

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

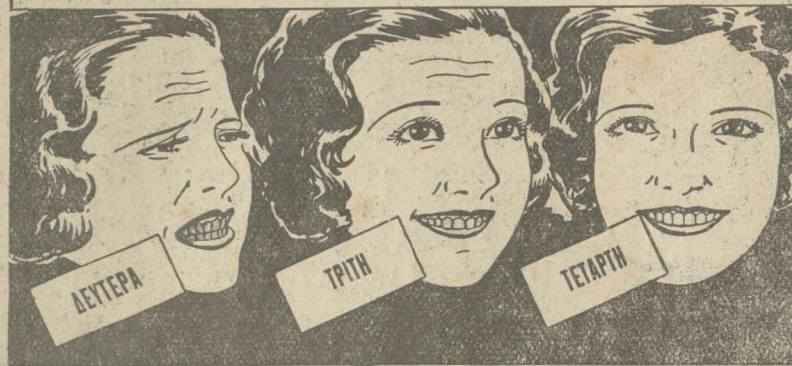
τοκ 10^{ον}
486

1933

παραδίδεται για τον Δεκέμβριο
από τον αρ. 486

ΜΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΠΛΕΟΝ ΑΝΘΡΩΠΑ ΘΟΥΡΤΥΣΜΑΤΑ ΑΛΛΑ ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ
ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΡΙΣ ΑΠΟΧΡΕΙΣ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ

Ακόμη και εάν επί πολλά χρόνια τα δόντια σας είναι κίτρινα και αποχρωματισμένα ή ΚΟΛΥΝΟΣ θα τα επαναφέρει εις την προτέραν των φυσικὴν λαμπρότητα και ὡμορφιά.
Ένα ἐκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ δις τις ἡμέρας ἐπὶ ξηρὰς ψήκτοας καθιστὰ τὰ δόντια κατὰ τρεῖς ἀποχρεῖς λευκότερα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ἡ ἐνέργεια τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Μεταβάλλεται εἰς ἀντισηπτικὸν δροισιτικὸν ἀφρόν και

εἰσέρχεται εἰς τὰς μικρότερας κοιλότητας.
Τὰ ὄσχημα κίτρινα κηλιδώματα ἐξαφανίζονται, ἀμέσως, τὸ στόμα ἐφυγιάίνεται και ἡ ἀναπνοὴ ἀρωματίζεται.

Διὰ τὴν ἀποκτήσετε στερεὰ δόντια μίας θαμβωτικῆς λευκότητος, οὐλα ὀγιά και ζώηρου χρώματος, μεταχειρίζεσθε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπὸ σήμερον.

KOLYNOS
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

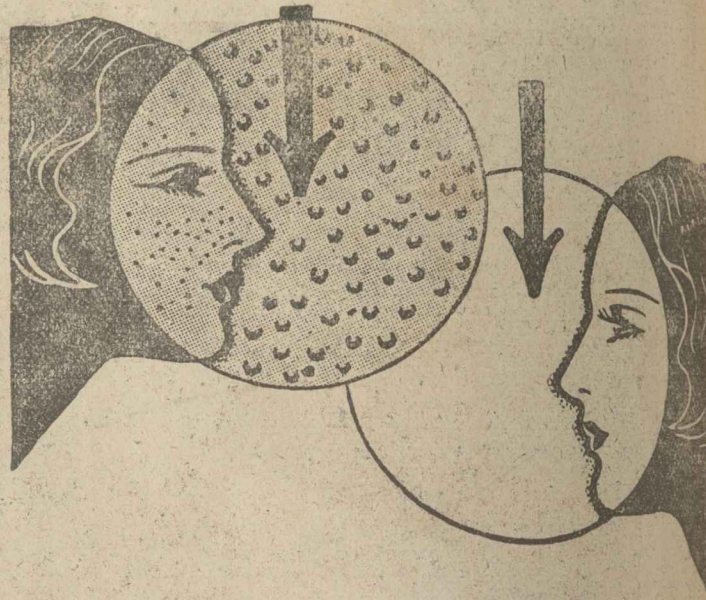
Ἡ οἰκονομικότερα δοντοκρέμα διότι ἐν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ
Ε. Αρβανίτης
ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ, ΚΡΕΠ-ΜΟΥΓΟΛ, ΣΟΥΛ-ΑΡΜΟΥΡ, ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛΔΟΜΕΤΑΞΑ, ΜΕΤΑΞΟΤΑ Γκάντι écossais, ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ.
Και ὅτι νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μεταξουργίαν, λανθάνεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἀποθήκην Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.
Ἑρμεῦ 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-529

6 Εκατομμύρια
ἄνθρωποι μεταχειρίζονται καθημερινῶς Χλωροδόντ. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἡ ὀδοντοπάστα αὐτὴ εἶναι καλὴ. Παρατηρήσατε πόσοι ἄνθρωποι παραμελοῦν ἀκόμη τὴν περιποίησιν τῶν ὀδόντων των και θ' ἀντιληφθῇτε, τότε, ποῖαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν προξενεῖ ἓνα στόμα μὲ ὠραία, περιποιημένα, λευκά δόντια. Πωλεῖται παντοῦ. Σωληνάριον Δρχ. 14.— Διπλοῦν Δρχ. 22.—
Ὁραία Λευκά δόντια μὲ Chlorodont

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΕΝΤΟΣ 3 ΗΜΕΡΩΝ
ΓΛΥΚΕΙΑ, ΛΕΥΚΗ, ΒΕΛΟΥΤΕ

Οἱ διεσταλμένοι πόροι, αἱ μαύραι κηλίδες και τὰ χονδρὰ σκασιματα τῆς ἐπιδερμίδος ἐξαλειφονται. Δοκιμάσατε τὴν νέαν αὐτὴν ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΕΝΟΣ ΕΙΔΙΚΟΥ:

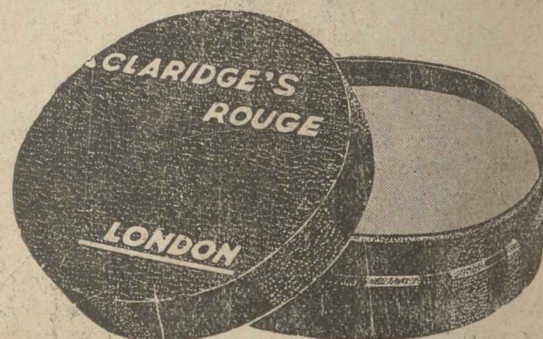
Χιλιάδες γυναικῶν ἔχουν ἀνοικτοὺς πόρους και τὸ ἀγνοοῦν. Κάθε διεσταλμένος πόρος προσέρχεται ἀπὸ ἐρεθισμὸν. Ἐάν δὲν ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος, μαζεύονται ξένα σώματα και σχηματίζονται ὄσχημα μαύραι κηλίδες, σπυράκια, λευχῆνες, χρώματα κίτρινα και σκοτεινὰ και ἐπιδερμὶς χονδροειδὴς και τραχεῖα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, οὐχὶ λιπαρὰ, περιέχει μίαν νέαν ὕλην γλυκεῖαν και κοσμεοειδὴ προσχομένην ἀπὸ mousses de crème προηγουμένως ἀναμειγμένην μὲ εἰλαόλαδον. Εἶνε τονανικὴ, στυπτικὴ και θρεπτικὴ, εἰσδύουσα ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, καταπορνεῖ τοὺς δερματικὸς ἐρεθισμοὺς, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, εἰς τρόπον ὥστε ἐξαλειφονται, λευκαίνει και μαλακώνει τὴν σκοτεινότερη και χονδροειδέστερη ἐπιδερμίδα. Διατηρεῖ εἰς τὴν πλέον ξηρὰν ἐπιδερμίδα μίαν ἐλαφρὰ ὕγρασιν ἀπλη-

λογμένην πάχους. Εἶνε κατάλληλος ἐκείνῃ διὰ τὴν ἀφαίρσιν τὴν γαλάζιαν και παρὰς ἐπιδερμίδος και τὴν γαλάζιαν τὴν μύτην.

Ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, οὐχὶ ἐντὸς 3 ἡμερῶν τὴν ἐπιδερμίδα αὐτὴν κατὰ τρόπον ἀνερίστον, ὥστε αὐτὴ θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν μεταχειρίζεται αἱ γυναῖκες κάθε πρωῒ. Ἐάν ἔχῃ κηλίδες ἢ καταβεβλημένους μὲς τοῦ σώπου, θὰ ἔλθῃ νὰ μεταχειρίζεται ἐκείνη τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφήν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος ὀρεῖ), τὸ πρῶτον κατακλιθεῖ, ἔπειτα καὶ ἔπειτα νειώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὴν ἡμέραν.

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ: Ἡ νέα μας συλλογὴ ἀρωματικῶν περιέχει ἐπὶ μικρὰ δειγμάτια ποικίλας μὲ ἀρώματα διαφόρων χρωμάτων, καθὼς και δύο μικρὰ σαποῦνα Κρέμας Τοκαλόν Paris, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς τὴν αἰτούσαν και ἀποστέλλονται δι' ἐξῆδος ἐκτελωνιστικῶν, ἀποκλιθεῖτε: Γεν. Ἀντιπ. Α. Π. Ρεμπερτζέου, Πραξίτου 42, Ἀθήνα.

Τὸ Rouge Claridge χωρὶς τὸ παρκαμικὸν ἐλάττωμα χρωματίζει και δίδει εἰς τὴν ὀδὸν ἐξαιρετικὴν ὡμορφίαν.
Τὸ Rouge Claridge διατηρεῖ τὸ φινίρισμα τῆς ἐπιδερμίδος και προσδίδει εἰς αὐτὴν ὡμορφίαν και χάρυν.
Τὸ Rouge Claridge ἐναρμονίζεται εὐκόλως μὲ τὸ χρομα καὶ ἐπιδερμίδος και εἶνε ἡ ἀπαραίτητος βάσις τῆς ποικίλης καὶ τοῦ rouge τῶν γυναικῶν.
Τὸ rouge ΚΛΑΡΙΤΖ γίνετα εἰς τοὺς κάτωθι 6 χρωματισμοὺς:
Comtesse — Marquise — Espagnol — Mandarine —
Mandarine spéciale — Corail.

Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Καταστήματα, Φαρμακεία και Μυροπολεία, Ναι λαϊκῆς ὁδὸς Ἑρμοῦ 1 και ὁδὸς Εὐαγγελιστορίας 2.
Παρακαταθήκη και Ἀντιπροσωπεῖα:
Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ὁδὸς Μητροπόλεως 42, Ἀθήνα.

ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ

(Πινὰς τοῦ "Ἄλμα Ταντέμα")

ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝΑΣ

(Μονόπρακτο δράματι)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, ΟΛΓΑ, ΕΡΜΑΝ, ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Ἐνα κομρὸ σαλόνι μὲ γαλάζια και ρόδινη ταπεταρία, σὲ μίαν ἐξοχικὴν βίλλα. Μπαίνει ἡ Ὀλγα δεξιὰ, μὲ μίαν λευκὴν ἐκφρασίαν πρὸς ὄψωπον).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλησπέρα σας, κυρία...

ΟΛΓΑ.—Ποῦ εἶνε ὁ κύριος καθηγητής;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κατέβηκε νὰ ξεποροδοῖσιν διὰ φίλους του.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μπαίνει διχως νὰ προσέξῃ τὴν Ὀλγα).—Φρανσουά, πότε ἔρχεται τὸ τελευταῖο τραῖνο ἀπὸ τὴν πόλιν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Στις ἑννιάμισι, κύριε καθηγητά...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μόλις ἔρδει ὁ καθηγητής Ἐρμαν, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μάλιστα, κύριε καθηγητά. (Βγαίνει. Ὁ Ροβέρτος κάθεται μπροστὰ σ' ἓνα μικρὸ και κομρὸ γραφεῖο καὶ εἰσιμάζει τὴν ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι του).

ΟΛΓΑ.—Καλησπέρα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἐκπληκτός).—Ὀλγα!... (Σηκώνεται).

ΟΛΓΑ, (στενοχωρημένη).—Ὀλγα! τὴν ἡμέραν δὲν μπορεῖς νὰ εἶς σφ' αὐτὸν τὸ χεῖρ και νὰ εἶς ἀνδραποδιστὴς... (Τοῦ σφίγγει τὸ χεῖρ).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σὰς εὐχαριστῶ... (Μὲ δακρυρροία μάτια). Βλέπετε; Ὀλγα τελείωσαν περὶ... Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Ἐβελίνα, ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα, εἶ ἀκόμα καὶ ὅτι ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν θὰ ξαναγεννηθῇ πάλι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σαλόνι της... Εἶνε ἀπίστευτον! Ὅταν κλείνω ἔξωθεν τὰ μάτια μου, ξαναβλέπω τὸν ἥλιο, τὴν κηδεῖα, τὸ νεκροταφεῖο, τὸν τάφο της!... Μὰ τί περιέργω! Θὰ τὸ πιστέψετε; Ὀλγα; Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὰ μαθήματά μου καὶ τὶς ἐργασίες μου, σὺν νὰ μὴ συνῆθῃ τίποτε...

ΟΛΓΑ.—Θάροος, Ροβέρτε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—ὦ, μὴ φοβάσθε... Εἶμαι πολὺ ἥσυχος! Ἐγὼ περῶσαι τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε...

ΟΛΓΑ, (ἐκπληκτῆ).—Τόσος καιρὸς; Ἀπὸ τότε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ εἶδαμε ὅτι ἐκείνη καὶ ἐγὼ εἴμαστε δύο ξένοι... (Μπαίνει ὁ ὑπηρετὴς κρατῶντας ἓνα νεκρικὸ στεφάνι).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἀπὸ τὸν κύριον καθηγητὴ Ἐρμαν...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (χλωμαζόντας).—Ποῖν καλά. Βάλε το σὸ μπαλκόνι...

ΟΛΓΑ.—Δὲν ἦρθε ἀκόμα ὁ Ἐρμαν;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ὀχι. Τοῦ τηλεγράφησαν ἀμέσως σὸ Σεβινιένγκεν καὶ φαίνεται ὅτι θάρη σήμερον... Τὸν περμένον ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμή, (Βγαίνει ὁ ὑπηρετὴς, ἀπὸ ἐξῆς τὸ νεκρικὸ στεφάνι σὸ μπαλκόνι).

ΟΛΓΑ.—Πόσο θὰ ληυθῇ!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναί... (Σιγῇ. Ἐπειτα, μὲ ἥρεμην φωνή). Ὀλγα, θέλω νὰ φανῇς εὐλακρῆς μαζί μου. Τί σ' ἔκανε νάφθῃς ἐδῶ περὶ τέτοια ὄρα;

ΟΛΓΑ, (στενοχωρημένη).—Ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσω μὴ χάρι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ἄν μπορῶ...

ΟΛΓΑ.—Σοῦ εἶνε πολὺ εὐκόλο. Θέλω νὰ μοῦ δώσης κατὶ γράμμα-τα ποὺ εἶχες γράψῃ στὴν Ἐβελίνα καὶ ποὺ βρίσκονταν σὸ συρτάρι τοῦ γραφεῖου της...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ὅρατε τὸ κλειδί... Ἐτοιμαζόμενον μάλιστα ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι τὴν ὄραν ποὺ μπῆκα...

ΟΛΓΑ, (παίρνει τὸ κλειδί).—Εὐχαριστῶ... Εἶχα γράψῃ αὐτὰ τὰ γράμματα ἐδῶ και διὰ χρόνια στὴν Ἐβελίνα... Ἐχουν μερκα μυστικά μου... Δὲν θὰ ἔλθῃτε νὰ τὰ διαβάσης...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὴν κυτᾶει στὰ μάτια).—Δὲν θὰ τὰ διάβαζα... Θὰ τὰ ἔκαγα...

ΟΛΓΑ, (ἀνοίγει τὸ συρτάρι και παίρνει τὰ γράμματα).—Σ' εὐχαριστῶ, Ροβέρτε. Καὶ τώρα φεύγω...

Ἄντιο!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ὀλγα! Εἴμαστε δύο καλοὶ φίλοι...

Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ σοῦ κρύψω ὅτι ἦταν περὶ τὴν αὐτὴν ἡ νυχτερινὴ ἐπισκεψὶ σου...

ΟΛΓΑ, (ταραγμένη).—«Περίττι»...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν θα έχετε να με κάνης να ληστέψω ακόμη πε-
ρισσότερο...

ΟΛΓΑ.—Δεν σε καταλαβαίνω...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Έλα, πές την αλήθεια... Ξέρεις όλα τα μυστικά
μας... Νομίζεις λοιπόν ότι δεν το ήξερα;... Παντρεύτηκα μια
γυναίκα πάρα πολύ νέα... Έπρεπε λοιπόν να ήμουν ευχαριστημένος
που μου έδωσε δυο-τρία χρόνια ευτυχίας... Ήταν το άρωμα της ζωής
μου, με ξέρεις τόσο λίγο κρατάει ένα άρωμα... Όταν λοιπόν έδωσε
η ευτυχία μας, εγώ ξαναγύρισα στις μελέτες μου και τη σιωπηλή ζωή
μου κι' εκείνη στη δική της. Η Έβελινα ήταν γεννημένη για τόν έ-
ρωτα... Δεν μπορούσε να γίνει σ'αυτήν ένας καθηγητής...

ΟΛΓΑ.—Ω, Ροβέρτε, δεν έχεις δίκιο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όχι, καταλαβαίνεις πολύ καλά, Όλγα, ότι δεν
έχω να κρύψω τίποτα από σένα... Με συγκινεί μάλιστα αυτή η φρονι-
μίδα σου να πάρης τα γράμματα της Έβελινας... Νομίζεις ότι δεν
ήξερα τίποτα κι' ότι έτσι θα έθεωρούσαν να ζω μέσα στην ατα-
κία;

ΟΛΓΑ.—Μά, τότε δεν μπορώ να καταλάβω πώς ζούσες μαζί της...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Την αγαπούσα
μου κι' ως αγαπούσε εκείνη έναν
άλλο... Ήξερα μάλιστα πως ή-
ταν... Ξέρω πολύ καλά ποια
ήταν αυτά τα γράμματα που κρα-
τάς στο χέρι σου... Είπε δική
του! "Αν υπάρχε σήμερα στον
κόσμο κάποιος που είχε πιά δυ-
στιχημένος από μένα, είχε αυτός
τόν οποίο αγαπούσε η Έβελινα,
αυτός που την έχασε... Βλέπεις
λοιπόν ότι ήταν περιττό αυτό που
έκανες...

ΟΛΓΑ.—Ροβέρτε, γιατί δεν έ-
λεγες τίποτα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Την αγαπούσα!

Έκείνη όμως ήταν νέα κι' εγώ έ-
νας γέρος! Μά, δεν έχω φαντα-
σιάζομαι κανένα... Κανείς δεν φταίει...

Έτσι είναι η ζωή!

ΟΛΓΑ, (δελιά).—Αν ήξερες,
Ροβέρτε, πόσο υπέφερα!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Το καταλαβαί-
νω!

Όλοι μας υποφέραμε, για-
τί ζούσαμε μέσα στο ψέμα... Οί-
τι έδειχνε είχαν το θάρρος να μι-
λούν: «Αφρέ μας να ζήσουμε
μόνοι...», οίτι εγώ πάλι είχα τη
δύναμη να τους πω: «Εξάστε ε-
λευθεροί, δεν σας κρατώ!»...

ΟΛΓΑ.—Όλοι μας σταθήκαμε ιδεολο-
γικοί...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Περιμέναμε πάντα να
συμβη κάτι, σαν να μπορούσε να
λυθεί μόνο του αυτό το τραγικό
πρόβλημα. Και μια ημέρα, ήρθε ο
θάνατος και τελείωσαν όλα πελά...

(Ακούγεται ο θόρυβος ενός α-
κουνητού έξω από το δωμάτιο).

ΟΛΓΑ.—Θα τον δεχθής λοι-
πόν;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί όχι...

Είπε πιά δυστυχισμένος από μένα!

(Μπαίνει ο Έρμαν).

ΕΡΜΑΝ, (ταραγμένος).—Α-
γαπητέ μου φίλε... (Τον σπρί-
γει το χέρι. Έπειτα σφίγγει σι-
ωπηλώς το χέρι της Όλγας). Μά πως συνέβη... Πως συνέβη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Υπέφερε, καθώς ξέρεις, από την καρδιά της...

ΕΡΜΑΝ.—Ναι, μά πως, έτσι, ξαφνικά...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ξέρω κι' εγώ... Είχε λάβει αυτές τις ημέρες ένα
γράμμα από μια φίλη της και είχε στεναχωρηθεί... Πως ξέρε τι
είχε κάνει;... Δεν μπορούσα να βρω αυτό το γράμμα... Κι' ξαφνα,
χθές το απόγευμα, την ώρα που έκανε τον περπάτο της στον κήπο,
έβγαλε μια καραγιά πάνω και σωμάστρε αναίσθητη... Όταν πήγα
κοντά της, η καρδιά της δεν χτυπούσε πιά...

ΕΡΜΑΝ.—Φταίει μου φίλε... Πόσο θα υπέφερες! Είπε άπιστε-

ΟΛΓΑ.—Πάστε στο Σεβενίνγκεν...

ΕΡΜΑΝ.—Μάλιστα... Καθίσαμε σε μια βίλλα κοντά στη θά-
λασσα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ήσουν μόνος;

ΕΡΜΑΝ.—Όχι, ήμουν σε μια φιλική οικογένεια... (Σιγή. Ο
Έρμαν κυττάει γύρω του το σαλόνι της Έ-
βελινας).—Τι θα κάνης τώρα, αγαπητέ μου φίλε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τι θέλεις να πς μ' αυτό;

ΟΛΓΑ.—Πήτε του κι' εσείς, κυριέ Έρμαν, ότι
δεν πρέπει να μείνει μόνος του εδώ πέρα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά δεν υπάρχε κανείς λόγος να
χάσω την ησυχία μου...

ΕΡΜΑΝ.—Τό δες τώρα, γιατί δεν σ' άφαινε α-

κόμα ο πόνος να καταλάβης τί έχασες... Αδριο όμως, όταν δεις ότι
είσαι ολομόναχος...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θα συνηθίσω...

ΕΡΜΑΝ.—Ω, δεν είναι τόσο εύκολο... Έλα καλύτερα μαζί μου...

Έλα να γυρίσουμε κοντά στη θάλασσα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θέλεις λοιπόν να φύγης;

ΕΡΜΑΝ.—Ναι, μαζί σου. Θα περάσεις λίγες ήσυχες ημέρες κον-
τά μας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Κοντά σε σεις;

ΕΡΜΑΝ, (λίγο στενοχωρημένος).—Ναι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν καταλαβαίνω...

ΕΡΜΑΝ.—Νά, δεν είμαι μόνος στο Σεβενίνγκεν... Θα σου το έ-
λεγα ύστερ' από λίγες ημέρες... Μά αφού έγινε τόσα λόγια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπόν;

ΕΡΜΑΝ.—Αρραβωνιάστηκε εδώ και λίγες ημέρες εκεί κάτω, στο
Σεβενίνγκεν...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (με μια πινυμένη κραυγή).—Α!...

ΟΛΓΑ, (τρέμοντας από την ταραχή της, κάνει νόημα του Έρ-
μαν να σιωπήσει).—Ροβέρτε, πρέπει να μείνεις μαζί μας...

Αυτό μου έλεγε σήμερα ο άντρας μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κατάχλωμος,
σαν να μην την άκουσε, κατα-
ζει μ' ένα βίεμα μίσους τον
Έρμαν).—Πότε αρραβωνιάστη-
κες;

ΕΡΜΑΝ, (δελιά).—Πρώ πε-
τε ημέρων...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τον άρπάζει α-
πό τα χέρια. Με βροχή φωνή).
Τό ήξερε η Έβελινα;

ΕΡΜΑΝ, (τά έχει χάσει και
δεν ξέρει τί ν' απαντήσει).—
Η Έβελινα;... Όχι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τον τραβάει
άγρια).—Απάντησε μου!

ΕΡΜΑΝ, (σκούβοντας το κεφά-
λι).—Ναι... Της το είχα γρά-
ψει...

ΟΛΓΑ, (μ' ένα πινυμένο κλά-
μα).—Α! Τι φρόνιμο!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (άφαινε τα χέ-
ρια που να πόνουν σαν παλά-
τα και ξεσπάει σ' ένα άσπρη-
τητο κλάμμα).—Διακόρνει!

Πως τόλμαρες να ξαναγυρίσεις
εδώ πέρα;... Ανασάει! Ανα-
σάει!... Σκότισες τη γυναίκα
που σ' αγαπούσε!... Διακόρνει!

Φεύγα! Φεύγα από το σπίτι μου!

(Σωμάζεται κλαίοντας σε μια
πολυθρόνα. Η Όλγα πλησιάζει
κοντά του και το χαιδεύει τα
μαλλιά. Ο Έρμαν, κατάχλωμος,
σκύβει το κεφάλι και φεύγει α-
θόρυβα, ενώ πέφτει άρρα η α-
λαία).

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΣΕ Ο ΖΑΝ ΜΠΑΡΤ

Μια μέρα ο πρόεδρος Γάλλος
κοινοσάρος Ζάν Μπαρτ, ο οποίος
ποτα των Βερσαλλιών για να παρουσιάσει στα βασίλεια Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ενώ λοιπόν καθόταν στη μεγάλη αίθουσα της άναμνης και μι-
λούσε το ταμπουκι του μπροστά σ' ένα άνοητο παράθυρο, άκουσε πι-
σω του μια φωνή να του λέει:

—Έξωζώτατε Ζάν Μπαρτ, αυτή τη στιγμή ο Μεγαλειώτατος επι-
κηρε να σάς διορίσει υποναύαρχο.

Ο Ζάν Μπαρτ γύρισε το κεφάλι του άρρα-άργα, είδε ότι έκεινος
που πού άνήγγελλε τον διορισμό του ήταν ο ύπασπιστής του βασιλέως
και χωρίς να βγάλει καν το ταμπουκι από το στόμα του, άπάντησε:

—Ευγε του!... Ο Μεγαλειώτατος έκανε πολύ καλά!

Η άπάντησι αυτή έτάραξε τόν ύπασπιστή, ο οποίος άσώτως έκανε
σε να τη μεταβιβάσει στο βασιλέα, προσθέτοντάς μάλιστα:

—Η άπάντησί του αυτή, Μεγαλειώτατε, έλλήθη με τέτοιον από-
τομο και σχεδόν φρασμό τράτο, άστέ μ' έκανε να τ' άκούω!

—Δεν έχετε να παραξενευθήτε, άπάντησε ο
Λουδοβίκος. Η άπάντησις του Ζάν Μπαρτ δείχνει
άνθρωπο που έχει επίγνωση της άξιας του και ο ή-
ποιος, καθώς έλπιζο, γρήγορα θα μου δώσει και νέα
δείγματα της ικανότητός του.

Και πράγματι, τα γεγονότα δεν έδρασαν άδίκαια
τόν Λουδοβίκο ΙΔ'.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όλα τελείωσαν πιά... Είπε άπίστευτο!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

K. M.

"Αν την διέκρινε η επιτολή «μανταλά» της εποχής,
άρισμένος θα έθεωρούσε ως τίτλον ικανοποιητικόν ότι είχε ή πλέον
έλεγχον δεξιότητες είναι τόνον σπάνια, όσον και έκτάκτως εσσαν-
σιονέλλε. Την διακρίνει τόση σοβαρότης χαρακτήρος και αξιοθαύ-
μαστη μόρφωσις, ώστε να μη διδη ούτε την ελαχιστή σημασία της
θανασιακής κρίσεως που υποκινεί ή παρρησία της. Σιλουέττα έξαι-
σία, ή τοιαύτης της όμι μόνον άναπροσδοκούν την τελευταία
έξ της μόδας, αλλά συγχρόνως τις χαρακτηρίζει μια περσονα-
λιτε, σπανία στις Αθήνας. Φυσιογνωμία γοητευτική και έκτάκτως
έλκυστική. Η όμιλία της λίαν εύχάριστη και πολύ ενδιαφέρουσα.
Όταν την άντικρύσει κανείς θα σκεφθή, ότι δεν υπάρχει πλέον κα-
κία γυναίκα και μόλα ταύτα, είναι πρό πάντων μητέρα θανασιακής
πολιτισμένης.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η δεξιότητες μπερέφθηκαν σε ταράτσες, βεράντες, κήπους
και έξακολουθούν με πολύ άντράνα.

Την παρ'αυτούσαν Τρίτην χορευτική δεξιότητες παρ'αυτ' η. και
τη κ. Ν. Νικολαΐδη.

Μία θανασια ταράτσα, περιτριχωμένη από γαρύφαλλα και
γρόνια σε διάφορες άποχρώσεις.

Η δίσ. Λένα Νικολαΐδη ένα έμψιχο λουλούδι με θανασια
ποικιλία σε τόνους μπλε-σίελ.

Η έξωφύσσουσα έφερε κομποποίηση τοιαύτητα από βουά μπλε-
δός.

Έκτάκτως χροιοποιημένη ή δίσ Μικέττ Ζαφειροπούλου με βατι-
στα βερ-πάλ, κεντημένη.

Μία εύχάριστη έκπληξη ήταν ή έμφανισις μιας συντροφιάς,
ή όποια προσήλθε με τζελ και προσέδοσε πολύ μπριό στην εύχά-
ριστη βραδεία.

Τό καλντεσιόν, έκτάκτως φινό και πλούσιο, έποικιέτο με σά-
να φρούτα.

Θανασια έμφορμιά ή Νέλλα Δ. Νικολαΐδη, έκ Τεργέστης, με
άσπρα μαροζάν τοιαύτητα και πράσινο βελούδινο φράζο.

Έκτάκτως ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία και σιλουέττα γαρωνη-
στική ή δίσ Λιλή Φορέστη, με
τοιαύτητα από κρέμ μεργάν.

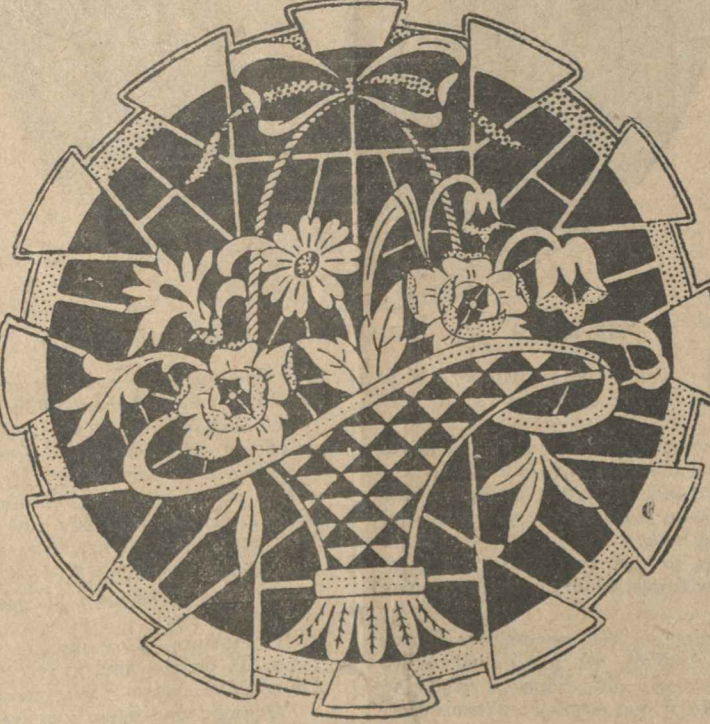
Παρενέβησαν κ. και κ. Α.
Φορέστη, κ. και κ. Ταμπασκού-
λου, κ. και κ. Μελά φέρουσα πολύ
σε τοιαύτητα μαύρη και μικρή
και από όργανα, κ. και κ. Ρωσ-
σική κομψή τοιαύτητα μπλε, κ.
και κ. Ντερικλά τοιαύτητα παρι-
ζάνου, σικ έμπριμέ, πρόσηνη με
μαύλα λουλούδια άσπρα, κ. και κ.
Ροδοκανθή μπλε τοιαύτητα σιγ-
φής και κάτι πολύ σικ με πολλά
βολάν, ή κ. και ή δίσ Έμπερζόνου
τοιαύτητα σικ, ή μια από όργανα-
ζώνη και μικρή και άποτελονιμένη
από μικρά βολλάν, ή έλλη βοιά
κόκκινο με ποιά λευκά, κ. και κ.
Μαργέζη.

Η νεολαία έχορνε με πολύ
κέρη.

Μεταξή των παρεννοκαμένων
οι κ. κ. Μελάς, Ζαφειροπούλου,
Φορέστης, Ντερικλά, Άργυροπού-
λος, κλπ.

H MONTAIN

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως
ικανοποιητικές τιμές παλαιά διά-
φορα βιβλία, παντός είδους και
πάσης γλώσσας, καθώς και όλο-
κληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται:
"Μπουκέτο", Λέκα 7, Αθήνας.

Μαξιλάρι για πειάνι, με κέντημα καρτό, και με νεκρούς, επά-
γο σε σκούρο βελούδο.

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ιωάννα.—Θα σας πηγαίνει ένα ταγέρο από
πράσινο βελούδο καπέλο, το όποιο εφαρμόζεται πολύ
όμοια στο σώμα, ή από πέροσε, που κι' αυτό ανα-
δεικνύει θανασια τις γραμμές του σώματος. Τα νέα
ταγέρο γίνονται πολύ άπλά, με φούστα έλαφρώς άν-φουσι μπροστά
και ίσια πίσω, και με ζακάτα ίσια με εφαρμόσιμα μανίκια, κομμομένη
στο πλάι, και με ζώνη δευμάτην του ίδιου χρώματος με το ταγέρο.
Η ζακέτα φτάνει μόνο ως την άρχη των γοφών.

Τό μπρεσέ είναι άσπρη με το ταγέρο.

Γιά τή ζείλη σας, να μεταχειρίζεσθε κάθε βράδυ μήνιμα γλίνε-
ρης και ροδοστάγματος ή λίγη άποστερωμένη βαζελίνα, άνάμνηση
με λανολίν.

Στις λοιπές ερωτήσεις σας, άγαπητή φίλη, θ' άπάντησω προσε-
χώς, όποια λαμβάνω σπουδαν έπιστολών και δεν είναι δυνατών ν' ά-
παντώ σε πολλές ερωτήσεις συγχρόνως.

Λυδία ν. Κοζάνη.—Νά κάνετε έλαφρό μασάζ γύρω από τή
μάτια, επί τρία λεπτά, δυό φορές την ημέρα με την έξής διάλυσι:

Lanoline 35 gr.

Eau de Broechieri 15 »

Baume de la Meque 5 »

Τ' έπαναφύρι σας να τó βάψετε μ' ένα χρώμα που να σας πη-
γαίνει. Αν είσθε μελαγχρόνη, προτιμήστε τó κόκκινο ή τó σκούρο
κίτρινο. Αν είσθε ξανθή, θα σας πηγαίνει τó πράσινο άνοιχτό ή τó
μπλε.

Μαρίαν Θ. Ένταϊθα.—Πολύ εύχαριστός σας γράφο μια
συναγής μικρών άλυφών βουτημάτων με τινά. Πιάνετε ίσον βά-
ρους άσπρα άλευρά, φρέσκο βούτυρο και πολύ καλής ποιότητας τινά
τριγέρε τριμμένο. Τά ζυμώνετε δια καλά, ρίχνετε άλάτι και
λίγο πατέρι κι' όταν γίνει μια λεία ζύμη την άνοίγετε με ξύλινο κό-
λινδρο σε πλάτος μισού μόλις έκατοστομέτρου. Την κόβετε σε μι-
κρές κορδέλλες πάχους 1 έκατοστομέτρου και μήκους πέντε έκατο-
στομέτρων και τις φήνετε σε μέτριο φούρνο επί είκοσι σχεδόν λε-
πτά, σ' ένα ταγί λεπτό και βουτυρομένο.

Τά βουτηματα αυτά τρώγονται χωρίς ή χωρίς, τόσο με ποιά ή με
σίελ και λέγονται Allumettes au fromage, δηλαδή σίτατα με...

Τινά.

Δυό ά δ ε λ φ ο υ λ ε ς, Παρά.—Γιά τó στήθος, σάς συ-
νοπτά φρεζιόν με καλόνια, μέσα στην όποια θα έχετε λυώσει λίγη
στιφή.

Γιά να πικνεύσουν και να μαγειρουν τα φρούδια σας, να τ' ά-
λείψετε με λίγο διαγνόλοδο τακτικά κάθε βράδι επί κάμποσο καιρό,
τις δε βλεφαρίδες σας με λίγη άποστερωμένη βαζελίνα.

Γιά ν' άποφύγετε τρεις φορές την έ-
βδομάδα με την έξής σόνη:

Carbonate de chaux pré-
cipité 25 gr.

Perborate de soude 1 »

Poudre de savon 7 »

Campfire pulverisé 1 »

Essence d' anis 2 »

Β. Κ. Α., Ένταϊθα.—Γιά τή
κέντημα που με ρωτάτε, είναι πάντα
κατάλληλη ή σταυροβελονιά με
καμάδα.

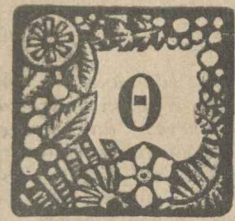
Οι χροματισμοί θα είναι όμοιοι
μ' αυτούς που βλέπαμε σε άρχαία
κεντήματα και πιάτα, μπλε-μαρέν,
πράσινο άνοιχτό, πορτοκαλί και
χρώμα κεραμιδιού, πορτοκαλί και
λαδί. Όλα αυτά τα χρώματα έναρ-
μίζονται πολύ όμοια σ' ένα κέν-
τημα, σαν αυτό που θέλετε. Τό
σχεδίο θα είναι πλατύ στη φούστα
και στενό στο κορμάκι και στά μα-
νίκια. Τό φόρεμα θα είναι πό μον-
τέρο, άν ο λαμμός είναι καμμένος
έτσι, άστέ ο γαυρός ν' άνοίγει και
να κλείνει άσπαστε θέλετε. Μπορεί
μάλιστα να κλείη μ' ένα κορδόν με
πομπάν, άσπρη μ' ένα από τή χρώ-
ματα τού κεντήματος και τó όποιο
θα δένετε έμπρός σάν γραβάτα. Θά
σας πηγαίνει, τέλος, όμοια και μια
ζώνη όμοια με τή γραβάτα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΝΑΛΑΒΕΤΕ λοιπόν τη φρουρά της πόλεως αυτής, είτε ο Γκις στο λοχαγό Ρισελιέ, και δεν θ' άρξηση κανένα ούτε να μη μέσα, ούτε να βγή έξω, εκτός αν έχη διαταγή υπογραμμένη από μένα.

— Μάλιστα, ιημέλτατε. Άρρωθός μάλιστα πρό όλίγου παρουσιάστηκε και ζήτησε να τον άρξουν να μη μέσα ο νεαρός κόμης ντε Μονγκουέρ. Δεν έχω ειδική διαταγή υπογραμμένη από μένα.

διαταγή, μη ένα διαβατήριο με την υπογραφή σας. Τι πρέπει να κάνω;

— Παρουσιάσε τον άμέσως! είτε ζωηρά ο δούξ ντε Γκις. Μά περμένε μια στιγμή, γιατί έχω να σου δώσω μερικές άόκητες οδηγίες. Σήμερα κατά το μεσημέρι, στην πόλη της οποίας ανέλαβες την φύλαξη, θα παρουσιαστή ο πρίγκιπ ντε Κοντέ, ο άρχηγός των άρρετιών, τον οποίο καλέσαμε για να τον έχουμε στο χέρι. Είμαι βέβαιος πως θα υπακούση στην πρόσκλησή μου, γιατί δεν θα θέληση να προκαλέση τις ύποψίες μας. Θα τον άνοιξετε, λοχαγέ Ρισελιέ, με σ' αυτόν μόνο, όχι όμως και στους ανθρώπους που θα τον... Φροντίσετε επίσης να παρατάξετε τους στρατιώτες σας πάνοπλους κατά μήκος της εισόδου, δηλαδή να τον άποδώσουν τιμές, με στην πραγματικότητα για να άμυθώσουν κάθε άπάθεια εκ μέρους των ανθρώπων του.

— Θα συμμορφωθώ με τις διαταγές σας, ιημέλτατε, είτε ο λοχαγός.

— Άκουσε άόκητα, εξακολούθησε ο Γκις, όταν οι άρρετικοί θα μās έπαιθεθούν και θ' άρξηση ή μάχη, να έπιβλέπης τον πρίγκιπα από κοντά, και αν κάη ένα βήμα, αν θέληση να ένοθη με τους έχθρους μας ή άπλως διατάξη να τραθήξω το σπαθί έναντίον τους, όπως του έπαύλει το καθήκον του... μη διατάξης να τον χτυπήσης...

— Θα σάς υπακούσω, ιημέλτατε.

— Ώραία! είτε ο Γκις. Δεν έχω άλλη διαταγή να σου δώσω. Υπολογίζω σε όσα, όπως και σύ μπορείς να υπολογίζης σε μένα. Τώρα παρουσιάσε μου άμέσως τον κύριο κόμητα ντε Μονγκουέρ.

Ο λοχαγός Ρισελιέ υποκλίθηκε βαθιά και βγήκε έξω.

Έπειτ' από λίγες στιγμές έμπρε μέσα ο Γαβριήλ.

Ο Γαβριήλ ήταν θλιμμένος και χλωμός και ή έγχαρδια ύποδοξη του δούκως ντε Γκις δεν μπόρεσε να τον διασκεδάση καθόλου. Από μερικά λόγια που οι φρουροί της πόλης είχαν πει μπροστά του είχε μαντέψει σχεδόν όλη την αλήθεια.

Ο βασιλεύς, ο όποιος του είχε δώσει χάρη και το κόμμα των διαμαρτυρουμένων, στο όποιο ήταν άρραυσιμένος, είχαν άνοιξει πόλεμο μεταξύ τους κι έτσι αυτός ο ίδιος βρισκόταν σ' ένα τρομερό δίλημμα.

— Ε, λοιπόν, Γαβριήλ, του είπε ο δούξ, θα καταλάβετε βέβαια γιατί σάς κάλεσα.

— Περίπου, ιημέλτατε...

— Οι άρρετικοί έπαναστάτησαν έναντίον του βασιλέως και, από στιγμή σε στιγμή, πρόκειται να μās έπιθεθούν σ' αυτό τον πύργο.

— Αυτό είνε τρομερό κι όδνηρό συγχρόνως, είτε ο Γαβριήλ, άναλογίζόμενος τη θέση του.

— Είνε μια περίφημη εύκαιρία, φίλε μου!

— Τι θέλετε να πής, ιημέλτατε; ρώτησε ο Γαβριήλ ξαφνασμένος.

— Θέλω να πώ ότι οι Ούγενότοι νομίζουν πως θα μās βοούν άποροτοίματους κι' ότι δεν τους περιμένουμε. Θέλω να πώ ότι άπεκαλύφθηκαν τα σχέδιά τους, ότι προδόθηκαν... Είνε χαμένοι πια.

— Άλήθεια! φώναξε ο Γαβριήλ έκμηνεισμένος.

— Κρίνατε και μόνος σας, είτε ο Σημαδεμένος, κρίνατε ως ποιά σημείο έξορουμε όλα τους τα σχέδια. Στις 16 Μαρτίου το μεσημέρι πρόκειται να συγκεντρωθούν μπροστά στην πόλη και να μās έπιθεθούν. Είχαν μάλιστα ανθρώπους τους μέσα στον πύργο, μά φρόντισα ν' άντικαταστή όλη ή φρουρά. Οι φίλοι τους θα τους άνοιγαν τη δυ-

τική πόλη του πύργου, μά έχω διάταξη και την έχω στην πόλη αυτή. Τέλος, το άποσταμάτα τους θα έφταναν κοντά ως εδώ από τα μονοπάτια του δάσους του Σατό-Ρενάν. Μά τώρα τα βασιλικά στρατεύματα θα ριχτούν ξαφναικά έναντίον των άποστατών αυτών και θα τα δεκατώσουν. Καθώς βλέπετε, άγαπητέ μου, έίμαστε περίφημα πληροφορημένοι.

— Περίφημα! επανέλαβε ο Γαβριήλ τρομαγμένος. Μά πούς σας έδωσε όλες αυτές τις πληροφορίες; ρώτησε, χωρίς να ξέρη κι ο ίδιος τί λέει.

— Α! άπολύτως, δυό από τους ανθρώπους τους μās πρόσβαν τα σχέδιά τους: ο ένας για το χάρτη και ο άλλος από φόβο. Την πρώτη θα τον ξέρετε, χωρίς άλλο... Είνε ο μαρκήσιος ντε...

— Μη μου τον λέτε! φώναξε ζωηρά ο Γαβριήλ. Μη μου λέτε να δονήματά τους! Σας τα ζήτησα από παρεξήγηση... Μου έπαισε μάλιστα ως τώρα πολλά...

— Ω! έκανε ο δούξ ντε Γκις με κάποια έκπληξη. Έχουμε όλη άπόλυτη έμπιστοσύνη, σε σάς, Γαβριήλ. Χτες άκούη μάλιστα για σάς με τη νεαρή βασιλίσσα! Της έλεγα ότι σάς προσέλαβα εδώ κι' εκείνη με συνεχώρη...

— Και γιατί με καλούσατε, ξεχωρίζετε; Δεν μου το έπαισε άόκητα.

— Γιατί; είτε ο Σημαδεμένος. Γιατί οι άρραυσιμένοι και άόκητοι άρρετικοί του βασιλέως είνε λίγοι. Είσατε και σεις μεταξύ αυτών και γι' αυτό θα σάς αναθέσουμε την άρχηγία κατά των έπαναστατών.

— Κατά των έπαναστατών! Άδύνατον! είτε ο Γαβριήλ.

— Άδύνατον! Και γιατί; ρώτησε ο Γκις. Δεν μ' έχετε συνηθίσει ν' άκούω αυτή τη λέξη, Γαβριήλ.

— Υψηλότερε, άπάντησε άπλά ο Γαβριήλ, είμαι κι' έχω μαζί τους!

Ο δούξ ντε Γκις, άκούοντας τα λόγια αυτά, πετάχτηκε έπάνω άνασχετώντας και κύτταξε το Γαβριήλ με κατερίνη, σχεδόν με τρόμο.

— Ναί, αυτό είνε! ξαναέπαισε χαμογελώντας θλιβερά ο Γαβριήλ. Όταν θέλησατε, ιημέλτατε, να με βάλετε μπροστά στους Άγγλους ή στους Ισπανούς, ξέρετε ότι δεν θα άποφροζόμην κι' ότι θα σάς προσφέρω τη ζωή μου, όχι μόνο με άρραυσιση αλλά με χαρά. Μά σ' ένα θρησκευτικό πόλεμο έναντίον των συμπατριωτών μου, έναντίον των αδελφών μου, είμαι άποχρεωμένος, ιημέλτατε, να διατηρήσω την έλευθερία μου.

— Έσείς Ούγενότος! κατώρθωσε να πη τέλος ο δούξ ντε Γκις.

— Ναί, ιημέλτατε. Πίστοφρα στις νέες ιδέες κι' άρέσσω α' αυτές την ψυχή μου.

— Και πώ σπαθί σας χωρίς άλλο;

— Ρώτησε με κάποια πάρα ο Γκις.

— Όχι, ιημέλτατε, άπάντησε σοβαρά ο Γαβριήλ.

— Έλάτε λοιπόν! εξακολούθησε ο Σημαδεμένος. Δεν θα με κάνετε να πιστέψω, ότι άγνοείτε τη συνωμοσία που άργανώθηκε από τους αδελφούς σας, όπως τους άποκαλείτε, έναντίον του βασιλέως κι' ότι οι αδελφοί σας αυτά δεν ύπολογίζουν στη συνδρομή ενός ή-ρωος, σάν και σάς.

— Όχι! είτε με μεγάλη σοβαρότητα ο Γαβριήλ.

— Και τώρα τί θα κάνετε; φώναξε με όργη ο Σημαδεμένος, πετώντας με όργη το καπέλλο του σε μια πολυθρόνα.

— Το πράγμα είνε πολύ άπλό. Ό-

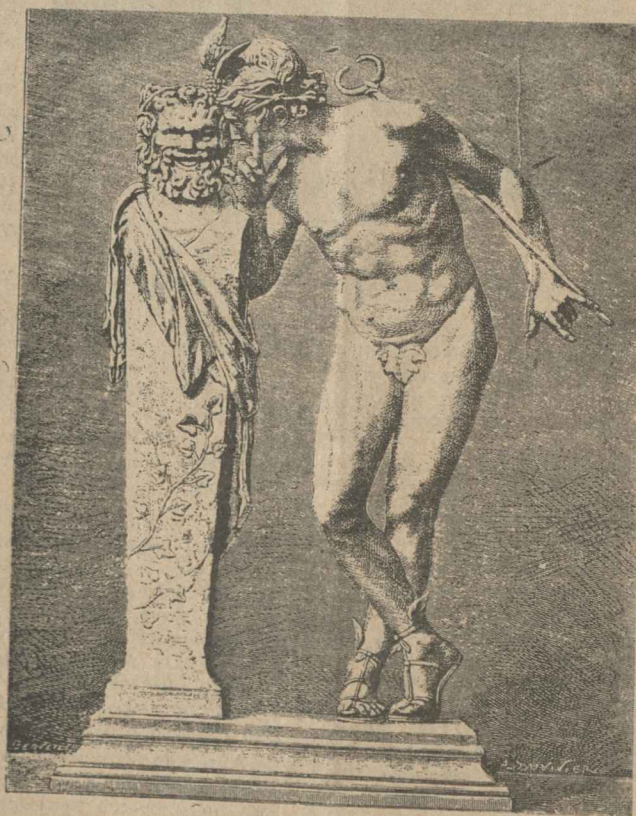
των έχω προτεστάτης, είπα καθορά και είλιμνα στους άρχηγους των Ούγενότων, ότι ύποχρεώσετε ίερες άπάντη του βασιλέως, της βασιλίσσης και του δούκως ντε Γκις θα μ' έμπαδίζαν πάντοτε να λάβω τα όπλα της ιδεολογίας τους σε περίπτωση πολέμου. Έτσι έχω το δικαίωμα να τους άρνηθώ τη συνδρομή μου, όπως και σάς.

— Θα μείνω άπολύτως, οδότερος.

Ο Γαβριήλ μιλώσε μ' έμνημση και περηφάνεια. Ο Σημαδεμένος, ο όποιος είχε άναστήσει έντοματάς τη γαλήνη του, δεν μπόρεσε να μ' άναμύση την είλιμνία και την ενένεια του παλιού συμπολεμιστού του.

— Είσατε ένας άνθρωπος παρόμοιος, Γαβριήλ! του είπε στο τέλος σκεπτικός.

— Γιατί παρόμοιος, ιημέλτατε; Γιατί λέω ότι κάνω και κάνω ότι λέω;

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΦΑΥΝΟΣ

("Έργον του Μουλέν).

Άρραυσιση αυτή τη συνωμοσία των διαμαρτυρουμένων, σάς το άοκώμην. Ώστόσο, στο Παρίσι έλαβα, σάς το άπολογώ, μαζί με τη δική σας έπιστολή και μια έπιστολή ενός από τους άρχηγούς τους. Μά ή έπιστολή αυτή, όπως και ή δική σας, δεν είχε καμιά έξήγησι και μου έλεγε άπλως: «Έλάτε». Κατάλαβα το σκληρό δίλημμα στο όποιο βρισκόμην κι' όμως υπάκουσα σ' αυτή τη διπλή πρόσκληση, ιημέλτατε. Έφθα σε σάς για να σάς πώ: Δεν μπορώ να πολεμήσω έκείνους, των όποιων συμμερίζομαι τις πεποιθήσεις. Σ' αυτούς πάλι θα πώ: Δεν μπορώ να πολεμήσω έκείνους που μου έσωσαν τη ζωή. Ο δούξ ντε Γκις έδωσε το χέρι του στον νεαρό κόμητα ντε Μονγκουέρ.

— Έχω άδικο να άρνησθώ, άγαπητέ μου Γαβριήλ! του είπε μ' έγχαρδιότητα. Μά ήμουν από τη λύπη που έννοιωσα, γιατί σεις, σάν όποιο τόσο ύπολόγισα, είσατε μεταξύ των έχθρων μου.

— Έχθρός σας! είπε ο Γαβριήλ. Δεν είμαι, ούτε θα γίνω ποτέ έχθρός σας, ιημέλτατε. Είμαι και θα είμαι άρραυσιμένος σε σάς. Σας ρωτώ μάλιστα, αν μια μέρα γίνει έξωτερικός πόλεμος, θα με χρησιμοποιήσετε;

— Ναί, Γαβριήλ, άπάντησε ο δούξ. Παρ' όλη τη διαφορά που μās χωρίζει τώρα, θα έχω πάντοτε έμπιστοσύνη σε σάς. Για να σάς το άποδείξω μάλιστα, πάρτε αυτό το χαρτί και χρησιμοποιήστε το όπως θέλετε.

Έγραψε δυό λόγια σ' ένα χαρτί και το έδωσε κατόπιν στον νεαρό κόμητα, λέγοντάς του:

— Είνε μια διαταγή να σάς άρξουν να φύγτε άπ' το Άμπουά και να πάτε όπου θέλετε. Μάθετε δε ότι τέτοια ένδειξη έμπιστοσύνης κι' έμπιστοσύνης δεν θα την έδωσα ούτε σ' αυτόν τον πρίγκιπα του Κοντέ, τον όποιο μόλις μαζί έδω μέσα, θα τον θεωρήσω ως αχμάλωτό μου.

— Λοιπόν αυτή την ένδειξη της έμπιστοσύνης και της έμπιστοσύνης την άνούμωσα, ιημέλτατε.

— Πώς; Γιατί; έκανε ο Γκις ξαφνασμένος.

— Υψηλότερε, ξέρετε ποί θα πάω αν θα βγω από το Άμπουά;

— Αυτό άφορά σάς, Γαβριήλ, κι' ούτε σάς ρωτάω.

— Μά έχω θέλω να σάς το πώ, είτε ο Γαβριήλ. Μόλις σάς έγχαλέψω, ιημέλτατε, θα πάω στο Νοαζάι να βρω έναν άπ' τους άρχηγούς των Ούγενότων.

— Τον Καστελνώ χωρίς άλλο, γιατί αυτός διοικεί εκεί.

— Ναί, είσατε πολύ καλά πληροφορημένος, καθώς βλέπω, ιημέλτατε.

— Και τί θα πās να κάνης στο Νοαζάι, δυστυχισμένε;

— Θα πάω να τους πώ: Με προσκαλέσατε; Ίδου με. Μά δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σάς. Και αν με ρωτήσουν τί είδα και τί άκούω στο δρόμο, θα σιωπάσω, γιατί δεν μπορώ να τους πληροφορήσω για την παγίδα που τους στήνεται... Υψηλότερε, ζητώ μια χάρη από σάς.

— Ποιά;

— Κρατήστε με εδώ αχμάλωτό σας, γιατί αν μ' άρξετε να πάω στους Ούγενότους, θα είμαι δυστυχισμένος, γιατί δεν θα μπορώ να σάς σώσω.

— Γαβριήλ, είτε ο δούξ ντε Γκις ύστερ' από μερικά στιγμήν άνοη, δεν μπορώ, ούτε θέλω να σάς δείξω μια τέτοια διαπιστία. Σας φανέρωσα όλόκληρο το σχέδιό μου και μολονότι ξέρω, ότι θα πάτε τώρα στους έχθρους μου, να το χαρτί με το όποιο θα μωρεστείτε να πάτε.

— Τότε, ιημέλτατε, είτε ο Γαβριήλ, συνταραμένος, παραχωρήστε μου ταύλαχτοστον μια τελευταία εύνοια. Σας τη ζητώ από των όσων έχανα για τη δόξα σας στην Ιταλία και στο Κιελάι.

— Περ' τίνας πρόκειται, Γαβριήλ; Άν μπορέσω, θα το κάνω, φίλε μου.

— Μπορείτε. Πρέπει να μωρεíte, ιημέλτατε, άραφ' είνε Γάλλοι αυτοί που καλέματε. Έ, λοιπόν, έμπιστοσύνη μου να τους άποφέρω άπ' την πραγματικό-

ποίη του σχεδίου των, όχι βέβαια άποκαλύπτοντάς τους την μορφή και τραγική γι' αυτούς λύση του, μά συμβουλευοντάς τους, παρακαλώντας τους, ξεχωρίζοντάς τους.

Γαβριήλ, προσέχετε! είτε έπίσημα ο δούξ ντε Γκις. Άν σού ξεφύγει μια λέξη από σού είνε και γίνε άρρηκη να τροποποιήσουν οι μεταρρυθμιστά το σχέδιό τους, ο βασιλεύς, ή Μαρία Στούαρτ κι' έχω είμαστε χαμένοι. Σκεφθήτε το αυτό. Τώρα, σάς έξορ-αφ' στην τιμή σας ως εύγενούς, να μην τους άρξετε να μαντέψουν ή να ύποψιασθούν ούτε μια λέξη, ούτε μ' έναν ύπαυγμό τίποτε άπ' όσα συμβαίνουν εδώ.

— Ναί, σάς το άοκώμην στην τιμή μου ως εύγενής, ιημέλτατε.

— Τότε, πηγαίνετε, είτε ο δούξ ντε Γκις, και προσπαθήστε να τους κάνετε να έγχαταλείφουν την έγλημιακή τους άπάθεια. Έπειθα θα παρατηρώ κι' έχω με χαρά της εύκολης νίκης μου και δεν θα χύσω γαλλικό αίμα. Μά μου φαίνεται πως θ' άποτύχετε, γιατί έχουν τυφλή έμπιστοσύνη στο σχέδιό τους. Πάντως, πηγαίνετε, Γαβριήλ, και κρίματε αυτή την τελευταία άπάθεια.

— Σας εύχαριστώ και εκ μέρους μου και εκ μέρους των, ιημέλτατε.

Έπειτα από μια ώρα, ο Γαβριήλ, καλπάζοντας, διευθυνόταν προς το Νοαζάι.

Όταν άνήγγειλαν στον άρχηγό των Ούγενότων του Νοαζάι, βαρόνο ντε Καστελνώ, την άρξη του Γαβριήλ, έτρεξε άμέσως προς συνάντησή του.

— Έπ' τέλους, ήρθατε, κρίμα ντε Μονγκουέρ, είτε διαν έμειναν μόνοι. Η αλήθεια είνε, ότι δεν σάς περιμένα. Τώρα όμως που ήρθατε, έχω έντολή να σάς άνακοίνωσω τα σχέδιά μας και τις έλλειδες μας.

— Σας άκούω, είτε ο Γαβριήλ.

Ο Καστελνώ επανέλαβε τότε στο Γαβριήλ, όλα όσα του είχε πει προηγουμένως, με κάθε λεπτομέρεια, ο δούξ ντε Γκις.

Και ο νεαρός κόμης είδε τότε με τρόπο τόσο πολλές πληροφορίες είχε ο Σημαδεμένος. Οι Ούγενότοι θα καταστρεφόντοσαν κυριολεκτικώς, αν πραγματοποιούσαν τα σχέδιά τους.

— Τώρα τί ξέρετε όλα, είτε ο Καστελνώ, τελειώνοντας την άφήγησή του στον εξαμνησμένο Γαβριήλ. Τώρα δεν μου μένει, παρά να σάς άπειθίσω μια έρώτη: Θα βαδίζετε μαζί μου έναντίον των καθολικών; Δεν είν' έτσι;

— Δεν μπορώ! άπάντησε ο Γαβριήλ, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του.

— Καλά! είτε ο Καστελνώ. Αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι στο έξής θα είμαστε λιγώτερο φίλοι. Ξέρω ότι έχετε το δικαίωμα, μολονότι είσατε δικός μου, να μην άνακατεψήτε στους θρησκευτικούς μας πολέμους, αν και αυτή τη φορά είμαστε βέβαια για τη νίκη.

— Είσατε πραγματικά βέβαιος γι' αυτό; ρώτησε σκοπίμως ο Γαβριήλ.

— Άπολύτως βέβαιος! άπάντησε ο βαρόνος με πεποίθηση. Οι έχθροι μας δεν ύποψιάζονται τίποτε κι' έτσι θα βρεθούν από άπορόπτον. Ο δούξ ντε Γκις κοιμάται έντελώς ήσυχος. Φαντασθήτε, άγαπητέ μου, έχω με μέσα στον πύργο ανθρώπους δικούς μας, οι όποιοι θα μās άνοίξουν τη δικιά του πόλη μόλις θα παρουσιαστούμε. Ω! ή έντιμια είνε βεβαία...

— Καμιά φορά, άπάντησε σοβαρά ο Γαβριήλ, τα γεγονότα διαφεύδουν και τις πιο λαμπρές έλλειδες.

— Μά εδώ όλα είνε ίστέο ήμων! φώναξε ο Καστελνώ, τριβώντας τα χέρια του μ' έγχαρδιότητα. Η άρραυνη ήμερα θα διή τον θόναμο του κόμης σάς μας.

— Και ή... προσέταξε, είτε με προσάθετε ο Γαβριήλ, συνταραμένος που έβλεπε όλο αυτό το διάφορο και όλη αυτή την νύκτι να άόκητα με λειψιά τα μάτια προς τον γκασιό.

(Άκωλυθη)

Ο ποιητής κ. Ρώμος Φιλάρης στο Νοσοκομείο. (Τελευταία φωτογραφία).

Ο Ρονσάρ.

Στά παλὰ τὰ χρόνια ἔθαβαν στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Πολλὰ ἀργότερα, στὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἔγινε μετανομιὰ τῶν δότῶν τῶν βασιλέων ἐκεῖ, σὲ διάφορα κομητάρια... Μονάχα τὰ δότῃ τοῦ Ρονσάρ, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ — ὁ ὁποῖος ἐτάφη σὲ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1585 — δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τότε, παρ' ὅσες τὶς ἐρεῖνες ποὺ ἔκαναν...

Ὅταν λοιπὸν ἔγινε γνωστὸ, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὅτι βρέθηκε σὲ μοναστήρι ἕνας σκελετός, διάφοροι ἱστορικοὶ, μελετώντας παλὰ βιβλία, σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Ρονσάρ, κατέληξαν σὲ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι τὰ δότῃ αὐτὸ ἀνῆκαν σὲ τὸν μεγάλο ποιητὴ ποὺ δημιουργοῦσε τὴ νεότερη γαλλικὴ γλώσσα...

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνεύρεστος τῶν δότῶν του — τὰ ὅποια πρόκεινται νὰ μεταφερθοῦν σὲ ἀντικείμενα τοῦ Πάπῃ — ἡ γαλλικὴ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησης καὶ τὰ περιοδικὰ εἰς γεμάτῃ ἀπὸ βιογραφικὰ σημεῖα γιὰ τὸν ποιητὴ τῶν «Ἐρωτῶν». Ἀπὸ τὰ ἄλλα αὐτὰ παραλαμβάνουμε ὅσα στοιχεῖα μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ γράψουμε μὴ ἱστορίαν τῶν ἐρωτῶν τοῦ Ρονσάρ.

Ἑλένη, Κασσάνδρα, Μαρία, Μαργαρίτα, Ἀννέτα, Ἰωάννα, Ἰσαβέλλα, Φρανσουῆς, Λουκρητία... Αὐτὲς εἴνε ἡ γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε ὁ Ρονσάρ... Ἦσαν ἐννιά, ὅπως καὶ ἡ Μοῦσα. Χάρις σὲ τὶς γυναῖκες αὐτές, γράφτηκαν ἀπὸ τὸν ποιητὴ μερικὰ ἀπὸ τοὺς θαυμάσιους ὕμνους τοῦ κόσμου πρὸς τὴ γυναῖκα ἀμορφία...

Ἀπὸ τὶς ἐννιά ὅμως αὐτὲς γυναῖκες, ἡ τρεῖς ἰδίᾳ σάφηναι ἡ ἡγεῖα τοῦ Ρονσάρ. Ἡ Κασσάνδρα, ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἑλένη ἐνέτειναν σὲ τὸν ποιητὴ τὰ καλύτερα τραγούδια τῆς ποιητικῆς τοῦ αἰῶνος τῆς «Ἐρωτικῆς» — καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ διαιώνια τοῦ παλαιστοῦ Παριζιανοῦ.

Ἀς ρίξουμε τώρα μὴ γρήγορα μὲτὰ στοὺς τρεῖς αὐτοὺς μεγάλους ἐρωτες τοῦ Ρονσάρ.

Τὴν 21 Ἀπριλίου 1545, ὁ Ρονσάρ γνωρίστηκε σὲ Μπλουά μὲ τὴν Κασσάνδρα, τὴν κόρη τοῦ Μπερνάρ Σαβιάνι, ἐνὸς Φλωρεντινοῦ τραπεζίτη ποὺ εἶχε πάρεῖ γυναῖκα μὴ Γαλλίδα, τὴ Φρανσουῆς Ντουσέ. Ἡ Κασσάνδρα ἦταν τότε δεκατεσσάρων μονάχα χρόνων... ἔχε δρᾶσθαι τὴν ἡλικία τῆς Ἰουλιέτας ὅταν προτογγίφθηκε τὸν Ρωμαῖο... Ἄν καὶ οἱ τρεῖς τῆς ἔχουν αἵμα Ἰταλικὸ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ὅσοσο δὲν ἦταν θυγατὴ καὶ παρὰφορὴ ὅπως τὰ κορίτσια τῆς Φλωρεντίας. Ἦσαν σεμνὴ, δευλὴ, καὶ διακριτικὴ. Ἐν εὐγενικῷ λουλούδι μὴ γὰρ ὄνομα...

Μὰ ὁ Ρονσάρ ἦταν ὁρμητικὸς καὶ ἀσέβητος σὲ ἑρωτικὰ ἀσθένια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀντίκρισε τὴν Κασσάνδρα, ἐνοιώσε γι' αὐτὴν μὴ τρελὴ ἀγάπη. Ἀς εὐλογίσουμε λοιπὸν αὐτὴν τοὺς ἐρωτικὴν τρελλὰ, γιὰτὶ ὁ αὐτὴν χροστὰμε 80 σονέττα, ποὺ εἶνε ὑπερβαρ-

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΡΟΝΣΑΡ

Ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς σκελετοῦ. Τί λένε οἱ εἰδικοί. Ρονσάρ, ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐρωτος. Τὸ κείμενον τοῦ ποιητοῦ γιὰ μὴ μικροῦλα. Ἡ ἀθάνατη καὶ γλυκεῖα Κασσάνδρα. Ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου. Ζήλεις καὶ μαλώματα. Ὁ τελευταῖος ἔρωτος τοῦ ποιητοῦ, κτλ. κτλ.

Στὶς 10 τοῦ περασμένου Μᾶη, μερικὸι ἐργάτες, σκάβοντας σὲ μὴ αὐτὴ τοῦ γαλλικοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἀνεκάλυψαν, κάτω ἀπὸ μερικὰς πλάκες, ἕνα σκελετὸ μὲ σταυρωμένα τὰ χεῖρα καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ στὸν ὄμο. Οἱ εἰδικοί ποὺ ἐξέτασαν τὸν σκελετὸ αὐτόν, τοῦ ἔδωσαν... τὴν τεσσαρὰν περὶ αἰώνων. Σὲ ποιὸν ὄμο ἀνῆκαν αὐτὰ τὰ κόκαλα; Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα καὶ ἱστορικότερα τῆς Γαλλίας.

Στὰ παλὰ τὰ χρόνια ἔθαβαν στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Πολλὰ ἀργότερα, στὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἔγινε μετανομιὰ τῶν δότῶν τῶν βασιλέων ἐκεῖ, σὲ διάφορα κομητάρια... Μονάχα τὰ δότῃ τοῦ Ρονσάρ, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ — ὁ ὁποῖος ἐτάφη σὲ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1585 — δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τότε, παρ' ὅσες τὶς ἐρεῖνες ποὺ ἔκαναν...

Ὅταν λοιπὸν ἔγινε γνωστὸ, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὅτι βρέθηκε σὲ μοναστήρι ἕνας σκελετός, διάφοροι ἱστορικοὶ, μελετώντας παλὰ βιβλία, σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Ρονσάρ, κατέληξαν σὲ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι τὰ δότῃ αὐτὸ ἀνῆκαν σὲ τὸν μεγάλο ποιητὴ ποὺ δημιουργοῦσε τὴ νεότερη γαλλικὴ γλώσσα...

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνεύρεστος τῶν δότῶν του — τὰ ὅποια πρόκεινται νὰ μεταφερθοῦν σὲ ἀντικείμενα τοῦ Πάπῃ — ἡ γαλλικὴ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησης καὶ τὰ περιοδικὰ εἰς γεμάτῃ ἀπὸ βιογραφικὰ σημεῖα γιὰ τὸν ποιητὴ τῶν «Ἐρωτῶν». Ἀπὸ τὰ ἄλλα αὐτὰ παραλαμβάνουμε ὅσα στοιχεῖα μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ γράψουμε μὴ ἱστορίαν τῶν ἐρωτῶν τοῦ Ρονσάρ.

Ἑλένη, Κασσάνδρα, Μαρία, Μαργαρίτα, Ἀννέτα, Ἰωάννα, Ἰσαβέλλα, Φρανσουῆς, Λουκρητία... Αὐτὲς εἴνε ἡ γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε ὁ Ρονσάρ... Ἦσαν ἐννιά, ὅπως καὶ ἡ Μοῦσα. Χάρις σὲ τὶς γυναῖκες αὐτές, γράφτηκαν ἀπὸ τὸν ποιητὴ μερικὰ ἀπὸ τοὺς θαυμάσιους ὕμνους τοῦ κόσμου πρὸς τὴ γυναῖκα ἀμορφία...

Ἀπὸ τὶς ἐννιά ὅμως αὐτὲς γυναῖκες, ἡ τρεῖς ἰδίᾳ σάφηναι ἡ ἡγεῖα τοῦ Ρονσάρ. Ἡ Κασσάνδρα, ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἑλένη ἐνέτειναν σὲ τὸν ποιητὴ τὰ καλύτερα τραγούδια τῆς ποιητικῆς τοῦ αἰῶνος τῆς «Ἐρωτικῆς» — καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ διαιώνια τοῦ παλαιστοῦ Παριζιανοῦ.

Ἀς ρίξουμε τώρα μὴ γρήγορα μὲτὰ στοὺς τρεῖς αὐτοὺς μεγάλους ἐρωτες τοῦ Ρονσάρ.

Τὴν 21 Ἀπριλίου 1545, ὁ Ρονσάρ γνωρίστηκε σὲ Μπλουά μὲ τὴν Κασσάνδρα, τὴν κόρη τοῦ Μπερνάρ Σαβιάνι, ἐνὸς Φλωρεντινοῦ τραπεζίτη ποὺ εἶχε πάρεῖ γυναῖκα μὴ Γαλλίδα, τὴ Φρανσουῆς Ντουσέ. Ἡ Κασσάνδρα ἦταν τότε δεκατεσσάρων μονάχα χρόνων... ἔχε δρᾶσθαι τὴν ἡλικία τῆς Ἰουλιέτας ὅταν προτογγίφθηκε τὸν Ρωμαῖο... Ἄν καὶ οἱ τρεῖς τῆς ἔχουν αἵμα Ἰταλικὸ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ὅσοσο δὲν ἦταν θυγατὴ καὶ παρὰφορὴ ὅπως τὰ κορίτσια τῆς Φλωρεντίας. Ἦσαν σεμνὴ, δευλὴ, καὶ διακριτικὴ. Ἐν εὐγενικῷ λουλούδι μὴ γὰρ ὄνομα...

Μὰ ὁ Ρονσάρ ἦταν ὁρμητικὸς καὶ ἀσέβητος σὲ ἑρωτικὰ ἀσθένια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀντίκρισε τὴν Κασσάνδρα, ἐνοιώσε γι' αὐτὴν μὴ τρελὴ ἀγάπη. Ἀς εὐλογίσουμε λοιπὸν αὐτὴν τοὺς ἐρωτικὴν τρελλὰ, γιὰτὶ ὁ αὐτὴν χροστὰμε 80 σονέττα, ποὺ εἶνε ὑπερβαρ-

Ἡ πρώτη ἀγαπημένη τοῦ Ρονσάρ, ἡ νεαρὴ καὶ γλυκεῖα Κασσάνδρα.

(Πορτραῖτο τῆς ἐποχῆς).

κατὰ γὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀθανασία τοῦ Ρονσάρ.

Ὁ ποιητὴς βόηκε στίχους μουσικοὺς σὲν τραγοῦδι ἀρμονοῦ γὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ ἀσθένια τὰ γέννησε στὴν ψυχὴ του ἡ ἀμορφία τῆς Κασσάνδρας. Ὡστόσο, πρὶν δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἐξομολογήσῃ τὸν ἐρωτὰ του, γιὰτὶ φοβότανε μήπως κηλεύσῃ τὸν ἀγὼν τοῦ ἀσθένια μὲ κοινὰ λόγια. Καὶ ὁ Ρονσάρ ἔμεινε ἱκανοποιημένος μονάχα μὲ τὴν ἐντονη σιγῇ ποὺ τοῦ χάρισε ἡ Κασσάνδρα, ἐμμένοντάς του μὲρικὰ σονέττα...

Ὅσο γὰ τὴν Κασσάνδρα, ἦταν μικρὴ ἀνάγκη γὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Ρονσάρ. Πέρασε διὰ ἀπὸ τὸν ἐρωτισμὸν ποιητῆ, χωρὶς νὰ διασυνθῇ ἀπὸ τὴν φιλοφροσύνην τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀναστασία ποὺ τὸν ἔπαινε, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε «περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του», ὅπως λέει σ' ἕνα ποίημα τοῦ.

Ἦσαν ἀπὸ ἐνάμιση χρόνον, ἡ Κασσάνδρα γινώσκουσε γυναικὰ τοῦ ἀρχόντος Ζὰν ντε Πενιέ. Κανεῖς ὅσοσο δὲν ἔσκει ἀν' ἀγάπην τὸν σύζυγόν της πραγματικῶς... Πέθανε δὲ πολλὰ ἀργότερα, σὲ 1601, ἀπὸ πόντου μὴ μὴ τῆς ποὺ τὴν ἔλεγε καὶ αὐτὴ Κασσάνδρα, μὲ τὴν Γουλιέλμο ντε Μισσέ, ἕνα ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Ἀλφρεδὸν ντε Μισσέ...

Τὴν ἀνοίξῃ τοῦ 1555, ὁ Ρονσάρ ἔπεσε καὶ πάλι σὲ βόθρα τῆς ἀγάπης. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ ἐδιδότῃ του ἦταν αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κόρη ἐνὸς ξενοδόχου. Τὶ σημεῖα ὅμως εἶχε ἡ κοινωτικὴ θέσι της, ἀπὸ τὴν Μαρία Ντυπέν — εἶσι λεγόντων ἡ γυναῖκα αὐτὴ — ἐνέτεινε σὲ Ρονσάρ τὸ δεύτερον βιβλίο τῶν «Ἐρωτῶν»; Μὰ, ἡ Ντυπέν ὤρισε τραγικὴν τὴν Κασσάνδρα, ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς εἶχε γράψῃ τραγούδια καὶ γι' αὐτὴν! Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ὁ Ρονσάρ τῆς ἔλεγε ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Νὰ πᾶς νὰ τὸ πῆς Κασσάνδρᾳ σου!

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴν Μαρία νὰ τὸν παρακαλῇ διαρκῶς νὰ γράφῃ ποιήματα, σὲ ὅποια νὰ ἐξιστοῦν τὴν ἀμορφίαν καὶ τὴν χάρις της... Τὸν ἴδιο καιρὸν ὁ Ρονσάρ γινώσκουσε καὶ μὴ ἄλλην, τὴν Ἄννα. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ Μαρία, ἔγινε θυρὸς καὶ ὄργισεν νὰ τὸν πρὸς... Τὸν καὶ οὐκ οὐκ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείθῃ ὅτι τὸ ἀσθένια τοῦ γιὰ τὴν Ἄννα ἦταν μὴ ἐφήμερη ἰδιοτροπία, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ συνέπειες. Ἡ Ντυπέν τοῦ ἀπαντοῦσε ὅτι ἂν δὲν ἀγαποῦσε πραγματικῶς τὴν Ἄννα, δὲν ἔγραφε σ' ἕνα ποίημα τοῦ καὶ τὸ παρακάτω τετραστίχο:

Δὲν ἀγαπᾷ μονάχα τὴ Μαρία
καὶ ἡ Ἄννα μὲ κρατεῖ κοντὰ της μὲ
(τὰ δεσφὰ τῆς ἀγάπης...)
Ἐνας λογικὸς ἄνθρωπος θὰ μοῦ εἶπε
(ὡς εἶνε τρελλὰ
ν' ἀγαπᾷ κανεῖς δυο-τρὶς γυναῖκες σὲ
μὴ μέρα...

Μὰ, ὅταν ἡ ἀτακτικὴ Μαρία πέθανε ἔσπειρα, ὁ Ρονσάρ ἔπεσε σ' ἀπελπισία. Οἱ ληρμὸι καὶ τὰ κλάματα τὸν πορνοῦν ἐκφράζονται συνήθως μὲ τραγούδια. Καὶ οἱ στίχοι τοῦ Ρονσάρ, ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὸν θάνατον τῆς Μαρίας, εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ τοὺς θαυμάσιους τοῦ γαλλικοῦ Παριζιανοῦ.

Μὴ κοινωτικὴ ἀγάπη, ἡ Ἑλένη, πορνοῦσε τὸν Ρονσάρ ἀπὸ τὴν λίαν ποὺ δοκίμασε γιὰ τὸν χαρὸς τῆς ἀγαπημένης τοῦ Μαρίας.

Ἡ Ἑλένη ντε Φονσέ ἦταν δεκαπεντὸς τῆς ταῖς τῆς Αἰκατερόνης τῶν Μεδίκων. Μὰ, ὅταν ὁ Ρονσάρ τὴν γινώσκουσε, ἦταν περὶ γέροντος, τσακισμένος ἀπὸ τὴν βία, παρκαμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ. Ἡ Ἑλένη σάφηναι γι' αὐτὸν γλυκὸς καὶ γλυκεῖα πορνοῦσα — ἕως ἥλιος ληρμὸς ὡς εἶνε ὁ ἥλιος ποὺ φαστῇ ἕνα φθινοπωρινὸ τοπίο... Ὡστόσο, ὁ ἥλιος αὐτὸς ἔλαμπε κάπου-κάπου, σὲ ὁρμὰ διασπῆματα, καὶ σὲν ἀνοίγοντας.

Ὅμως ἡ ἀγάπη ποὺ ἔλαμπε σὲ στήν τοῦ ποιητοῦ, ἔμοιαζε μὲ φῶς ποὺ σὲν σβῆναι κάτω ἀπὸ τὴν σκιά... Ἡ Ἑλένη βέβαια εἶνε ὅτι μ' ἕνα φῶσμα θὰ πορνοῦσε νὰ πορνοῦσε σπῆς ἀπὸ τὴν μισοσυνειδημένη αὐτὴ φῶς... Μὰ, τὸ φῶς πορνοῦσε καὶ νὰ ἔλθῃ αὐτὴς ἡ σκιά; Ὁ Ρονσάρ δὲν εἶχε περὶ τὴν φῶς τῶν νεανικῶν τοῦ χρόνου γὰ ν'

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ἡ σελὴν δὲν ἔφτανε ἡ λαῖδη. Ὁ λόρδος Κάλμπετον δὲν ἔπρεπε νὰ δῇ ἢ νὰ καταλάβῃ τὸ παρακάτω. Γὰρ αὐτὸ ὁ δαμόνιος ἀστυνομικὸς γάρουσε καὶ τοῦ εἶπε, χαμογελώντας βεβαιωμένα:

— Λοιπὸν, μιλᾶτε, μπορὸ νὰ μᾶς πᾶς βόσκουσε ἔδω; Ἀντὶ ἐπῆγε σὲ Λίβερπουλ;

— Συνέβη κατὰ τὸ ἔσπεστο, κατὰ τὸ ἀφρόστο, κ. Χόλμς, ἀπάντησε ἐξαιρετικὰ τωραγμένως αὐτὴν τὴν συγκατῆσιν τοῦ λόρδου. Ἐπρεπε νὰ εἶδε, ὅχι, χωρὶς ἄλλο. Ἐπῆρα κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὰ σπῆς, ἀλλὰ ἡ οἰκονόμος σας μοῦ εἶπε ὅτι ἐλάτε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἶδε φῶς σὲ τὸ παράθυρό τοῦ γραφείου σας καὶ ἔτρεξε ν' ἀντιβῶ ἐπῆρα.

— Ἐγὼτε λοιπὸν τίποτε σπουδαῖο νὰ μοῦ πῆτε, μιλᾶτε;

— Μάλιστα, κ. Χόλμς. Συγχρόνως ὁ λόρδος Κάλμπετον ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φακέλλο τοσαυτοῦ καὶ βρομικοῦ καὶ τὸν ἔδωσε σὲν ἀστυνομικῶ.

— Τὶ εἶνε αὐτό; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Ἐνα γράμμα, τὸ ὅποιο μοῦ ἔδωσαν τὴν στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόμην νὰ φύγω γὰ τὸ Λίβερπουλ.

— Πῶς συνέβη αὐτό, μιλᾶτε;

— Εἶχε πάει σὲν σταθμὸν νὰ βγάλω εἰσιτήριο γὰ τὸ Λίβερπουλ. Ἐκεῖ δὲν εἶχα πάρεῖ μαζὶ μου ἰσοπέτη, πληρώσεια σὲν θυρίδα νὰ βγάλω μόνος μου εἰσιτήριο. Τὴν στιγμή ἐκείνην κάποιος μὲ χτύπησε σὲν ὄμο. Γύρισα καὶ εἶδα πίσω μου μὴ κυρία. Ἦταν ἀρκετὰ καλὰ ντυμένη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της δὲν φαινόταν καθόλου, γιὰτὶ ἦταν σκεπασμένη ἐμπροσθεν, μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ μακρὸν πέπλο. Ἡ κυρία αὐτὴ ἔβγαλε, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξιν, καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ βέβαιον σὲν μικτηριώδη κυρία καὶ τὴ ρώτησε:

— Πῶς διάβολος νὰ εἶνε; ψιθύρισε ὁ Χόλμς.

ἀγαπήσῃ τὴν Ἑλένη μὲ τὸ ἴδιο πάθος, καὶ τὸ ὅποιο ἀγάπησε τὴν Κασσάνδρα καὶ τὴν ἀτίτη Μαρία Ντυπέν.

Καὶ εἶνε σταθαστικὸς ὁ παρακάτω στίχος, σὲν ὅποιο ὁ ποιητὴς παραθέτει ὅλο τὸ ρῆγος ποὺ κυριεῖται ἕνα ἐρωτοπαθὴς ἄνθρωπος σὲν ποίημα τοῦ:

«Ἔρωτα, εἶσαι πολλὸ δυνατὸς γιὰ μένα...»

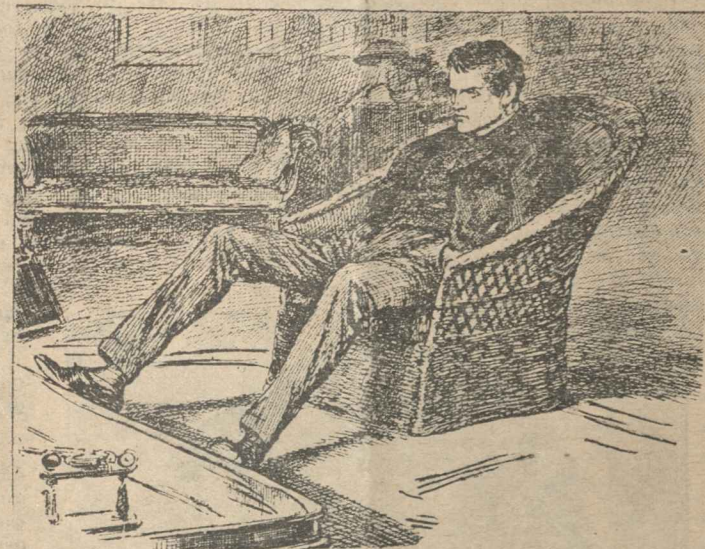
Στὰ σονέττα ποὺ ἔγραψε ὁ Ρονσάρ σὲν περίοδον αὐτὴ τῆς ζωῆς του, ἀνοίκεται ἡ ἰσχὺ ἐνὸς παρωπονετικῶ τραγουδιοῦ, ἐνὸς ληρμῶ, ἐνὸς κλάματος, γὰ μὴ εὐτυχία ποὺ διαλύθηκε σὲν σίνερο καὶ σκόρπισε σὲν οὐρανόν...

Μποροῦμε νὰ πῶμε ὅτι τὸ ἀσθένια τοῦ Ρονσάρ γιὰ τὴν Ἑλένη ἦταν τὸ κινεῖο ὅμοιο τῆς ἐρωτικῆς τοῦ ζωῆς.

Τὸ μῆνισμα τοῦ θανάτου εἶχε ἰσχυρὰ ἀγγεῖν τὴν ψυχὴν του. Ἀρχιστοῦ νὰ γράφῃ τραγούδια, σὲ ὅποια προσπαθοῦσε ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸν θάνατον τοῦ τραγοῦ αὐτοῦ ἀγνώστο, ποὺ λέγεται θάνατος: «Σὲ θάνατον χροστὰμε καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα μας».

Πρῶτα πεθαίνομεν ἐμεῖς καὶ, ἀργότερα, καθὼς κυλοῦν τὰ χρόνια, ἔρχονται ὅλα τὰ ἔργα μας σὲν ἀβυσσὸν τῆς λήθης...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἔσπερος ποιητὴς. Μὰ αἰῶνες ποὺ πέρασαν, δὲν ἔλθῃ τὴ δύναμι νὰ παρασύρουν τὸ ἔργο αὐτοῦ σὲν ἀδύνατον τῆς λήθης. Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν γυναικῶν ποὺ αὐτὸς ἀγάπησε ἐνὸς ποιητῆς — ἡ ἀνάμνησις τῆς Κασσάνδρας, τῆς Μαρίας, τῆς Ἑλένης, θὰ μείνῃ πάντοτε ζωντανὴ σὲν ψυχῇ τῶν ἀνδρώπων, τραγοῦμένη μὲ στίχους ποὺ εὐγενικοὺς καὶ ποὺ μόνιμους ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀρμονοῦ...

— Πῶς διάβολος νὰ εἶνε; ψιθύρισε ὁ Χόλμς.

— Πῶς εἰσθε, κυρία; Καὶ τί ἐπιστολὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ μοῦ δίνετε;

— Καὶ τί σας ἀπάντησε ἡ μικτηριώδης κυρία; ρώτησε ὁ Χόλμς. — Μοῦ εἶπε σιγανά: «—Διάβατε αὐτὸ τὸ γράμμα, μιλᾶτε. Διαβάστε το, χωρὶς νὰ γάνετε καμφοῦ. Εἶνε πολλὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς».

— Κοτόπαν, μιλᾶτε;

— Ἡ ἐξήγησις τῆς ἀγνώστου δὲν μοῦ φάνηκε ἀρκετὴ. Ἐρῶσα μὴ μαζὶ σὲν ἐπιστολὴ καὶ ξαναεῖπα τὸ βέβαιον μοῦ, γὰ νὰ τὴν ρωτήσω πᾶς εἶνε. Μὰ εἶχε γίνῃ, μὲτα σὲ μὴ στιγμή, ἀφαντῇ. Ποῦ εἶχε πάει; Εἶχε γινώσκῃ σκαρλῶς ἀνάμεσα σὲν κόσμο ποὺ κατέλυσε τὴν στιγμή αὐτὴ τὸ σταθμὸ καὶ εἶχε ξεφύγει. Βγῆρα ὅσοσο ὅς τὸ προαῖτιο τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, κίτταξα παντοῦ, κίτταξα σ' ὅλα τὰ γραφεῖα μὴ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἔκταξω ποιεῖν. Ξαναπῆρα τότε σὲν σταθμὸ, ἀνῆκα τὸ φακέλλο καὶ διάβασα τὸ γράμμα.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνοίξε τὴν ἐπιστολὴν ποὺ τοῦ εἶχε δοθεῖ ὁ λόρδος καὶ διάβασε σ' αὐτὴν τὰ ἑξῆς, γραμμένα μὲ μολύβιν:

«Μιλᾶτε, ἂν θέλετε νὰ πάρτε πίσω τὸ τόσο πολύτιμο γιὰ σᾶς Γαλάζιο Διαμάντι, ἔλατε ἀπὸψε σὲ μὴ ὥς τις δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σὲν εἰσοδὸ τοῦ τούνελ τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ πᾶει ἀπὸ τὸ Φιονλέτ σὲ Σουθντ. Ἔχετε μαζὶ σας καὶ 5.000 λίρες σὲ τραπεζικοῦ γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς Ἀγγλίας καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν καλὰ».

«Ὅροι ἔρητοι καὶ ἀπαράβατοι:

1) Θὰ ἔρθετε μόνος σας, χωρὶς κανένα ἀπολύτως συνοδό.

2) Δὲν θὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομίαν.

Μὴ φοβεθῆτε, ὅτι πρόκειται περὶ πλεονέκτης, γὰ νὰ σας παρασύρουν σ' ἐνέδρα. Ἐκεῖνος ποὺ κατέχει τὸ Γαλάζιο Διαμάντι θέλει νὰ τὸ πωλήσῃ γρήγορα καὶ σὲ καλὴ τιμῇ. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Σᾶ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΜΟΥ ΖΩΗ

(Μία αυτοβιογραφία της Χήδερ Άνγκελ της διασημής Άγγλιδας ηθοποιού της σκηνής και της ζωής, η οποία έφθασε εδώ και λίγες καιρὸς στὸ Χόλλυγουντ, προσληφθεῖσα ἀπὸ τὴ «Φέξ-Φίμ»).

Δὲν ἔχω λοιπὸν μυθιστορηματικούς θρώτες, ἔχω ὅμως νὰ σᾶς διηγηθῶ πολλὰς περιπέτειες καὶ νὰ σᾶς ἐξομολογήθω τὰ πρὸς κοινὰ ὄνειρά μου.

Μὲ λένε Χήδερ Άνγκελ. Εἶμαι μὴ Άγγλίδα ἡθοποιὸς τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὁδῆς καὶ δὲν ἔχω πολλὴν καρὰ πρὸς τοὺς ὁλλανδοὺς.

Γεννήθηκα λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμον στὴν Ὁξφόρδη, μὴ μεγάλη καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ Λονδίνο.

Εἶμαι κόρη τοῦ Ἀνδρέα Άνγκελ, καθηγητοῦ τῆς χημείας στὴν Ὁξφόρδη. Ἀπὸ τοὺς προγόνους μου ἔχω μέσα στὴς φλέβες μου ἕνα πολλὸ περίεργον αἷμα: κατὰ τὸ ἥμισυ εἶναι Ἰρλανδικὸ, κατὰ τὸ ἕνα τέταρτον Σκωτσέζικον καὶ κατὰ τὸ ἕνα ὄγδοον Ἀγγλικὸ καὶ Ἰταλικόν. Γι' αὐτὸ εἶμαι μελαγχολικὴ καὶ μοιάζω περισσότερο μὲ Ἰταλίδα, παρὰ μὲ τὰ ξανθὰ καὶ φωτεινὰ κορίτσια τῆς πατρίδας μου.

Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν, ὅταν μεγάλωσα λιγάκι ἄρχισα νὰ πηγαίνω σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῆς Ὁξφόρδης, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι οἱ γονεῖς μου. Ἐπειτα ὅμως κατεβήκαμε στὸ Λονδίνο καὶ ἐκεῖ πέρα πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς μου θρησκευτικὰς ἐπιτηδεύσεις καὶ στὴν ὁδὸν, γιὰ τὸν πρὸν μικρὸν ἔκανα τὸ ἐντεμπνύτο μου ὡς ἡθοποιός.

Μὴ νημεύετε ὅσοις διὰ τοῦ ὀνείρου μου ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια νὰ ὄντο στὸ θέατρο. Τότε εἶχα ἄλλα ὄνειρα. Ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνω μὴ ἡμέρα πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς Ὁξφόρδης!

Ὁ πατέρας μου ὅμως προτιμοῦσε νὰ μὲ δῇ μεγάλῃ δραματικῇ καλλιτέχνιδᾳ καὶ γι' αὐτὸ, δέκα χρόνια, παρακολούθησα κίονα τὰ μαθήματα τῆς καλύτερης δραματικῆς σχολῆς τοῦ Λονδίνου. Μὰ ὅσοι ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ πατέρας μου ἐκλήθη νὰ κἀνῃ μὴ σειρά διαλέξεων στὴν Ἑλβετία καὶ μὲ πῆρε μαζὺ του. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτον μου ταξεῖδι στὴν ἡπειρωτικὴ Ἑλβετία καὶ ὁμιλοῦν ὅτι μοῦ ἔχει μείνει ἀξέχαστο! Ἡ Ἄλπερς, ἡ ὁμορφὴς λίμνες καὶ τὰ τόσο διασκεδαστικὰ σπορὰ στὰ χιόνια παρουσιάζανε στὰ παιδικὰ μου μάτια τὴν Ἑλβετίαν ὡς ἕνα ἐπίγειον παράδεισον...

Μὰ μήπως δὲν εἶναι ἡ πρὸς ὁμορφὴν χώρα τῆς Ἑλβετίας; Μείναμε ἐκεῖ πέρα διὰ ὀλίγον χρόνον καὶ φρονίκα, ἐγὼ ἐξακολούθησα τὰ μαθήματά μου καὶ συμπλήρωσα ὅσα μπορούσα καλύτερα τὴν καλλιτεχνικὴν μου μόρφωσιν.

Ὅταν γυρίσαμε τέλος στὸ Λονδίνο, ἄρχισα πάλι νὰ παρακολουθῶ τὰ μαθήματα τῆς Δραματικῆς Σχολῆς καὶ ὅπως ἐξελίχθη, δὶχως, μὴ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὸν περιμένω, ἂν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσα μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν, ἴδω πρῶτον καὶ πῆρα τὸ χρυσὸν μεταλλίον!...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἀνοίγονταν μπροστά μου ἡ θεατρικὴ καριέρα. Ἦσαν τότε δεκατεσσάρων χρόνων καὶ νόμιζα ὅτι μπορούσα νὰ γάρω θαιμαστὰ ἀπὸ τὴν σκηνήν. Μ' ἐπόμενες λοιπὸν προσπαθεῖς καὶ μὲ τὴ βοήθειαν ἑνὸς οικογενειακοῦ μας φίλου

Ἡ Χήδερ Άνγκελ.

πῆλυναν νὰ προσληφθῶν γιὰ πρῶτον φοράν στὸ θέατρο τοῦ Ὀλντ Βικ Θήατρο τοῦ Λονδίνου.

Φαντασθῆτε τώρα πόσον ἡμίον ὑπερήφανον, ὅταν ἔμαθα πὸς δι' ἔκανα τὸ ἐντεμπνύτο, μὴ μὲ τὸν «Βασίλειον Ἰωάννην» τοῦ Σαίξπηρ! Δὲν μοῦ ἔχον δώσει βέβαια κανένα σπουδαῖον ρόλον, μὴ γὰρ μὴ μικρὸν ἡδονικὸν πρὸς πρῶτον φοράν τὸ σινδὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ πρὸς δὴμιανος ρόλος τῆς φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ καλύτερον μέρος τοῦ ἔργου.

Δὲν θὰ μπορούσατε ὅσοις νὰ μαντέψετε, ὅσα μ' ἂν κοπάζετε, πόσος ἦταν ὁ ρόλος μου στὸ Σαίξπηρειον ἔργον, Γι' αὐτὸ δὲ σὺν τῷ ἐγῷ, δὶχως καμμίαν ντροπὴν, ἔπαι τρεῖς ὀλόκληρες νύκτας ἐπὶ τὸν ρόλον ἐνὸς νεοῦ ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος εἶπε γιὰ τὸν ρόλον, ἐπεὶ γιὰτὶ δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε, δὲν ἄνοιγε οὐτε μὴ σιγῇ τὸ στόμα του, παρὰ μόνον κρατοῦσε σιωπῶν καὶ μὴ ἀπερίγραπτον φάνεια τὸ ζῆλον τοῦ βασιλέως Ἰωάννου!

Ὅταν ὅμως πέρασαν ἡ πρῶτες ἐντυπώσεις καὶ οἱ πρῶτοι ἐνδοιασμοὶ μου καὶ εἶδα ὅτι τὸ ἄριστον πέρα πρὸς τὸν ρόλον τῆς λαίδης Μάρκεττ ἢ τῆς Ὁρηνίας, ἀπογοητεύθηκα πόσον πολὺ, ὅταν ἔκριναν ὅτι, γράφοντα σὲ μὴ σχολὴν χοροῦ γιὰ νὰ ἐτοιμασθῶν νὰ ἐντεμπνύω στὸ μεταλλεῖον τῆς Ὁξφόρδης.

Μὰ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τόσο εἰκόλον, ὅσο τὸ φαντασθῶν, πῆλυναν καθε βράδυν στὸ θέατρο καὶ παρακολούθησα προσεκτικὰ τοὺς ἄλλους συναδελφους μου. Αὐτὴ ἡ ἱστορία λοιπὸν κράτησε ἕνα ὀλόκληρον χρόνον καὶ παραδόξως ἀντὶ νὰ μὲ βλάψῃ, ὅπως περιμένα, μ' ὠφέλησε σ' ἀνέναντον βαθμὴν, γιὰτὶ ἔμαθα πέρα πολλὰ ἀσφαλῆματα μουσικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀπέκτησα τὴν ἀπαιτούμενην πείραν πρὸς δὲν εἶχα πρῶτον, ὅταν ἔβγαινα στὴν σκηνὴ καὶ κρατοῦσα τὸ ζῆλον τοῦ βασιλέως Ἰωάννου.

Τότε ἀκριβῶς ὁ σκηνοθέτης τοῦ Ὀλντ Βικ Θήατρο, μὴ ἐμπιστεύθηκε τὸν ρόλον τῆς Μιράντας στὴν «Τραγωδίαν τοῦ Σαίξπηρ» τὸν πρῶτον μεγάλον ρόλον μὴ ἀνέδειξε. Ἐπειτα ἔβγαινα μὲ τὸν δισκόν γιὰ μὴν μεγάλην τριαντὴν στὴ Σκωτία, στὴν Ἰρλανδίαν καὶ στὴν Οὐαλλίαν πρὸς κράτησε δώδεκα μῆνες.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ Λονδίνο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπέλειπον ταξεῖδι, μὴ, ἔπαιξα ὡς πρωταγωνίστρια καὶ σ' ἄλλα ἔργα καὶ τέλος πῆρα τὸν πρῶτον ρόλον στὸ εἰς Ζαί Σο, στὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ θεάτρου μου.

Ἦσαν πρὸς προπαγόσιντα στὸ «Ὀλντ Βικ Θήατρο»!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀρχίζει ἡ μεγάλη περιπέτειά τῆς ζωῆς μου.

Ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸν, τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1929 ἐγκαταλείψαμε τὸ Λονδίνο καὶ φρίγαμε γιὰ μὴν μεγάλην τριαντὴν στὴν Κίνα καὶ στὴν Αἴγυπτον.

Πόσος μπορούσατε ὅμως νὰ φαντασθῆτε τὴν πραγματικὴν περιπέτειαν πρὸς μὴς περιμένον ἐκεῖ κατὰ τὴν Ἀνατολήν; Ἀποδοκίμασκα πρῶτον στὴν Κίνα καὶ πέρασε μέσα σ' ἕνα σφοδρὸν ἀγριανθρώπων μὴ λῶξιν μῆται καὶ κίτρινον πρόσωπον, πρὸς ἔκριναν ὡς δαίμονες καὶ μὴς κινηγοῦσαν ἀπὸ πῶς καὶ πῶς.

Βιαστήκαμε λοιπὸν νὰ περάσῃμε στὴν Ἰνδία, μὴ καὶ ἐκεῖ μὴς περιμένον παρὰξενες καὶ δραματικὰς περιπέτειες.

Θυμάμαι, ὅτι ἕνα βράδυν πρὸς παίζαμε σ' ἕνα θέατρο τῆς Σιμλά, ἀναγκαστήκαμε νὰ διακόψῃμε τὴν παράστασιν, γιὰτὶ ἕνα κομμάτι πρὸς γοροπήδοντες ἐνάσιν στὴν σκηνήν τοῦ θεάτρου καὶ καθε τόσο μὴ ἐκτρέφοντες βρεθὶν ἰνδὴν καὶ ἰνδὴν, πρὸς ἔκριναν τριγύρω μου ὡς βορρῆν.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κατὰ μάλλον ὅσα μὴ χτίζοντες στὸν ὄμον καὶ μὴ ἐξέδρασε. Ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶδα τὸν φόρον μου νὰ βράσκει ἀπὸ τὸ αἷμα, ἄρχισα νὰ ξεροῦμαι ἀπὸ τὸ φόρον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου, πρῶτον πρὸς ἔκριναν τὸν ρόλον μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

Μὴ Ἀμερικανικὴν οὐδροδρομικὴν ἑταιρεία, γιὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τὸν αὐτοκινήτων συγκοινωνίας, τὰ ὅποια τὴν συναγωνίζονται ἐπὶ τῆς γασμῆς Νέας Ὑόρκης—Νιγηρίτης, ἔθεσε πρὸς μὴνὸς σὲ κίλοφρον μὴ ἐπιβατικὴν ἀμαξοστοιχίαν πρωτοφανοῦς ταχύτητος.

Ἡ ἀμαξοστοιχία αὐτὴ ἀναπτύσσεται ταχύτητα 176 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξῆ βαγόνια, καμωμένα ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ στοιχίζει 250.000 δολάρια.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Μικροβιολογίας στὸ Πανεπιστήμιον Βρυξελλῶν, Ζωρὴ Φλεμίνγκ, ἀνεκάλυψε πρὸς ἡμερῶν σὲ μὴν του διᾶλεξιν, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δάκρυα περιέχουν μὴ βλὴ ὀνομαζομένην εἰσοζύμωσιν, ἡ ὁποία εἶναι ἀρκετὰ μικροβιοκτόνος.

Ἀπὸ συνεχεῖς μικροβιολογικὰς παρατηρήσεις πρὸς ἔκριναν ὁ Φλεμίνγκ ἐξακρίβωσε ὅτι στοιχεῖα εἰσοζύμωσιν βρίσκονται σ' ὅλον τὸν ἀνθρώπινον ὄμον. Χάρης δὲ τῇ εὐεργετικῇ ἐπιδράσει τούτων, μπορεῖ καὶ ἀμύνεται ὁ ἀνθρώπινος οργανισμὸς κατὰ μολύνσεων μικροβίων.

Μὴ Γερμανικὴν ἑταιρείαν αὐτοκινήτων ταξὶ τοῦ Βερολίνου ἐτοποθέτησε σὲ πολλὰ μέρη τῆς πρωτεύουσος τὴν ἑταιρείαν ἐντὸς αὐτοῦ, ὅμοια μὲ ἐκείνη πρὸς χρησιμοποιοῦν τὴν πυροσβεστικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐτα, ὅσοι χρεάζονται ταξὶ, μποροῦν νὰ τηλεφωνοῦν μὴ τὰ εἰδικὰ αὐτὰ τηλέφωνα πρὸς γκαράζ τῆς ἑταιρείας καὶ τὰ ταξὶ θὰ καταφθάνουν ἀμέσως στὸ ὁρισμένον μέρος.

Ὁ Ἀγγλὸς ἀεροπόρος Τζὼν Γουόκερ κατέρριψε τὴν περιωμένην βδομάδαν στὸ Νέβερετον διὰ τὰ πρῶτον τῆς προσγειώσεως δι' ἀλεξιπτώτου.

Ἀρὸν ἀνῆλθε δι' ἀεροπλάνου σὲ ἔθνος 9.000 μέτρων, ὅχι τῆς ἀπὸ τὸν ἔθνος ἐκείνου στὸν κένον. Κατὰ τὰ πρῶτον 6.000 μέτρα ἔκριναν ὅσοι μολύνθη, διατηροῦντες κλειστὰ τὸ ἀλεξιπτωτὸν τοῦ.

Ὅταν ὅμως ἀπέβη 3.000 μέτρα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἔκριναν τὸ εἰδικὸν σκηνὴ καὶ τὸ ἀλεξιπτωτὸν ἐλειπομένην κανονικῶς.

Ὁ Γουόκερ ἔχει μὴνὸς πρὸς τὸν ἐνεργητικὸν του 635 προσγειώσεις δι' ἀλεξιπτώτου.

Ὅσοι ἡ πρωτεύουσος τῶν διαφόρων κρατῶν τοῦ κόσμου, ὅπως ἐξακρίβωσε ἕνας Γερμανὸς περιηγητὴς, ἔκριναν ἕνα ὁρισμένον τόπον γιὰ τὴν ἀποκρίσιν τῶν... ρομαντικῶν.

Στὰς Ἀθήνας ἀναφέρεται ὅτι Ἀκρόπολιν, στὴν Ρώμην ὁ μαγευτικὸς λόφος τοῦ Πάντισον, στὸ Παρίσι ἡ σπηλὴ τῆς Βασίλλης, στὸ Λονδίνο ὁ Τάμεϊς καὶ στὸ Βερολίνο ἡ λεωφόρος τῶν Φιλικῶν.

Σύμφωνα μὲ μὴν τελευταίαν στατιστικὴν, στὴ Νέα Ὑόρκην ὑπάρχουν 42.000 τηλεφωνικὰ θάλαμιν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πῶν ἀναγκῶν τοῦ Κοινῶν.

Τὰ ραδιόφωνα ἐπίσης εἶναι τόσο πολὺ διαδεδομένα καὶ τόσο φηρὰ στὴν Ἀμερική, πρὸς ἀναλογεῖ ἕνα πρὸς δέκα κατοίκους!

Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἐξέδωκε πρὸς ἡμερῶν ἕνα διάταγμα, κατὰ τὸ ὅποιν ὁ καταδικαζόμενος σὲ θάνατον γιὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, δὲν θὰ τοικρεῖται, ὅσοι γινόνταν ἄλλοτε, ἀλλὰ θ' ἀπαγορεύονταν.

Ἐρωτηθεῖς ὁ ἀρχιμαγγελάριος Ἀδόλφος Χίτλερ ἀπὸ δημοσιογράφους γιὰ καθέρισε τὸ ἀπομνημονεῖον αὐτὸ εἶδος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, τὸ ὅποιν ἦταν κατὰ τὸν μεσαῖον ἐν χορῆς μὴν γιὰ τοὺς κλέπτας, ἀπάντησε:

«Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἀρμόζει καὶ γιὰ τοὺς κλέπτας τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ!».

Σημειωτέον ὅτι ἡ Γερμανία εἶναι ἡ μόνη χώρα τῆς Εὐρώπης, στὴν ὁποία ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι θανατικῆς ἐκτελέσεως.

Στὸ Μασκενδοῦργο οἱ καπνικοὶ ἀποκεφαλίζονται διὰ σπάθης. Στὸ Βερολίνο διὰ πελέκους καὶ στὴ Ρενανίαν διὰ λαμπατόμου.

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς ἀνεκάλυψε τελευταίαν μὴ ἱνδικὴ φυλὴν, τοὺς Σουοὶ ὀνομαζομένους, ἡ ὁποία ζῇ ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, σ' ἕνα νησί μεταξὺ τῆς Κάτω Καλιφορνίας καὶ τοῦ Μεξικανικοῦ Σονόρα.

Οἱ ἱθαγενεῖς τῆς φυλῆς αὐτῆς ἀνέρχονται σὲ 1.250, ἐξ αὐτῶν δὲ ἡ 375 εἶναι γυναῖκες.

Ἡ παρὴς καὶ ἡ δύναμις τῶν Σουοὶ εἶναι πρωτοφανής. Ζοῦν σὲ πρωτόγονη κατάστασιν, τρεφόμενοι ἀπὸ ἄγρια θήρια, τὰ ὅποια συλλογίζονται, κοιμῶνται καὶ καταβροχθίζονται ἀνῆλτα!

Ἡ βουλὴν τῶν δὲν ἔχει ὄντα! Μπορεῖ ὁ καθένας τῶν γὰ φᾶν 8-10 ὀνάδες κρέατος τὸ μεσημέρι, καὶ ἄλλες τῶς τὸ βράδυν!

Ὁ μεγαλύτερος γᾶρος τοῦ κόσμου εἶναι τῆς Αἴνας. Βρίσκεται χτισμένος σὲ ἔθνος 3.000 μέτρων καὶ εἶναι πρωτοτικῆς ἐκτελέσεως 1.000.000 κίλων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΧΗΔΕΡ ΑΝΓΚΕΛ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Α΄

Σχετικὰ μὲ τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ Φραγκίσκου Α΄, δηγοῦνται τὸ ἑξῆς ξεκαρδιστικὸ ἀνέκδοτον:

Ἐνα πρῶτον, ὁ βασιλεὺς βγήκε ἀπὸ τ' ἀνάκτορον του γιὰ νὰ κἀν τὸν καθημερινὸν του περίπατον, ὅταν ἔκριναν παρουσιασάσιντες μπροστὰ του κίονες ἀλλοιθῶρος. Ἦσαν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον συναντοῦσε σὲ δρόμον του ἐκεῖνον τὸ πρῶτον.

Ὁ δεισιδαιμόνων βασιλεὺς θεώρησε τὴν συνάντησιν ἐκείνην τρομερὰ γρηγορήσιν καὶ ἀμέσως διετάξε νὰ συλλάβουν τὸν ἀλλοιθῶρον καὶ νὰ τὸν ἀποκτείνωσιν ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἀνθρώπος δὲν ἔκριναν ἂν ἡ ὑπόθεσις. Τὸ βράδυν, ὅταν τοῦ πῆγαν νὰ φᾶν, ὥσπερ τὸν δεσμοφύλακα νὰ μάθῃ τὸ λόγον, γιὰ τὸν ὅποιν τὸν φυλάκισαν.

Ἐκεῖ ἀδελφε, τοῦ εἶπε ὁ δεσμοφύλακας, δὲν ξέρεις ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι λίγον νευρικός; Τὶ πῆγες καὶ βγήκες μπροστὰ του πρῶτον πρῶτον, μὴ αὐτὸ τὸ μούτρο;

Τὶ τοῖς πῆγαν τὰ μούτρα μου, χριστιανὸν μου; Μήπως ἐξ ἄλλων εἶν' ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ τὸ μούτρο μου;

Ἐγὼ ἐγὼ! Μὴ φορὰ, ὁ βασιλεὺς εἶδε τὰ μάτια σου καὶ ἀλλοιθῶρα καὶ φοβήθηκε μήπως αὐτὸ τοῦ βγῇ σὲ κακόν.

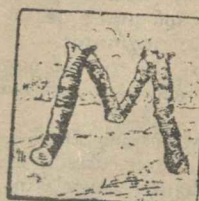
Ἄ! αὐτὸ ἦταν; εἶπε ἐκπληκτὸς ὁ φυλακισμένος. Κάμε τὴν χάριν τότε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ὡρῆσιν τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα πρὸς πέρασιν τὴν ἡμέραν του, ἐπειδὴ συνάντησε πρῶτον πρῶτον ἕνα ἀλλοιθῶρον.

Ὅσο γιὰ λογαριασμὸν μου, λέω πρὸς δὲν πέρασα πρὸς γρηγορήσιν μὴν ἀπ' τῆς σημερινῆς, πρὸς ἀνῆλτα πρῶτον πρῶτον τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα!

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΞΑΝΥΧΤΑ!... Όσοι, κάποιος ακόμα μπρος στο γραφείο μου, χωρίς να έχω τη δύναμη να σηκωθώ και να πάω να πλαγιάσω. Έκείνη που είδα κι εκείνη που άκουσα απόψε μ' έκαναν άνω-κάτω, μου φανέρωσαν ένα κόσμο τόσο τρομερό και μυστηριώδη. Προτιμώτερο όμως είνε να σάς αφηγηθώ τη θλιβερή αυτή ιστορία από την αρχή.

Θα ήταν η ώρα εφτά το βράδυ, όταν ήρθαν να με ειδοποιήσουν ότι ήταν ανάγκη να πάω άμεσα να κοιμηθώ. Η γυναίκα που της άνοιξε το κεφάλι ο γυός της μ' ένα σιδερένιο όργανο. Η γυναίκα αυτή καθότανε στη διπλανή γειτονιά, στο τελευταίο πάτωμα μιας εργατικής πολυκατοικίας... Ξαναβλέπω τώρα το δωμάτιό της: μια μικρή και χαμηλοτάβητη αίθουσα, επιπλωμένη φτωχικά. Και ξαναβλέπω και τη δυστυχισμένη τη γυναίκα, ξεστρωμένη στο κρεβάτι της, κίτρινη σαν το λεμόνι και με κλειστά μάτια, στεφανομένη από μαύρους κύλινδρους. Μια γειτονισσα της είχε δώσει πρόχειρα το κεφάλι με μια πετσέτα. Από τα αίματα όμως που κολλούσαν το πρόσωπό της και τα σεντόνια, κατάλαβα ότι η πόρνη θα ήταν θάνατος...

Σε μια γωνιά του δωματίου καθότανε σ' ένα χαμηλό σκαμνί ο γυός της, ο μικροκόπος! Δίπλα του στεκότανε δύο άλλοι νοικοκυρδες του σπιτιού που παρακολουθούσαν προσεκτικά κάθε κίνησή του. Τον επιτηρούσαν, περιμένοντας νάρθη ή αστυνομία να τον παρδαλώσει να ξεχωρίσει στα μάτια του, στην έμφραση του προσώπου του κάποια τίνος, κάποια μεταμέλεια για το έγκλημα που έκανε. Μά η φτωχογονιά του χλωμό έκαινε παλλομαχισό ήταν τόσο ανησυχιακή, ώστε δεν μπορούσα να ξεχωρίσω σ' αυτή κανένα ανθρώπινο αίσθημα. Θα ήθελα πολύ να τον πλησιάσω και να τον φωτίσω γιατί σήκωσε το χέρι του και χτύπησε τόσο βαριά τη μητέρα του. Θα ήθελα πολύ να μάντευα το μυστικό της σκοτεινής ψυχής του... Μά δεν είχα καρδιά για χάσιμο. Έπρεπε να φροντίσω πιο μπροστά για τη μητέρα του.

Η πληγή της δεν ήταν τόσο επικίνδυνη, όσο φαντάστηκαν στην αρχή η γυναίκουλης του σπιτιού. Το τραύμα ήταν επιφανειακό. Το έβλεπα, το έδεσα. Και παρηγόρησα τη φτωχή γυναίκα όσο μπορούσα... «Α! ποτέ δεν θα ξεχάσω την αγωνία που ζωογραφίστηκε στα μάτια της όταν είδε νύχοντας δυο αστυφύλακες και να παίρνουν το γυό της, που δεν δοκίμασε να φέρει την παραμικρή αντίσταση... Η μητέρα άπλωσε τα χέρια της κι έκανε ν' αναγκασθώ από το κρεβάτι, σαν να θέλει να πηδάει το παιδί της, να το αγκαλιάσει ίσως και να το φιλήσει... Την συγκράτησα όμως και να μη χειροτερέψει η κατάσταση της από τη συγκίνηση. Στο μεταξύ ο γυός της έφυγε καμπούριασμένος, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του να ρίξει μια τελευταία ματιά στη μητέρα του...»

Σε λίγο έφυγα κι εγώ αναστατωμένος από το θέαμα που είδα, αφού υποσχέθηκα στη μητέρα ότι θα πήγαινα την άλλη μέρα το πρωί να την ξαναδώ...

Ενώ κατέβαινα τη σκάλα, είδα μερικές γυναίκουλες να συζητούν για το δράμα. Καταστάθηκαν για να άκουσα τι λένε.

«Α! τον κασόγιο! Έλεγε ή μια απ' αυτές. Πώς βάσταξε ή καρδιά του και σήκωσε το χέρι του να χτυπήσει τη μητέρα του! Λίγο έλειψε να την αφήσει στον τόπο, τη δυστυχισμένη!...»

«Η γυναίκα σ'αυτή μαρτύρησε στα χέρια του! Έλεγε μια άλλη. Δεν είδα μια καλή μέρα από τον προαιμένο το γυό της!... Την έβαζε να ξενοπλένει και να δίνει τα κομμάτια της να τάνη σ'αυτά ταβέρνες. Και έτον δεν είχε λεπτά να του δώσει, την έπαιζε σ'αυτά...»

«Κι' εκείνη ή καμένη-συνέληψε μια τρίτη γυναίκουλα—δούλενε από το πρωί ως το βράδυ, για νάχη λεπτά για τον άκαμπετο το γυό της. Τον άγατούσε τόσο πολύ! Γινότανε δυοία γ'αυτόν... Κι' έκεινος για το ευχαριστώ την έδερε και την έβαζε κάθε μέρα. Όσων, σήμερα, της άνοιξε, ο παλινδρομικός, το κεφάλι μ' ένα σιδερό!... Απ' το Θεό να τόβη ο κακοκόρος!...»

Δεν μπορούσα ν' άκουσω περισσότερα... Κατέβηκα τη σκάλα και τράβηξα για το σπίτι μου, περιλάττοντας καυλολογισμούς ύστερ' από την τραγωδία που είδα να παίζεται μπροστά μου...

Προτού όμως περάσει πολλή ώρα, ήρθαν και πάλι να με ειδο-

ποιήσουν από το σπίτι ότι η μητέρα ζητούσε να με δω.

—Μήπως είνε χειρότερα; ρώτησα.

—Όχι, μου αποκρίθηκαν. Θέλει να σάς πη κάτι. Είνε, λέει, μεγάλη ανάγκη...

Η γυναίκα εκείνη μου είχε γίνει τόσο συμπαιφτική, ώστε δεν μπορούσα να της άρνηθω τη χάρη που μου ζητούσε. Και πήγα κι τη δώρ από κρεβάτι το πάτωμα.

—Ε! πώς είμαστε τώρα; την ρώτησα χαμογελώντας, για να της δώσω θάρρος.

—Καλύτερα, γιατί μου, καλύτερα! μου αποκρίθηκε με σθεσμένη φωνή. Σας ευχαριστώ πολύ... Θα ήθελα να σάς πω κάτι ιδιαιτέρως... μονάχα σε σάς—συνελήφωσε σίχοντας μια ματιά σε μια γειτονισσα που της παραστεκότανε.

Εκείνη κατάλαβε και άποσπασε διακριτικά, αναστενάζοντας και κοιτώντας μελαγχολικά το κεφάλι της.

Με συγχωρείτε, γιατί μου, που σάς έβαλα σε τόσο—έξοκολούθησε όταν μείναμε μόνοι—μά ήταν ανάγκη να σάς πω κάτι, κάτι που μου διαρκεί την καρδιά...

—Πέστε μου τι θέλετε;...

—Πρέπει να φροντίσετε ν' αποκρίνασθώ ο γυός μου! Έτσι θα έχετε βέβαια τα μέσα...

Την κίτταξε με μάτια θορόνιχα από κατάνηξη.

—Ναι, είνε ανάγκη να τον δώσετε απ' τη φιλική συνέχρη ή μητέρα μ' έβαλε...

—Παράστε, ηούχαστε! της είπα, φοβισμένος από την ποινή της. Μη κάνετε έτσι, γιατί θα γίνει χειρότερα... Το τραύμα σας θέλει ησυχία...

Ιδέν μπορώ να ησυχάσω αν δεν δω το παιδί μου έξω από τη φιλιά, αν δεν βεβαιωθώ ότι δεν πρόκειται να πάει τίποτα... Γι'αυτ' πρέπει να ξέρετε ότι ο γυός μου είνε άδωτος... πώς μονάχα εγώ φταίω για ό,τι συνέβη...

—Έτσι;

—Ναι, εγώ... Πρέπει να σάς διηγηθώ όλη αυτή την ιστορία, να να πεισθίτε κι' εσείς ότι ο γυός μου είνε άδωτος... Μάθετε λοιπόν, ότι δεν έκανα το παιδί μου από νόμιμο γάμο...

Ο πατέρας του μ' έγκατέλειπε τρεις μήνες πριν γίνει μητέρα... Και αν εγώ άκουσα το παιδί αυτό, το χωράζαει στην τήρη. Τη νύχτα που γεννήθηκε, ζήτησα να το σκοτώσω... Μη με κηπιάτε έτσι, γιατί μου... Την άφησα σ'αυτά λέω! «Ημουν τότε μόνη στον κόσμο, έρημη και άτελειμένη... Η αγωνία για το μέλλον του παιδιού μου, μου δόλωσε το μυαλό... Σκέπασα λοιπόν το πορό μου με μαξιλάρια και σεντόνια... Νόμιμα ότι θα πέθανε από ασφυξία... Ύστερα, άποκαμψήκα βελή, χωρίς να το καταλάβω... Την άλλη μέρα το πρωί, όταν έβγαλα τα μαξιλάκια και τα σεντόνια, είδα ότι το παιδί μου ζούσε ακόμα!...»

Η δυστυχισμένη γυναίκα έλαλε... Όσο για μένα, με είχε πιάσει τέτοια συγκίνηση, ώστε δεν μπορούσα να πω τίποτα.

—Το παιδί μου με κίτταζε κατάματα και βουγούσε—συνέχισε ή μητέρα... Και ξαφνικά άρχισε να τρέμω από φόβο μπρος στο πορό μου, που είχε ζωή μιας μονάχα μέρας... Θυμάμαι καλά ότι ενώ το έβλεπα, τρέμοντας από τύψεις και αγωνία, έκανα τη σκέψη:

«Μήπως το παιδί μου κατάλαβε τι πήγα να κάνω και με κατηγορεί αυτή τη στιγμή; Μήπως θα θυμάται αργότερα, σ' όλη του τη ζωή, από ένα σκοτεινό ένστικτο, ότι ή μητέρα του δοκίμασε να το πνίξει την πρώτη νύχτα που γεννήθηκε;...»

Σιγά-σιγά το παιδί μου μεγάλωνε. Και γώ είχα πάντοτε την έντύπωση ότι διάβαζε στα μάτια του ένα παράλογο και μια επίκληση. Όταν μου χάραιε με τα χρώματά του το πρόσωπό μου, σ'αφίμονον:

«Θέλει να με γραστονίσω, να με πνίξει, να μ' έδωσει!...»

Κάθε φορά που άνοιγε το στόμα του, φοβόμουν μήπως πω ότι τα έβρει και τα θυμάται όλα... Ποιά λόγια μπορώ να ενοχώ στον πά μαρτύρα και την αγωνία που δοκίμασα σ'αυτά χρόνια;... Αργότερα, όταν ο γυός μου μεγάλωσε, όταν μπόρεσε να πιάσει δουλειά, το μίσος που διάβαζε στα μάτια του για μένα έγινε πιο ζωηρό. Ενώ εγώ γινόμουν θύρα για το χατίρι του—έχοντας να εξυμωθώ για το παλιό μου αμάρτημα—έκεινος μου κακομλούσε, και μ' έβριζε, και μ' έδερε χωρίς λόγο... Ίσως σ'αυτά ο ίδιος να μη ήξερε γιατί μ' αντιπαθούσε τόσο πολύ, γιατί δεν ένοιωσε καμιά ανάγκη για μένα, γιατί δεν μπορούσε να μω πη καλό λόγο... Έγώ όμως ήξερα ότι ή αντιπαθεία του για μένα φά-

σε στην ψυχρή του από κείνη την τρομερή νύχτα... Και όσο έβαιος με κακομεταχειρίζανε, τόσο πιο πολύ τον αγαπούσα... Και αν ο γυός μου ήταν κακός και μοχθηρός, εγώ πάλι έφταγα γ'αυτό... Και ο κόσμος, που δεν ήξερε το έγκλημά μου, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί αγαπούσα τόσο πολύ τον άναξιο γυό μου, γιατί έφταγα έξω από αυτόν χωρίς να παραπονεθώ ποτέ...

Και τώρα που μάθατε το μυστικό μου, καταλαβαίνετε γιατί έμεινα τόσο ν' άποσπαση ο γυός μου... Δεν φταίει αυτός αν κόνεψε σήμερα να με σκοτώσει... Μά σκοτεινή δύναμη τον έκανε να σήκωσει το χέρι του πάνω μου... Υποσχέθηκε μου λοιπόν ότι θα πτε να δώρητε τους δικαστές για να τους πείτε όλα όσα άκούσατε από το στόμα μου... Πρέπει να μου δώσετε αυτήν την υπόσχεση για να μπορώ να πεθάνω ειρηνικώς...

—Τι είνε αυτά που λέτε!...

—Ναι, θα πεθάνω... Το καταλαβαίνω... Δεν θα μπορέσω να βαστώ σ' αυτή τη συγκίνηση... Μου δίνετε το λόγο σας ότι θα προσπαθήσετε να σώσετε το γυό μου;

—Ναι! φρόνιμα για να παρηγορηθώ τη δυστυχισμένη τη γυναίκα.

—Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά...

Σας έντεκα άκριβως πέθανε ή δυστυχ η μητέρα. Και κανείς δεν μπορεί να μου βγάλει από το νου την ιδέα, ότι πέθανε επειδή τ' ο έ έ λ η σ ε, επειδή της ήταν αδύνατο να ξήση ύστερ' από τον τελευταίο πόνο που δοκίμασε...

Εγώ μονάχα ξέρω το μυστικό της... Μά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω... Να το φανερώσω στους δικαστές; Πώς όμως θα πιστέψω ότι ο γυός αιώσε φάνηκε τόσο σκληρός στη μητέρα του, επειδή εκείνη δοκίμασε κάποτε να τον πνίξει; Πώς θα πιστέψω ότι είνε δυνατόν να θυμάται ένα πορό μιας μέρας; Άλλ' αν αυτό αληθεύει; Εάν ο χαρακτήρ του ανήκεσαν μορφώνεται πραγματικά από τα πρώτα θολά αίσθημα που θα δοκιμάσει όταν άνοξει τα μάτια του από τ'αυτά της μέρας;...

Πώς θα μπορέσω να δώσω μια άπάντησιν σ' αυτό το ερώτημα;

Πώς μπορεί ν' άποσπασθώ κατηφορικώς ότι ο ηρωικός αυτός δεν ήταν κακοκόρος, αλλά ένα θυμ' από της σημαίας παρκαρσίνης της μητέρας του;

Πώς, Θεέ μου, πώς;...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο έ π α λ λ η λ ο σ.—Έπείρασέ, κ. προϊστάμενε, δυς χρόνος από τότε που με προσλάβατε στην υπηρεσία σας. Θα σάς παρακαλέσω, λοιπόν, να μου αφήσετε το μισθό από τον άλλο μήνα—δύος μου υποσχεθήκατε άλλωστε.

Ο προϊστάμενος.—Θυμάμαι καλά, φίλε μου, ότι σάς υποσχεθήκα αβήρη, σε περίπτωση που δεν θα μου δινάτε άφορη ή άποσχεσίαις.

Ο έ π α λ λ η λ ο σ.—Και σε τι σάς δυσαρέστησα, παρακαλώ;

Ο προϊστάμενος.—Αι, αφού... μου ζητάς αβήρη!

Μεταξύ φίλων.—

—Γιατί γράφατε «π ρ ο σ ω π ι κ η» ετών στο γράμμα που πλάκωτε στον κ. Χ.;

—Γιατί θέλω... να το άνοξη ή γυναίκα του!

Μεταξύ φίλων.—

—Κοιτή, έχω ανάγκη από λίγα λεπτά!

—Πάω καλά, άγαπητέ μου! Γιατί εγώ έχω ανάγκη από πολλά λεπτά!

Στο σχολείο.—

Ο δάσκαλος παραδίδει Τερά Ιστορία.

—Παύλε, πούος έκαμε το Σύνταγμα;

—Δεν το έκαμα εγώ, δάσκαλε!

Ο δάσκαλος άφορμισμένος.—

—Δεν το έκαμες εσύ;...

Και ο Παύλος έντρομος.—

—Ε... εγώ... εγώ το έ... έκαμα! Άλλά δεν θα το ξανακάμω, δάσκαλε!...

Στο δρόμο.—

—Δεν μου λές: πώς μπορώ να πάω συνταξιούτος στο Πολιτικό Νοσοκομείο;

—Σύνομο νά σε πατή;

—Ένα τρού και τότε, να σου δώσω, ότι θα πιάς με άποσχεσίαις!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ένα διαμάντι στο ξεπούλημα. Χέπ, ε μερικές και γρουσουζής. Η ιστορία του. Πώς άκέραιες γύρω του τη συμφορά και τον έλεθρο. Αύτεκτονίες, φένοι, δυστυχήματα. Πώς την έπαδε ο Σουλτάν Χαμίτ. Η μεσαιωνική μαγεία. Ένας έξερικισμός των καταραμένων διαμαντιών.

Η Αμερικανική έφημερίδες γράφουν, ότι ή κυρία Έβελιν Μάκ Λίν, ή τελευταία κάτοχος του περιφημού διαμαντιού Χόπ, άποφάσισε να πουλήσει το πολύτιμο αυτό κόσμημα διακόσιες πενήντα χιλιάδες δολάρια δηλαδή τριάντα έξη περίπου εκατομμύρια σιμεριών δραχμών.

Όστόσο, είνε ζήτημα αν ή κυρία Μάκ Λίν θα μπορέσει να δώη άγοραστή. Γιατί το διαμάντι Χόπ είνε περίφημο όχι μόνο για τη λάμψη και το μέγεθός του, μά και για τη γροσουζιά που φέρνει στους κατόχους του. Το διαμάντι αυτό άνηκε άλλοτε στο Ζάκ Κολά, ένα χρηματομεσίτη των Παρισίων, ο άποιος άποσπείρισε μια μέρα, αφού χρεωκόπησε. Αργότερα, ο Χόπ περιήλθε στην κατοχή του παγκρατος Κανιτόβσκη, ο άποιος το χάρισε σε μια καλλιτέχνηδα. Τον παγκρατος άνωος πάλις κακός, ο παγκρατ μαχαρώσε την καλλιτέχνηδα, επειδή έμαθε ότι τον άπατούσε μ' ένα φίλο του. Μά και ο ίδιος δώσε σε μια καλύτερη τύχη. Μια μέρα δυο Ράσοι τρομοκράτες τον σκότωσαν με τον ίδιο τρόπο που είχε ξεκαίει και αυτός τη φίλη του.

Ο Σουλτάν Χαμίτ, ο άκωνικός σουλτάνος, ο άποιος έλεγε μια έξάφηση σάλλογη από πολυτίμιους λίθους και σπάνια κοσμήματα, άγόρασε τότε το Χόπ και τον χάρισε σε μια εύνοχημένη του, την άποία σκότωσε μια νύχτα, με την άπλη ύπνοια δι συννομοτούσε με τους έχθρους του εναντίον του.

Ύστερ' από λίγο καιρό, τον εύρισκε και αυτόν μια μεγάλη συμφορά, ή μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να πάθει ένας έστεμμένος: έχασε το θρόνο του! Και το τραγικό διαμάντι έξετέθη και πάλι σε πλειστηριασμό.

Το άγόρασε τότε μια Αμερικανή καλλιτέχνης, ή άποία άνωος τρελλάθηκε ύστερ' από μερικούς μήνες, όταν είδε να της φέρνουν το πτώμα του σπύργου της, τριτημένο από σφαίρες άγνώστου...

Αργότερα, ιδιοκτήτης του Χόπ έγινε ο Έδουάρδος Μάκ Λίν, διευθυντής της έφημερίδας «Ταχυδρομικός της Ουάσιγκτον». Το διαμάντι αυτό ο Λίν το χάρισε στη γυναίκα του... για να τη χωρίσει σε λίγο, αφού πιά μπροστά ο γυός του σκωτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Κατόπιν όλων αυτών των συμφορών, ή κυρία Έβελιν Μάκ Λίν άποφάσισε τελευταίως να πουλήσει το καταραμένο διαμάντι. Μά ή δραματική ιστορία του Χόπ είνε γνωστή σ' όλο τον κόσμο... Πούος λοιπόν θα είνε έκεινος που θα άποφασίσει, άγορίζοντας το Χόπ, να τ'α βάλει με τη Μοίρα;

Οι άποκρυφιστά όσοι δηλαδή καταγίνονται με τη μελέτη των μυστηριωδών προβλήματων του κόσμου, πιστεύουν ότι το διαμάντι Χόπ θ' άνιρκε πρώτα σ' ένα άνθρωπο έξαιρετικά κακότυχο, ο άποιος μετέδωσε στον πολύτιμο λίθο την κακοτυχία του. Και από τότε ο Χόπ σκωτάει παντού τον έλεθρο και τη συμφορά.

Είνε, τώρα δυνατόν να έξορκισθών ή κακές ιδιότητες του διαμαντιού αυτού;

Μερικά μεσαιωνικά βιβλία περί μαγείας μās δύνουν άρισμένες συνταγές έξορκισμού των καταραμένων διαμαντιών, τόσο περίεργες άνωος και έξωφρενικές, ώστε προκαλούν τ'α γέλια του σημερινού ανθρώπου. Όπως και αν έχει το πράγμα δεν μπορούμε ν' άντισταθούμε στον πειρασμό να σάς παραθέσουμε μια από αυτές συνταγές. Ίδού:

«Βγαίνετε μια Παρασκευή νύχτα σ' ένα έονό, χαράξετε στο χώμα ένα μεγάλο κύκλο μ' ένα κλαδί άβνης και βάψετε το διαμάντι στο κέντρο άκριβώς αινού του κύκλου. Ύστερα, νύθυρίστε τρεις φορές το όνομα του Σατανά, αφού προηγουμένως βάψετε στο στόμα σας ένα μικρό έπίσολο και καθόσαστε σε μια γωνιά, περιμένοντας ν' άκουσθί το πρώτο λάλημα του πετεινού. Αν κατορθώσετε κατόπιν να πιάσετε αυτόν τον πετεινό, να τον σφάξετε και να ράψετε με το ξεστό άκόμα αίμα του το διαμάντι, ο καταραμένος λίθος θα χάσει την κακή έπιρροή του και θα ξαναγίνη άγνός και άκίνδυνος!...»

Αυτά λένε τα μαγικά βιβλία του μεσαιόγου. Τά πιστεύετε; Έμεις πάντως όχι.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Η απλοποίηση του γάμου στην εποχή μας. Η σιδερένιος βέρες στην αρχαία Ρώμη. Τα έθιμα του Ρωμαϊκού γάμου. Τα προσωρινά αρραβωνιασμάτα των βερεινών χωρών. Ποιά ημέρα παντρεύονται στις διάφορες χώρες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΑ τα πράγματα στην εποχή μας απλοποιούνται σε αφάνιστο βαθμό, ακόμη και αυτά τα παλιά έθιμα του γάμου. Ο γάμος σήμερα στη Ρωσία έχει καταστήσει να είναι μια απλή δημόσια στο Ληξιαρχείο. Στην Αμερική πάλι παντρεύεται κανείς με τον πιο εύκολο τρόπο, φτάνει να παρουσιασθεί με δυο μαρτυρες και τα μεσάνια ακόμη μπροστά σ' ένα μοντέρνο λάστορο... Μα και σε πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης έχουν χρησιμοποιηθεί πια όλα τα παλιά έθιμα του γάμου κι έχουν αντικατασταθεί από μια απλή εμφάνιση του γαμπρού και της νύφης μπροστά στον δήμο.

Τα παλιά έθιμα όλο και πάλι καταστρέφονται σήμερα στις χώρες που διατηρούνται ακόμη μια απλή εκδήλωση χωρίς και μια αφορμή για γιορτές και διασκεδάσεις, είχαν άλλοτε ένα βαθύ συμβολικό χαρακτήρα που χρησιμοποιήθηκε συχνά-συνά, με το πέρασμα του χρόνου. Από αυτά λοιπόν τα παλιά έθιμα του γάμου ή βέρα ανάμεινε ως το κυριότερο σύμβολο της συζυγικής πίστης. Η βέρα όμως δεν ήταν πάντα χρυσή, όπως ήταν στην αρχαία Ελλάδα. Ο Πλίνιος αναφέρει ότι στην αρχαία Ρώμη ήταν σιδερένια, γιατί οι σεμνείς και φρόνιμες Ρωμαίες απέφευγαν να στολίζονται με χρυσά διακοσμήματα. Ο Τερτυλλιανός όμως μας δεικνύει ότι η άρραβωνιαστική κι η παντρεμένη φορούσαν σιδερένιο άρραβωνάκι ή σιδερένια βέρα μονάχα μέσα στο σπίτι τους. Όταν έρχονταν έξω ή πηγαίνανε να κάνουν φιλικές επισκέψεις, την έδωσαν και περνούσαν στο δαχτυλίδι τους μια χρυσή. Τον άρραβωνάκι ή τη βέρα λοιπόν, είτε ήταν από σίδηρο είτε από χρυσάφι, η Ρωμαία τη φορούσαν στον παρμένο δαχτυλίο του άριστερου χεριού, γιατί πίστευαν ότι από εκεί περά περνούσε μια φίλη που συγκοινωνούσε κατ' ευθείαν με την καρδιά!...

Μεγάλη σημασία στους αρχαίους ρωμαίους γάμους, έπαιξε από τις αρχές και τις προσηχές, εδίδετο πάντα στους οίονους. Αν οι Θεοί έδειχναν δυσμενέ, ο γάμος ή ανέβαινε για αρκετό καιρό ή δεν γινόταν καθόλου.

Έπειτα ούτε κι όλοι οι μήνες ήταν κατάλληλοι για παντρεογίμματα. Ο Μάιος έθεωρείτο ως μοιραίος μήνας για το γάμο κι ούτε η χήρες, ούτε η παρθένες τολμούσαν ν' ανέλθουν τη δάδα του Ύμναιου. Υπήρχε μάλιστα η παράδοση ότι, όσοι άποφασίζανε να παντρευτούν το Μάιο, δεν έφταναν ποτέ τον γάμο. Ο λαός πάλι είχε και μια πολύ χαρακτηριστική παροιμία που έλεγε: «Μονάχα η κακή γυναίκα παντρεύεται το Μάιο!...»

Ο Ιούνιος όμως ήταν κατάλληλος μήνας για γάμους, μα μονάχα από την 13η ημέρα του καί πέρα. Η 13η όμως ημέρα του έθεωρείτο άστοχός. Υπήρχε όμως μια εξαίρεση: Κατά τις αποφράδες ημέρες μπορούσαν να παντρευτούν η χήρες, με το σκαπό να κάθονταν την τύχη τους ν' αλλάξουν...

Όσο για τ' άρραβωνιασμάτα, ήταν συνήθεια να κρατούν πολλή καιρό. Ο γάμος έπειτα ήταν δυο ειδών: απλός, αν οι νεόνυμφοι ήταν άνθρωποι του λαού και πολιτικός, με τις πολυάριθμες δημοκρατικές διατυπώσεις του, αν οι νεόνυμφοι ήταν από την τάξη των πατρικίων...

Στη γιορτή του γάμου τα πάντα ήταν συμβολικά. Το λευκό πέπλο της νύφης αντιπροσώπευε την αθωότητα και την παρθενικότητα της. Το δοστροματικό χτένισμά της, που ήταν κομμένο με μια χρυσή καρφίτσα, έδειχνε την υποταγή της συζύγου στο σύζυγο. Το σκαπό πάλι από ιεροδοτική που φορούσε στο κεφάλι της, ήταν το σύμβολο της γυναικότητας κι η μάλλινη ζώνη που τύλιγε τη μέση της, συμβόλιζε την αιδά της νύφης.

Ο γάμος εκείνα τα χρόνια γινόταν στο σπίτι. Μόλις φανόταν στον ορίζοντα το αστρο της Αφροδίτης, ο γαμπρός πήγαινε να πάρει τη νύφη για να την οδηγήσει με μουσικές και με τραγούδια στη συζυγική τους στέγη. Μπροστά λοιπόν τραβούσε ο γαμπρός κρατώντας τη νύφη από το χέρι. Από πίσω πηγαίναν οι γονείς της νύφης με ακολουθία το κεφάλι από τη λήπη, γιατί έχαναν την κόρη τους... Οι άλλοι συγγενείς κρατούσαν

Η ΧΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ
(Της Ε. Κάρντερ)

στα χέρια τους λουλούδια. Από ιερές κρατούσαν το μέλι και το γάλα για την τελετή της θυσίας. Κι' άπαντα σ' ένα χειροκρότη που το έσπρναν οι σκλάβοι, ήταν τοποθετημένα τα ξόανα των τεσσάρων θεοτήτων του γάμου που προστάτευαν τους νεόνυμφους.

Η νύφη όμως δεν περνούσε μονάχη της το κατώφλι της κατοικίας του γαμπρού. Τη σκηνάσαν στα χέρια τους η φίλες της, γιατί δεν έπρεπε να πατήσει το κατώφλι που ήταν άρραβωνισμένο στην Έστια. Ο γαμπρός τότε την υποδεχόταν πρόσωπος και της προσέφερε μια ύδρια γεμάτη νερό κι' ένα άρραβωνισμένο ξύλο από τη φωτιά, δείχνοντας έτσι ότι την θεωρούσε καλύτερη απ' όλα τ' αγαθά του...

Στο σημερινό κατάνυ οι συνδυασμένες έπαιαν στην αρχή τόσο ποιήτρια κρασί όσο ήταν τα γράμματα που αποτελούσαν το όνομα της νύφης. Έπειτα απ' αυτό η νύφη περνούσε στο θάλαμο, συνδυαμένη από μια μεγάλη συντροφιά παιδιών που τραγουδούσαν τον Ύμνο. Ο γαμπρός ύστερα, πριν σβήσει τα φώτα, είχε φορέσει τα παιδιά που έφταναν για να τους αφήσουν μόνους, και τους έφωτε μερικά καρδιά, δείχνοντας έτσι ότι άφησε πια για πάντα τις νεανικές του τρελές...

Παλιό παλιό έθιμο είναι και το έθιμο της άραβης της νύφης από το γαμπρό. Στη Μολδαβία παραδοσιακά χάνει ο άρραβωνιαστικός έλεος πάντα τη νύφη και κι' ένα άρραβωνισμένο από το χωριό και την καρδιά σ' ένα έξοχο σπίτι. Έπειτα από ένα μήνα, στέλνει ένα μήνυμα στους γονείς της νύφης ότι είναι και οι περμένον την ειρήνη τους για να φέρουν την ημέρα του γάμου τους. Ο γάμος όμως γίνεται ύστερα από πολλή καιρό και συνήθως την ίδια ημέρα που οι άρραβωνιασμένοι... βαπτίζονται και το πρώτο τους παιδί!

Οι Κούρδοι πάλι και οι Πέρσες κλέβουν τη νύφη με τ' όλο, όπως γίνεται και σε πολλά χωριά της Πορτογαλίας.

Στην Ανδαλουσία, τα κορίτσια στέλνουν στους άρραβωνισμένους τους ένα όμορφο γλυκό κι' όταν εκείνοι το δεχτούν και το δοκιμάσουν, τα κορίτσια ετοιμάζονται το ίδιο βράδυ για το γάμο.

Σε πολλές χώρες όμως της Ευρώπης και ειδικώς στη Γερμανία και στις Σκανδιναβικές χώρες επικρατεί η παράδοση των προσωρινών άρραβωνιασμάτων. Σ' αυτές τις χώρες τα κορίτσια κι' οι νέοι άρραβωνιάζονται με την ελπίδα, με το μήνα ή με το χρόνο... Τα Χριστούγεννα στη Νορβηγία γίνονται τα περισσότερα άρραβωνιασμάτα της χρονιάς. Οι άρραβωνιασμένοι έπειτα είναι ελεύθεροι να ζουν όπως θέλουν και μόνο όταν ταράζουν κι' αγαπηθούν, παίρνουν την απόφαση να παντρευτούν.

Όταν όμως δεν μπορούν να συμφωνήσουν, χωρίζουν σαν δυο καλοί φίλοι κι' ετοιμάζονται για καινούργιους πάλιν άρραβωνισμούς. Πολλά κορίτσια και πολλοί νέοι άρραβωνιάζονται κι' αυτό τον τρόπο όχτω και δέκα φορές, ως την ημέρα του γάμου τους... Σ' άλλες χώρες πάλι υπάρχει το έθιμο να γίνονται οι γάμοι μια ώριμη ημέρα της εβδομάδας. Στη Γεωργία ο γάμος γινόταν πάντα την Τετάρτη το βράδυ. Στην Πολωνία πάλι και σήμερα ακόμη οι γάμοι γίνονται μονάχα κάθε Δευτέρα. Οι Ρωμάνοι έχουν έθιμο να παντρεύονται την Κυριακή. Όσο για τους Ούγγρους, αυτοί προτιμούν το Σάββατοβράδυ. Έχουν μάλιστα κι' ένα περίεργο έθιμο. Όλη την ημέρα η φίλες της νύφης γυρίζουν στο χωριό και στα περιβόλια και μαζεύουν λουλούδια για να φτιάξουν ένα μεγάλο μπουκέτο για τη νύφη κι' ένα στεφάνι για το γαμπρό. Το περίεργο λοιπόν είναι ότι κάθε τόσο αντιστρέφουν ερωτικά και ψευταλάνες για τα ίδια που έχει να τραβήξει η νύφη και δεν παραλείπουν να τη συμβουλεύουν διαρκώς ότι σ' η μοίρα της γυναίκας είναι να υποφέρει και το άνδρα να... υποφέρειται!...

Ποιά είναι τώρα η κατάλληλη ηλικία για το γάμο; Κάθε χώρα, σ' αυτό το ζήτημα, έχει και τις δικές της συνήθειες. Συνήθως όμως παρατηρείται η εξής διαφορά: Στην Ανατολή ο κόσμος παντρεύεται μικρός και στη Δύση μεγάλος. Ο Ήσιόδος όλο και συμβούλευε τους άρραβωνισμένους ότι η κατάλληλη ηλικία του γάμου για έναν άνδρα είναι όταν έχει περάσει τα τριάντα και της γυναίκας όταν έχει κλείσει τα 15 χρόνια.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίες)

Τζόαν Κράουφρντ ξελαφυγγίζεται τον περσιό καιρό, κάνοντας αδιόκοτες δοκιμές κάθε μέρα, μπροστά στο πάλιο της. Γιατί πρόκειται να παίζει το ρόλο της πρωταγωνίστριας στην κινηματογραφική έκδοση της άθλιας διενέξεως άπερτίτας «Η εθιμική χήρα». Ο ρόλος αυτός είναι γραμμένος για σονάτο και η Τζόαν Κράουφρντ, θα δυσκολευτεί κάπως, όπως να αντιμετωπίσει την βαθιά φωνή της, στις άπειρες του ρόλου της. Τον άνοδο ρόλο στην ταινία αυτή θα παίξει ο παλιός μας γρήγορος και γόνος Τζον Τζούμπετ.

Το «Μάριμα Κλόντς» είναι η άριστοκοινωνικότερη λήσχη της Καλλιφορνίας. Σ' αυτή τη λήσχη λοιπόν άρχισαν τα έλκευότερα μέλη της Καλλιφορνιακής κοινωνίας και οι διασημότεροι άστέρες του Χόλλυγουντ.

Κάθε χρόνο τα μέλη της λήσχης έλλέγουν το πρόεδρο τους, ως τώρα δέ υπήρχε η συνήθεια να μην έλλέγεται ως πρόεδρος άστέρας του κινηματογράφου. Έπίσης κομμάτι γυναικά δεν έλλέγεται ως μέλος του προεδρείου. Έρπτος όμως η συνήθεια αυτή καταργήθηκε. Γιατί ως πρόεδρος της λήσχης έλλέγη ο Φρέντερικ Μάας, ο νεαρός έφηβος του Χόλλυγουντ, και την θέση του αντιπροέδρου κατέλαβε η σωματωστή Νόρμα Σίρερ.

Και το Χόλλυγουντ πανηγυρίζει για την έλκευση αυτή.

Η Άλβαν Τάσμαν άρρώσθηκε ξαφνικά πολύ σοβαρά από σκολημοειδίτιδα ενώ έπαιζε σ' ένα θέατρο της Νέας Υόρκης. Η προσβολή της νόσου της ήρθε την ώρα της παραστάσεως και οι γαμπροί που έλλέγησαν για να την εξετάσουν, βρήκαν ότι η κατάσταση της ήταν κρίσιμη και την μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, όπου την έλαβε μέρα της έγινε έγχείρηση. Ο σύζυγος της Άλβαν Τάσμαν, Ένρι Λόβ, ο οποίος είχε φύγει την προηγούμενη για να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ, άναγκάστηκε να επιστρέψει επείγοντως κοντά στην άρρώστη γυναίκα του.

Ο κομικός του κινηματογράφου Ζέρνο Μάρς έχει ένα αυτοκίνητο μαρκας «Μεργεντς». Έπίσης ο Φιλ Μπέρνι έχει ένα αυτοκίνητο μαρκας «Ντύνεργκερ». Και οι δυο άστέρες έξιμνοσαν σε κάποιο σημείο την άρξη των αυτοκινήτων τους άστε στο τέλος άποφασίσαν να κατέλθουν οι δυο τους σε αυτοκινητιστικό άγωνα για να διεκδικήσουν τα προτεία. Το ποσό του στοιχήματος όριστηκε σε χίλια δολάρια.

Η ιστορία αυτή έγινε γνωστή σ' όλο το Χόλλυγουντ και την ημέρα των άγώνων είχαν συγκεντρωθεί στον τόπο που θα γινόταν ο αγώνας πολλοί άστέρες αυτοκινήτων, μεταξύ δέ αυτών και το καλύτερο της ξηράς του Μπάστερ Κίτον. Έμπηκαν μάλιστα και στοιχήματα μεταξύ των θεατών, τα οποία έφταναν στο συνολικό ποσό των πενήντα χιλιάδων δολαρίων. Οι άγώνες έγιναν με πείσμα και ένταση ή «Ντύνεργκερ» του Φιλ Μπέρνι.

Κι' ο Μάρς πείσε να σκάσει απ' το κακό του.

Η κακή γλώσσα του Χόλλυγουντ άγριαν και πάλι γελασμένη. Έπειδή η Μάριαν Νίξον είχε πολλή έγργασία στο στούντιο κατά τον τελευταίο καιρό και δεν μπορούσε να κάνει κάθε βράδυ την διήρη από το στούντιο στο σπίτι της, οι κομποσιψάλτες της κινηματογραφίας άρχισαν να διαδίδουν ότι τα έχει χαλάσει με τον

Ο Πλάτον όμως, αν και συμμετείχε στο ζήτημα της ηλικίας του άνδρος, έχει τη γνώμη ότι η νύφη πρέπει να είναι 20 χρονών. Έκείνος όμως που διαφωνεί και με τους δυο είναι ο Άριστοτέλης. Αυτός συμβούλευε τους άνδρες να παντρεύονται μόνο όταν έχουν περάσει τα 31 και τις γυναίκες μόνο όταν έχουν κλείσει τα 18 χρόνια...

Ο έπιστήμονας της εποχής μας όλο και πλέον έχουν διαφορετική γνώμη. Ένας απ' αυτούς, ο περίφημος Γερμανός δάσκαλος Χέρσλεντ, καθορίζει ως έξης την ιδανική ηλικία του γάμου: Ο άνδρας, λέει, πρέπει να είναι 29 χρονών και η γυναίκα 24, γιατί πριν από αυτή την ηλικία κανείς τους δεν έχει άποκτήσει ούτε την πλήρη σωματική άπαιση, ούτε την άναγκαία πείρα.

Έπίσης όμως από τις θεωρίες αυτές δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι άπαιτεί κι' ο έρωας. Κι' άπως είναι πείσγνωστον, ο έρωας δεν κυτάζει τα χρόνια!...

σύζυγό της και ότι πρόκειται να διαλυθεί. Μόλις όμως τέλειωσε το γύρισμα της ταινίας η ξανθή Μάριαν παρέλαβε τον σύζυγό της Ένρι Χίλμαν και πήγε μαζί του, για να περάσει μια εβδομάδα στην έξοχη. Οι σύζυγοι γύρισαν ήδη από την έξοχη ετοιμασμένοι σαν νεόνυμφοι ξευγαράκι, και η κακή γλώσσα του Χόλλυγουντ άποστομάθησαν!...

Η ξανθή Γκρέτα Νίσσεν και ο νέος της σύζυγος Γουέλτον Χέιμπορν άποφασίσαν να χωρίσουν, προτού ακόμη έαράσουν την πρώτη επέτειο του γάμου τους. Το διαζύγιο τους, όπως άποστηρίζουν και οι δυο, όφείλεται στο άσυνδυασμό του χαρακτήρος τους.

Σκάνδαλο στο στούντιο της εταιρίας «Ράντιν». Ο Σάντυ, ο άστυνομικός σκύλος που παίζει μαζί με την Μίτσι Γκάρντνερ στην ταινία «Η Μικρή Όρφανή Άννη» άομησε έξω από το στούντιο τον άστέρα «Ο Δολοφόνος του Κλάουτ των Πιγκουίνων».

Ο «Οσκά» είναι άσφαλισμένος για το σεβάσιον ποσό των χιλίων πεντακοσίων δολαρίων, άποφέρει δέ στον κύριο του κέρδος άκατόν πενήντα δολαρίων την βδομάδα, ένώσιν παίζει σ' αυτή την ταινία. Φαντασθήτε λοιπόν τι τραγούδι άν τον κατεβόηξε ο... άγοισκύλος Σάντυ!...

Θέλετε κι' έναν έξωφρενισμό; Νάτος: Η ξανθή Θέλια Τούτ έχει το πλατύτερο κρεβάτι σ' όλόκληρο το Χόλλυγουντ. Το πλάτος του είναι τρία μέτρα! Σε κάθε πλευρά του κρεβατιού όρίζεται κι' από ένα ηλέκτρον. Το ένα το χρησιμοποιεί η Θέλια και το άλλο ο σύζυγός της Πάτ ντε Τόκω!...

Το πολυτιμότερο κειμήλιο του Τζάμιν Ντυράκ, το όποιο φυλάει ως κόρη οφθαλμού, είναι μια παλιά βούρσα των δοντιών την οποία είχε χρησιμοποιήσει έλλοτε η θεία Γκρέτα Γκάρμπο!...

Ο Ουάλλας Μπέρνι έχει ένα περίεργο μέσον για να κάλεσθαι τους γνωστούς του. Όταν ήθελε προσκαλέσει κάποιον στο σπίτι του, μαζί με τις άλλες πλάκες, βάζει στο γραμμόφωνό του και μια πλάκα, στην οποία μιλάει αυτός ο ίδιος και έλκεται την προσοχή του γνώστη για κάθε ένα από τους προσκεκλημένους του. Πολλές φορές η γνώμη αυτή, κάθε άλλο είναι παρά κολακευτική. Έν τοίσις οι καλεσμένοι του δεν θυμούνται. Παίρνουν το πρόβλημα ως άστοχο και γελάνε με την καρδιά τους.

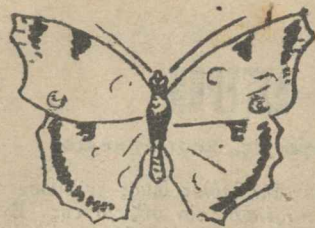
Το όρωότερο παιδάκι του Χόλλυγουντ είναι το κοριτσάκι του Μπέν Λόιν και της Μπριέτ Ντάνιελς, ή μικρή Βαρβάρα. Η Βαρβάρα—ή Μπάμπι άπως την φωνάζουν—έχει πάρει τα κατάνυρα μαλλιά και την λευκή επιδερμίδα της μητέρας της και τα όρωα σταγονόλα μάλιστα του πατέρα της. Πρό δυο μηνών, κατά την πρώτη επέτειο των γενεθλίων της, έλάσε σπίτι της όλα τα παιδάκια των ηθοποιών του Χόλλυγουντ, από έως μέχρι τριών έτων και τους πρόσφερε μπουκόνια.

Παγ' όλη τη ρεζάλια την όποια έκανε η εταιρεία «Φόξ» για την νεαρά πρωταγωνίστρια της, την Κογκίτα Μοντενέγκρο, ή μελαγχολή Άργεντινή προτίμησε να επιστρέψει στην σκηνή και να έγκαταλείψει την όδον. Θά έμφανισθί τώρα στην Νέα Υόρκη, σε μια έπιθεώρηση. Η Ντολорές ντελ Ρίο και η Λούις Βελές, ή δυο μελαγχολές στορ του Χόλλυγουντ, άνατίστην με άνακόνηρι, μετά την άνακόνηρι της έπιθεώρησης άντιπαύλου τον.

Η Μαρία Ντάβις έδωσε ένα μεγάλο χορό στο σπίτι της στο Χόλλυγουντ, στον όποιο όλοι οι προσκεκλημένοι ήταν άποφασισμένοι να παρουσιαστούν ντυμένοι σαν παιδιά. Η Νόρμα Σίρερ παρουσιάστηκε κι' ένα φρεαταλαδωτό ταρτα, δένο κοριτσίστικο φουτανάκι, συνδυασμένη από τον σύζυγό της τον Τόμρι Τάμπεργκ, ντυμένον σαν έρωας με ναυτικά.

Ο μέγας Ρώσος σκηνοθέτης Αϊζενστάιν.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μικρό μου νταμπού, είτε η Ματρίνα Πετρόβνα, βάζοντας το χέρι της στον ώμο του Ρουλταμπία, δεν κοιτάζετε και σεις προς αυτό το μέρος;

—Οχι, όχι!... Απάντησε ο Ρουλταμπία. Είδα το πρόσωπό σας, κυρία, κι' αυτό με πληροφορήσε άρκετά...

—Ναι... Δεν έγινε τίποτε... Δεν εδούλεψαν κατά την απουσία μας... Δεν άγγιξαν καθόλου το πάτωμα... "Ω! πόσο επιτιμημένη είμαι... Τι άνακούρισι που νοιώθω!... Η τριμερής μου ύποψης διαλύθηκαν όλες... "Ω, Νατάσα!... Νατάσα!... Έχω όλο μου σ' αγαπώ τόσο... Όταν την είδα να μάς άρνηται και να φεύγει, έννοιωσα τό πόδια μου να χόδονται, άγριότητα μου μικρούλη... Όταν μάς είπε: "Δημιόνησα κάτι στη βίλλα... Πηγαίνω και θα ξαναγύρω άμέσως", νόμισα πως δεν θα είχα τη δύναμη να κάνω πιά ένα βήμα... Μά είμαι τώρα τρισεπιτιμημένη... "Ω! τί μεγάλο βάρος έφερε άπ' την καρδιά μου χωρίς σε σάς, σε σάς, μικρούλη μου κι' άρκετημένη νταμπού!...

Κι' άφου τόν φίλησε σάν μητέρα, ξαναγύρισε στη θέση της, κοντά στο στρατηγό...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ

Η ύπόθεσι της μικρής καίτης του πατάματος, στην οποία δεν εδούλεψαν καθόλου, δεν άποδεικνύει τίποτε, ούτε κατά της Νατάσας, που' όλα όσα σκέπτεται σχετικώς ή λαιστή μου φίλη Ματρίνα Πετρόβνα, Πολύ πιθανόν ή Νατάσα — άν, έννοιεται, εν' αυτή που άνοίξε την τρύπα — να μισήθηκε ότι την άντελήφθηκαν άπ' τη μεγάλη προσοχή που δίνει ή στρατηγίνα στο πάτωμα, εξετάζοντάς το άδιάκαστα κι' άνασκαίνοντας κάθε τόσο τόν τάπητα. Μπορεί επίσης να τό μισήθηκε άπ' την ξαφνική εύκαιρία που της δόθηκε να έρχαστή με όλη της την άνεσι στο πάτωμα, κατά τη διάρκεια του περιπάτου. Πάντως ή Ματρίνα Πετρόβνα δεν ύποψιάστηκε καθόλου ότι ή παγίδα που έστησε με τόν περιπάτο, άπορούσε προπάντων αυτή την ίδια. Ήξερα εκ τών προτέρων ότι ή Νατάσα θ' άπουσίαζε άπό τόν περιπάτο, κι' όμως δεν περιμένα τίποτε εκ μέρους της, γιατί ή νέα αυτή δεν είνε καθόλου κοντή. Ήθελα, είχα άνάγκη να βεβαιωθώ, ότι ή Ματρίνα δεν μισεί τη Νατάσα κι' ότι δεν ήταν αυτή που έκανε τις προετοιμασίες της άποπειρας του πατάματος υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε να μπορέσει να κατηγορήσει τη Νατάσα ότι θέλει να σκωτήσει τόν πατέρα της. Τώρα όμως είμαι βέβαιος πως δεν έκανε τίποτε και πως άγαστή την προνοή της. Άν ή Ματρίνα είχε ψηλά τέρας, ή εύκαιρία που της παρουσιάζονταν ήταν περίφημη. Η άπουσία της Νατάσας, ή παρουσία της έπ' ένα τέταρτο της ώρας στη βίλλα, ώ! αυτά έπρεπε να σπρώξουν τη Ματρίνα, την οποία μετά την επιστροφή μας έστειλα μόνη της στην τραπέζα να εξετάσει την τρύπα του πατάματος, ν' άρρωσθή και τα τελευταία καρφιά της σάνιδας, άν αυτή είχε άρραβώσει και τα πρότα. Κι' έτσι ή Νατάσα θά ήταν χαμένη. Μά ή Ματρίνα ξαναγύρισε είλακρινά, τραγικά επιτιμημένη, γιατί δεν άνεκάλησε τίποτε τό κανούργιο κι' έτσι έχω την ήλική άπόδειξι που μου χρειάζονταν. ΤΩΡΑ ΜΙΛΩΝ ΝΑ ΤΗΣ ΜΙΑΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΚΑΡΦΙΤΑΣ, ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΠΟΥΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΕΠΙΒΕΓΕΙ ΛΥΤΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΠΑΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΦΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ.

V

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

Μετά την άνοχώρησι της Ματρίνας, ο Ρουλταμπία κατέβηκε στον κήπο. Μά δεν ήταν πιά εκεί ούτε ο αλλόκοτος, ούτε ο άνοσις του στρατηγού. Είχαν εξαφανισθεί κι' οι τρεις. Ο Ρουλταμπία ήθελε να μάθω άμέσως πού είχαν πάει. Προχώρησε γρήγορα ως την καγκελάριστα της εισόδου του κήπου και είδε να έ-

Πήρε το χέρι που του άπλωσε ή νέα και τό φίλησε.

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

ξαφανίζονται στο βάθος του δρόμου τό άμάξι του στρατηγού. "Όσο για τούς δύο άξιωματικούς, ο θυρωρός Έρμούλας τούς έδωσε με χειρονομίες να καταλάβη ότι είχαν βγει μαζί έξω λίγα λεπτά μετά την άναχώρησι του αλλόκοτου. Ο Ρουλταμπία έτρεξε άμέσως ξοπίσω τους, παρακαλώντας τα ίχνη τους άπάνω στο μουσαμένιο χόμα. Προχωρήσε σιγά σιγά με προσφύλαξι, όταν, έξαφνα, ήχος φωνών τόν έκανε να σπρώξει τό κεφάλι του και να κυριέη πίσω άπό ένα δέντρο.

Σε είκοσι βήματα άπόστασι άπό κεί στεκόνοισαν ή Νατάσα κι' ο Βόρις και φαινόνοισαν πως είχαν πολύ ζωνήρη συζήτηση. Ο άξιωματικός στεκόταν όρθιος κι' ολόσιος στρασι της, κασιονταμένος με βέβαιη έχθρικιά. Είχε τό χέρι του στανουμένο κάτω άπ' τόν στανιατικό μανδύα του, τόν οποίο είχε σιμμένο άπλάς στους ώμους του. "Όλη ή στάσις του έδειχνε μία περιφάνεια προσβεβλημένη, ένα μεγαλειό. Η Νατάσα τού έλεγε βιαστικά λόγια, τα περισσότερα με σιγαλή φωνή. Κάθε τόσο άφινε να της ξεφύγουν μία λέξι ρωσική, κι' έπειτα ξαναγύριζε να μιλάει σιγά. Τέλος σιωπασε, κι' ο Βόρις, όποτε άπό μία σύντομη σιωπή, που τη χρησιμοποιήσε χωρίς άλλο για να σκεφθή, πρόφερε καθαρά αυτές τις γολιτικές λέξεις, τονίζοντας μισή μισή τις σιλαβές τους:

—Μου ζήτητε ένα πράγμα τρομαχτικό!

—Πρέπει να μού τό παρουσιάζετε! Απάντησε ή νέα έντονα, Άκούστε, Βόρις; Πρέπει!

Κι' άφου έβριζε μία ματιά γύρω της χωρίς ν' ανακαλύψη τίποτε τό ύποπτο, κάθισε τό βέβαια της με τρυφερότητα στον άξιωματικό, έννι τό στόμα της ψιφίριζε: "Βόρις μου!"

Τότε ο νεαρός άξιωματικός δεν ιώθηκε ν' άντιστάσθι στη γρηναία του βλέμματός της και τη γλαυκότητα της φωνής της. Πήρε τό χέρι που τού άπλωσε ή νέα και τό φίλησε με πάθος. Και τό μάτι του που ήταν καρφωμένο στη Νατάσα, έλεγαν ότι της παραχούσε ότι ήθελε κι' όμιλογούσαν την ήπια του. Τότε έκείνη τού είπε, καπάζοντας τόν πάντα με τό ίδιο άπολόγιστο βλέμμα: "Απόψε!"

Και ο Βόρις της απάντησε: "Ναι!... Ναι!... Αποψε!... Αποψε!"

Άμέσως ή Νατάσα τράβηξε τό χέρι της, έκανε νόημα στον άξιωματικό ν' άπομακρυνθώ, κι' αυτός ύπάκουσε. Η Νατάσα έμεινε μόνος άκούσας στιγμές εκεί, βυθισμένη στις σκέψεις της.

Ο Ρουλταμπία είχε ξαναπαίξει κάπως τό δρόμο της βίλλας. Η Ματρίνα Πετρόβνα παραμόνευε την επιστροφή του, καθισμένη στο πρώτο σκαλοπάτι της εισόδου της βεράντας. Μόλις τόν είδε, έτρεξε προς αυτόν και τόν τράβηξε στην τραπέζα.

—Είπε κανείς μέσα στο σπίτι; τη ρώτησε.

—Κανείς. Η Νατάσα δεν γύρισε άκόμα και...

—Η Νατάσα θά γυρίσει άμέσως, τη διαέκρινε ο Ρουλταμπία. Θα τη ρωτήσετε άπό πού έρχεται, άν είδε τούς άποσιτιστάς του πατέρα της και, σε περίπτωση που θά σάς άπαντήσει ότι τούς είδε, ότι τη ρωτήσετε μήπως τις είχαν άν θα ξαναγύρισαν άποψε.

—Μάλιστα, μικρό μου νταμπού. Οι άξιωματικοί έφηναν χωρίς να ξέρω πως...

—Α! τη διαέκρινε ο Ρουλταμπία. Πριν ή Νατάσα γυρίσει, δώστε μου όλες τις καρφίτσες τών καπέλων της.

—Εί; έκανε κατάκλητη ή Ματρίνα.

—Είπα να μού δώσετε όλες τις καρφίτσες τών καπέλων της. Γρήγορα!...

Η Ματρίνα έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιο της Νατάσας και ξαναγύρισε με τρεις μεγάλες καρφίτσες, με κεφαλάκια τετραγώνια.

—Αυτές είν' όλες; ρώτησε ο Ρουλταμπία.

—Αυτές βόρφα μόνο. Είπα πως έχει δύο άλλες άκόμα. Θα τις έχω ίσως στο κεφάλι της, γιατί δεν τις βόρφα πούθενά.

—Πηγαίνετε αυτές εκεί που τις βόρφατε, είτε ο Ρουλταμπία, άφου έβριζε μία ματιά στις καρφίτσες.

Η Ματρίνα ύπάκουσε και ξαναγύρισε σε λίγο, μη καταλάβει

ντας τίποτε άπ' όσα συνέβαιναν.

—Και τώρα, είτε ο Ρουλταμπία, φέρετε μου και τις δικές σας καρφίτσες... Ναι, τις καρφίτσες τών καπέλων σας...

—Εί;... Δεν έχω παρά μόνο δύο... Νά τες!... είτε βιάζοντας δύο καρφίτσες άπ' τό καπέλλο της, που τό είχε πετάξει γυρίζοντας άπ' τόν περιπάτο, σε μία πολυθρόνα.

Ο Ρουλταμπία έβριζε πάλι μία ματιά στις καρφίτσες και, δίνοντας τις πίσω στη Ματρίνα, της είπε:

—Είχαριστό!... Νά ή κόρη σας...

Πράγματι, ή Νατάσα παρουσιάζτηκε έκείνη τη στιγμή, χαμογέλασθι και οδοδοκασθι.

—Α! έκανε λαχνασμένη. Έγραφα παντού για να σάς βρω...

Ο Ρουλταμπία έκανε καλό στον πατέρα; χωρίς να πούν λέξι, χωρίς να ρωτήσουν τόν στρατηγό μήπως τούς χρειάζεται. Είπε και κάτι άλλο, πού παραδόξω άκόμα... Μήπως είδε; μαζί τους τόν Κάλτωφ, να, τόν μεγάλο αλλόκοτο;...

—Ναι, πού όλοι.

—Δεν σού είπαν άν θα ξαναγυρίσουν άπόψε;

—Οχι! απάντησε ή νέα, έλαφρά ταραγμένη. Μά γιατί όλες αυτές ή έρωτησεις;

Και κοκκίνισε περισσότερο.

—Γιατί βόρφακα παρόδοξω, απάντησε ή Ματρίνα, πως έφηναν έτσι χωρίς να μιάς προειδοποιήσουν, χωρίς να πούν λέξι, χωρίς να ρωτήσουν τόν στρατηγό μήπως τούς χρειάζεται. Είπε και κάτι άλλο, πού παραδόξω άκόμα... Μήπως είδε; μαζί τους τόν Κάλτωφ, να, τόν μεγάλο αλλόκοτο;...

—Οχι.

—Περίοργο! Ο Κάλτωφ ήρθε μία στιγμή, μπήκε στον κήπο κι' έφηνε χωρίς να μιάς ιδώ, χωρίς ν' άνέβη να πη μία λέξι στο στρατηγό.

Η Νατάσα έκανε "να έ! έ! έ!" και άδιάρρη σήραξο τό χέρι της και τράβηξε την καρφίτσα του καπέλλου της. Ο Ρουλταμπία κίνησε αυτή την καρφίτσα, χωρίς να πη λέξι.

Η νέα κόρη δεν καινούσαν ν' άντιλαμβάνεται πιά την παρουσία τους. Άπορομένη δάδαση άπό τις σκέψεις της, έβγαλε τό καπέλλο της, τού έξαναέστρεψε την καρφίτσα και πήγε να τό κρεμάσθι στη βεράντα. Ο Ρουλταμπία δεν την άφινε άπ' τα μάτια του, έννι ή Ματρίνα κίνησε τόν ρεπόρτερ σάν άποδοκασμένη. Η Νατάσα ξαναέστρεψε τό σαλόνι και πήγε στο δωμάτιό της, περνώντας άπό τό μικρό σαλόνι, που τό είχε και για μουσουλιά της.

Όταν ή Ματρίνα έμεινε μόνη με τόν Ρουλταμπία, είδε ότι ο νέος δεν άφινε άπ' τα μάτια του τη γωνία της βεράντας, όπου ή Νατάσα είχε κρεμάσει τό καπέλλο της. Πιά σ' αυτό τό καπέλλο βραζόταν έν' άλλο, στο οποίο ήταν περαμένη μία καρφίτσα.

—Τίος είν' αυτό τό καπέλλο; ρώτησε ο Ρουλταμπία. Δεν τό είδα άκόμα στο κεφάλι κανενός.

—Της Νατάσας! απάντησε ή Ματρίνα.

Και θέλησε να προχωρήσθι. Μά ο νέος την κράτησε, προχώρησε ο ίδιος στη βεράντα και, χωρίς ν' άγγίξθι τό καπέλλο, άνιψώθηκε στις μύτες τών παπουτσιών του και εξέστρεψε την καρφίτσα. Κατόπιν ξαναγύρισε προς τό μέρος της Ματρίνας. Έκείνη τότε ανακάλησε στο πρόσωπο του μικρού της φίλου μία φευγαλέα σιγή.

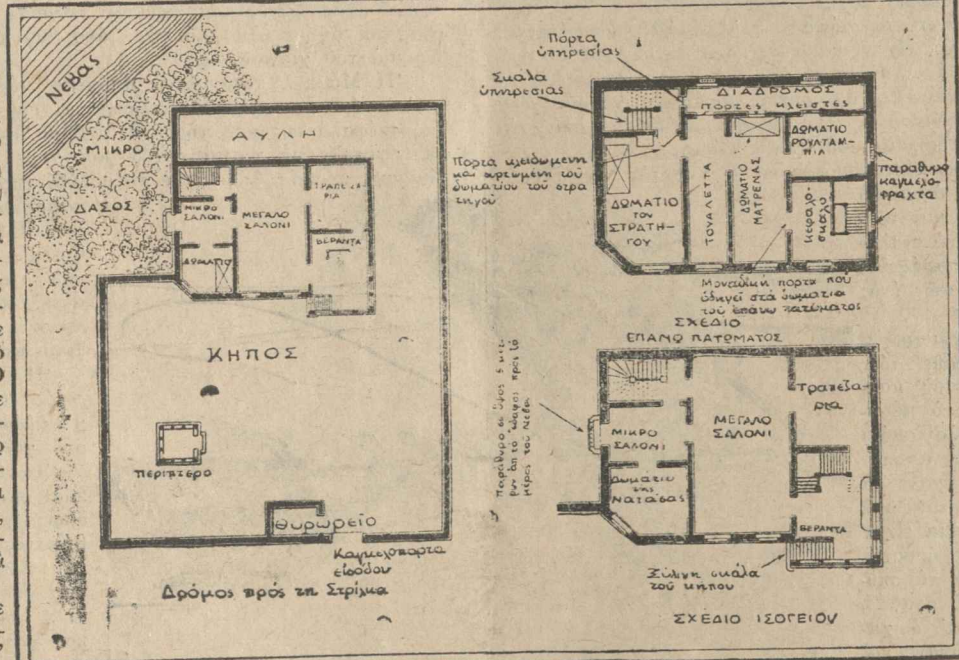
—Θά μού εξηγήσετε τί συμβαίνει; τόν ρώτησε.

Τότε ο Ρουλταμπία της έβριζε ένα κερανοβόλο βλέμμα και της είπε σιγά:

—Θά διατάξετε άμέσως να σερβιρισθί τό δείπνο στη βεράντα. Καθ' όλη τη διάρκεια του δείπνου, πρέπει ή πόρτες του μικρού σαλόνι της ύποψιας και της βεράντας που βλέπει στο μεγάλο σαλόνι να μείνουν άνοιχτές. Με καταλάβετε; Μόλις δώσετε αυτές τις διατάξεις, μείνετε στο δωμάτιο του στρατηγού, θά καθήσετε άπέναντι γέ, θ' άνεβήτε στο δωμάτιο του στρατηγού καθόλου άπό εκεί. Θά κασώ προσκέφαλό μου και δεν θα κινήσθι καθόλου άπό εκεί. Θά ασχοληθώ με τούτο μόνον άνταν θά σερβιρισθί τό δείπνο και δεν θ' άσχοληθώ πιά με τίποτε.

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, γέμισε την πίτα του. Την άναψε κατάν βράζοντας ένα στεναγμό άνακούφισης και, άφου είπε στη Ματρίνα ένα τελευταίο επιγράμμιτο, κατέβηκε κάτω στον κήπο, καπνίζοντας άκόρταγα. Θά έλεγε κανείς πως είχε να κινήσθι την πίτα του δέκα τοις εκατό του μέρους. Δεν φαινόταν καθόλου να σκεφτείται, μά να δέκα τοις εκατό του μέρους. Άρχισε να παίζει σάν τραβόλις με τό Μιχαήλ.

Και πράγματι, άρχισε να παίζει σάν τραβόλις με τό Μιχαήλ, τό άγαπημένο γατάκι της Ματρίνας, που τό κινήσθι έδω κι' εκεί.

Σχεδιάγραμμα της βίλλας του στρατηγού Τρεμπασόφ.

και την πόρτα του κεφαλοσκαλου και είδε τότε τόν Ρουλταμπία καθισμένο στο κρεβάτι του, με τα χέρια σταυρωμένα, σάν να μην είχε καμιά διάθεσι να κινήσθι καθόλου.

Η φυσιολογία του ήταν τόσο παρόδοξη και σκεπτική, ώστε ή άνησυχία της Ματρίνας, ή άποία έκείνη την ήμερα δεν καταλάβαινε τίποτε άπό τα λόγια του και τα έργα του, μεγάλωσε μοναχιά.

—Κυρία, της είπε, σάς άκούσα να κλειδώνετε την πόρτα του κεφαλοσκαλου που βλέπει στην κάμαρή σας. Σας παρακαλώ να την άνοίξετε άμέσως...

Η Ματρίνα ύπάκουσε με μία ταραχή που μεγάλωσε όλοένα.

Στην επιστροφή της δεν κρατήθηκε πιά και άπαύτησε εξηγήσθι. Ο Ρουλταμπία γλύστρεψε ανάλαφρα άπ' τό κρεβάτι του και, στεκοντας άπέναντί της, μά καπάζοντας κάτι άλλο κι' όχι τη στρατηγίνα, είπε:

—Πρέπει να ξέρετε ότι θα ξαναρχίσθι, ίσως άμέσως, ή άπόπειρα της άνοδοσθις!

Η Ματρίνα είχε καθήσει σε μία πολυθρόνα. Μά, μάλιστα άκούσε αυτά τα λόγια, πετάχτηκε άπάνω, σάν να είχε νοιώσει μία βόμβα άπό κάτω της. Ωστόσο, ξανακάθισε, ύπακούοντας σ' ένα ένεργητικό βλέμμα του Ρουλταμπία, ο οποίος της συνέδρασε να παραμείνη άκίνητη.

—Θά ξαναρχίσθι ή άπάτητα της άνοδοσθις! μουσιώθηκε ή φτωχή γυναίκα με φωνή λαχνασμένη. Μά δεν ύπάκουε σ' ένα λουλούδι στην κάμαρα του στρατηγού. Μά, Θεέ μου, γιατί πού μιλάτε χωρίς να με κοιτάζετε;... Τί είνε;... Τί συμβαίνει;

—Μη γυρίζετε πίσω! Μη κινείστε ούτε μία κίνησι!... Μ' άκούτε; Μιλάτε σιγά...

—Μά, είπατε, τραβίστε ή φτωχή γυναίκα, ότι θα ξαναρχίσθι ή άπάτητα της άνοδοσθις... Πάμε στο δωμάτιο του στρατηγού!

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ν ήθελε; είπε η Ροζαρίτα. Και βεβαίως το θέλω, κύριε Έγκινε. Έπιθυμώ να μάθω τι άσπασε ο νέος κυνηγός, ο οποίος έφερε νότια από την Επαύλ μας, κατόπιν... κατόπιν λογαριασμού με ισχυρούς κι' επικανδύνους έχθρους του.

— Πολύ καλά, δεσποινίς. Μόλις τελειώσει το κυνήγι των άλογων και σ' ός διηγήσουμε πόσα άσφαλώς στην Επαύλ μας, θα πάω τους συντρόφους μου και θα ερευνήσουμε στη ζούγκλα για να βρούμε το νέο που χάθηκε...

— Ω, κύριε Έγκινε, σ' ευχαριστώ σ' ευχαριστώ πολύ!... Τη στιγμή αυτή, τα χαμόγελα των όχλων της Λίμνης των Βονάσσων παρομοιάσαν κι' ένας Ίνδος ένεφανίσθη, ένας Ίνδος όλλοιμένος ως τα δόντια. Η φρεστέρα του ήταν γεμάτη βέλη, ένα μεγάλο μαχαίρι κρεμόταν πλάι στο μηρό του και στο χέρι του κρατούσε τη μαζωτά καραμπίνα του.

Ήταν ντυμένος όπως όλοι οι έρυθρόδερμοι πάνω-κάτω, με περισσότερη έπιπλεια και φροντίδα. Ένα λουρί από πολύχρωμα φτερά, άνεμισε στην κορυφή του κεφαλιού του, δίνοντάς του περισσότερη μεγαλοπρέπεια.

Ο Ίνδος αυτός, ο οποίος φανόταν πολύ νέος, ήταν ψηλός κι' εύρωστος. Το σώμα του έμοιαζε σαν νάταν χιμένο στο καλύτερο καλούπι της δημιουργίας.

Η κινήσεις του ήταν άγίλες, αλλά και μεγαλοπρεπείς και το βήμα του γενικά έξαρστικά περιήταν.

Ο έρυθρόδερμος προχωρούσε προς την κατασκήνωσή των λευκών, άδιαφορώντας για το θαυμασμό και τον τρόμο συγχρόνως, τον οποίο είχε έμπνευσε η παρουσία του στους ανθρώπους του δόν Αύγουστίνου.

Μόλις η ώρα Ροζαρίτα αντίκρισε τον Ίνδο, τρώμαξε.

— Θεέ μου! ψιθύρισε στον Έγκινε. Ένας άγγλος!

Την ίδια στιγμή έδειξαν, τόσο ο δόν Αύγουστίνος, όσο κι' ο δόν Τσαγαδούρος.

Ποιός ήταν ο Ίνδος αυτός πολεμιστής και τι ζητούσε στη Λίμνη των Βονάσσων;

Μόλις όμως αντίκρισε τον έρυθρόδερμο, ο Έγκινες γύρισε και είπε δυνατά στην ώρα Ροζαρίτα, για να τον άκούσουν κι' όλοι οι άλλοι και να ηυχαίσουν:

— Μη φοβάσαστε, δεσποινίς. Ο Ίνδος αυτός είναι φίλος μας.

Είπε ένας έπαισιος πολεμιστής, άν και έρυθρόδερμος. Είπε ο νέος, ο οποίος πολέμησε από ήμερών με τους Ά-πάχδες, για λογαριασμό μου.

Λέγοντας τα λόγια αυτά ο Έγκινε, σηκώθηκε έπάνω και προχώρησε προς τον Ίνδο, ο οποίος είχε πλησιάσει άρκετά στις σπηλιές κι' έκπληκτος τόσα τη Ροζαρίτα με βλέμμα θαυμασμού και καταπληξέως, θαυματούμενος από την άμορφά της.

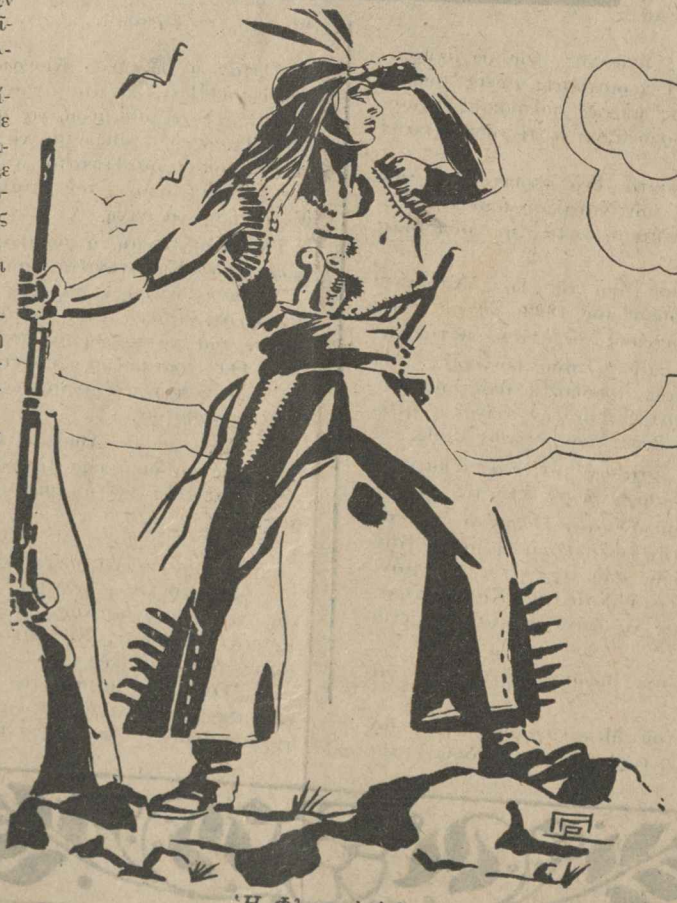
Ο Έγκινες του έστρεψε το χέρι και του εύχθηκε το καλώς όρισεν.

Ο Ίνδος άνταπεδοσε τον χαριετισμό και χωρίς να πάμνη να κυτάξει την πεντάμορφη κόρη του δόν Αύγουστίνου, πρότρησε την γηραιά χρυσοθήρα:

— Χίονισ σήμερα στις όχθες της Λίμνης των Βονάσσων; Η τα κρίνα των νερών άρχισαν να βλαστάνουν στα δάση; Άλλά ή λευκή κόρη που βλέπω, είναι από λευκή από τα αιώνια χρόνια των βογονοκυριών και από δροσερή κι' άγνή από τα κάλλενα νερό-κρυνα...

— Ναι, άποκρίθηκε ο Έγκινεας. Η κόρη του δόν Αύγουστίνου είναι ώραία σαν άνερο. Άλλά πός μου; Γιατί ήρθε εδώ με την καραμπίνα στο χέρι; Δεν ήξερες, ότι στις όχθες της Λίμνης έχουν κατακαρπώσει φίλοι σου;

— Τό ήξερα, απάντησε ο Ίνδος, ο οποίος — όπως θα έμνηστανε — ήταν ο νεαρός Κομάγγης, ο άκούων στο βήμα Φλογερά Άκτίς. Ήξερα πός στις όχθες της Λίμνης δραιοκτονι ατί-λοι των Κομαγγών. Κι' άν έφτασα

Η Φλογερά Άκτίς.

εδώ με το δόλο στο χέρι, το έκαμα γιατί είδα στο δάσος ίχνη Βονάσσων κι' έλαβα να τους βρω στη λίμνη να σβήνουν τη δίνα τους.

— Δεν διέκρινες άλλα ίχνη στο δάσος; ρώτησε ο Βονασσούλης.

— Ναι, διέκρινα τα ίχνη των δύο άρρεων Περιστόν της Έπα-μου. Ο Έλ Μεστίς κι' ο γιός του, οι δύο αυτοί καταρμένοι λα-σταί, τριγυρίζουν εδώ γύρω. Γι' αυτό ήρθα να σ'ς είδοπαίρω να λάβετε τα μέτρα σας.

— Θα τολμήσουν να μ'ς έπτεθούν οι Άλλια αυτοί;

— Θα κάμουν κάτι πιο τολμηρό. Θ' άποπειραθούν ν' άρπάξουν το Άνθος των Λευμώνων.

— Για ποιά Άνθος των Λευμώνων μιλάς;

— Για την ώραία λευκή κόρη, με την οποία καθόσουν πριν από λίγο. Αυτό το όνομα της έχουν δώσει οι Ίνδοι.

— Άκουός, την δόνα Ροζαρίτα;

— Άκριβώς. Γνωρίζω καλά, ότι ο γιός του Έλ Μεστίς έρεωτεμένως με την ώραία κόρη από καρού και σ'ς διέκρινε να τη άρ-πάξη.

— Τον Άλλο!

— Θα το είχε κάνει μάλλον, αλλά δεν του έδόθηκε καρός. Η ώραία κόρη δεν άπομακρύνονταν από την Επαύλ της. Τελειάτα έρεωρήθηκε, ότι έπρόκειτο να οργανωθεί κυνήγι άλόγων, ότι το Άνθος των Λευμώνων θα έλάμβανε μέρος σ' αυτό κι' έστρεψε προς τη μέση αυτά. Βρίσκειται ήδη κάπου εδώ γύρω, με τον πατέρα του και παραμονεύει. Είδα τα ίχνη τους καθαρά στο δάσος. Φυλάχθηκε...

— Προφύλαξε την ώραία κόρη...

— Και σ' τι πρόκειται να κάμεις; ρώτησε ο Έγκινεας.

— Η Φλογερά Άκτίς, απάντησε ο Ίνδος, είχε ίσχυρότατο και ά-δαυούση πούτα τους φίλους του. Τώρα που σ'ς είδοπαίρω, θα γί-γο. Θα πάω πάλι στο δάσος.

— Έχεις μαζί σου πολεμιστάς της φυλής σου;

— Όχι. Οι πολεμιστά Κομάγγηοι θραιοκτονι αυτή τη στιγμή και μαζωτά και δεν είναι εύκολο να είδοπαίρω.

— Είσαι μόνος;

— Εντελώς μόνος.

— Δεν είναι σφιστό τότε, φίλε μου, να οργανώδυνούσης άλυσινες μέσα στη ζούγκλα, όπου παραμονεύουν τόσο έχθροι σου.

— Η Φλογερά Άκτίς δεν ξέρει τί θα πη φόδος.

— Ναι, είσαι γενναίος, το γνωρίζω. Άλλά δεν άρκει ή γενναί-της μόνη της. Χρεάζεται και φρόνησις. Σ' ό είσα τολμηρός και φρό-νημος, Φλογερά Άκτίς. Δεν σ'ς τρομάζουν οι κύνδυνοι. Δεν ήναι λοιπόν δειλά το να μέινης μαζί μου.

— Είσθε άρκετοί για ν' άντιμετωπίσετε κάθε κύνδυνο, άποκρίθηκε ο έρυθρόδερμος. Άλλοστε κι' εγώ δεν θα βρίσκομαι μακριά. Θα έσταναι στο δάσος, για ν' άκούωφισω τα ίχνη των δύο ληστών. Και θα τους βρω, θα τους άνακαλίψω, όπου κι' άν ήναι.

Έχω παλιούς λογαριασμούς μαζί τους. Κι' αυτή τη φορά θα τους κανονί-σω άρκετά. Άφια άντι αίματος, αυτή είναι ή άπόφασις της Φλογεράς Άκτί-δος.

— Πήγαινε λοιπόν, φίλε μου, άπό έπιμένεις, είπε ο Έγκινεας. Ο θός μαζί σου.

— Οι θεοί να σκέπουν την ώραία λευκή κόρη και τους φίλους και πρ-οστάτας της, είπε ή Φλογερά Άκτίς, σ'άγγοντάς το χέρι του Έγκινε.

Κατόπιν ο γενναίος Ίνδος έστρε-ψεν την καραμπίνα άπ' τον ώμο του, όπου την είχε κρεμάσει ενώ μιλούσε με τον βονασσούλη, και τράβηξε προς το δάσος, έξαφανισθείς μέσα στους πυκνούς και ψηλούς θάμνους, άπό έρ-οίξε ένα τελευταίο βλέμμα εύχαρισ-τάς και άπόσπιν θαυμασμού προς την ώραία Ροζαρίτα.

Ο Έγκινεας ξαναγύρισε κοντά στον δόν Αύγουστίνου, την κόρη του και τον γεροφραστή, οι οποίοι τον περιέμεναν άνυπόμονα, για να μάθουν τί πού είχε ο έρυθρόδερμος πολεμιστής. Άντι-κρινον στον δόν Αύγουστίνου άδυστάς τους φόβους του Ίνδου, χωρίς ν' άπ-λημνή τίποτε ή Ροζαρίτα και μίμνην άρκετή ώρα για τα μέτρα, τα οποία έστρεπε να λάβουν.

— Άλλόμονο σ' έκείνον που θα τολμήσει να μ'ς έπτεθί! είπε ο δόν

25 Ιουνίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

837

Αύγουστίνος. Θα το πληρώσει άκριβά.

— Θα το πληρώσει με τη ζωή του! είπε κι' ο Έγκινεας. Γι' αυτό πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας, σαν φρόνημοι άνθρωποι, για να μη μ'ς βρουν οι ληστές άποστομιαστούς, άν μ'ς έπτεθούν.

— Ναι, θα γίνει ό,τι πρέπει, έδήλωσε ο δόν Αύγουστίνος. Έχω μαζί μου τριανταδυ άνθρώπους, καλά άπλισμένους. Υποθέτω, ότι όλοι αυτοί είναι άρκετοί για ν' άντιμετωπίσουν όποιαδήποτε έπίθεση, είτε οι παρσάοι της ζούγκλας την διοργανώσουν, είτε οι Ίνδοι, είτε και οι μ'ν και οι δέ.

Έπαινε πάλι να βρούδινε.

Σε λίγο το σκοτάδι θα έσκέπαζε τα πάντα.

Ο Έγκινεας έλάεσε μ' ένα σφύρημα το τραπεζό και πιστό του άρκετάλο, πήρε την καραμπίνα του κι' έκανε ένα γύρο στη λίμνη για να διη τί γίνεται.

Την ίδια στιγμή, ο δόν Αύγουστίνος διάταξε τους άνθρώπους του να μεταφέρουν τη σπηλή του, καθώς και τη σπηλή της κόρης του, σ' ένα μέρος έντελως άδεντρο, στη μέση των μεγάλων φωτιών που ' άναίταν για τη νύχτα.

Κατόπιν κάθισαν όλοι να δειπνήσουν.

Ο Έγκινεας δεν είχε γυρίσει ακόμα. Έφτασε στην κατασκήνωσή την ώρα που είχε πιά τελειώσει το δείπνο.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο δόν Αύγουστίνος, πώς πήγε ή περι-οία σας; Είπε όλα ήσυχα γύρω στη λίμνη;

— Ναι, άποκρίθηκε ο Έγκινεας. Δεν είδα τίποτε το ύπαιστο, δεν άκούσα κανένα ύπαιστο κρότο. Ούτε ίχνη δι-έκρινα πούθενά.

— Τότε κάθιστε να δει-πνήσετε. Θα είσθε πολύ κοι-ραμμένοι.

Ο βονασσούλης κάθισε κοντά στη φωτιά κι' άρχισε να τρώει, μοιράζοντας το φαγητό του με τον πιστό του σκύλο. Όταν άπόφραγε, πλά-μασε κοντά στους συντρό-φους του, για να καπνίσει την πίπα του.

Οι άλλοι κυνηγοί και οι άνθρωποι του δόν Αύγουστίνου, μιλούσαν με θαυμασμό, όσο κι' τους σφαλίσθη ο ύ-πνος τα βλέφαρα, για το Λευκό Άλογο των Λευμώνων.

— Το Άλογο αυτό, είπε κάποιος, είναι άπαστο. Ποι-οί βάλθηκαν με λόσσα να το πιάσουν, μά κανέναν δεν το κατάφερε. Μερικοί μάλι-στα κυνηγοί άγρίων άλόγων που έπαινεσαν, έπληρώσαν με τη ζωή τους την έπιμονή τους αυτή.

— Ναι, είπε κι' ο Έγκινεας, κανίζοντας την πίπα του, με μισόκλειστα τα βλέ-φαρα. Το Λευκό Άλογο των Λευμώνων δεν θα το σκα-λώσει κανείς, ότι κι' άν κάμει. Οι θόγγροι γλιστρούν έπάνω του ή σπάζουν. Ένας Άγγλος περιηγητής, που τό είδε τελευταία, ξε-πλήθηκε με την άμορφά του και ύπασχέθηκε πέντε χιλιάδες δραχμές σ' εκείνον που θα μπορούσε να του το παραδώσει δειμένο. Το ποσό αυτό των χρημάτων ξεσηκώσε τους καλύτερους κυνηγούς άγρίων άλόγων στο Μεξικό. Οργανώθηκαν μεγάλα κυνήγια, με ά-ποκλειστικό σκοπό την σύλληψη του Λευκού Άλόγου. Μά όλοι οι κυ-νηγοί απέτυχαν. Μερικοί μάλιστα άφησαν τα κάβαλά τους στα μέ-ρη σ' αυτή. Γι' αυτό συνηθίζουν πιά να λένε, ότι το Άλογο αυτό είναι μαγεμένο. Ότι μόνον ή Νεράιδες του δάσους το ίσπείνουν τις φεγγαρόφλοστες νύχτες...

Τη στιγμή αυτή άκούστηκε από το μέρος του δάσους καλασμός άλόγων.

Οι κυνηγοί μοσοκρόθηκαν άμέσως, με τις καραμπίνες στο χέρι. Πιώς μπορούσε να είναι τέτοια ώρα;

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν και τέλος πρόβαλαν άνάμεσα από τα δέντρα δύο ίππεις, οι οποίοι προχώρησαν άδυστάτως προς τις φωτιές της κατασκήνωσεως.

Ο ένας άπ' τους ίππεις αυτούς φανόταν, από το ντύσιμό του και τη φυσιογνωμία του, Άμερικανός. Θα ήσαν πενήντα πάνω-κάτω χρόνων.

Ο άλλος φανόταν Άγγλος. Χατέστηκαν τους κυνηγούς και τους έξήτησαν την άδεια να πε-ράσουν τη νύχτα τους κοντά στην κατασκήνωσι. Οι άνθρωποι του

δόν Αύγουστίνου δεν τους άρνήθηκαν.

Οι δύο ξένοι κατέβηκαν άπ' τ' άλογά τους, τα έδεσαν στο πιο κοντινό δέντρο, τους έβρεξαν χροάκι και κατόπιν ξαναγύρισαν κοντά στους κυνηγούς.

Ο Άγγλος κρατούσε τώρα στα χέρια τον ένα πλατύφυρο κα-πέλλο. Το έδειξε στους άνθρώπους του δόν Αύγουστίνου και τους ρώτησε:

— Μήπως άνήκει σε κανένα από σ'ς το καπέλλο αυτό;

Οι κυνηγοί το κύταξαν προσεκτικά και το άναγνώρισαν.

— Βέβαια, απάντησε ένας άπ' αυτούς. Είναι το καπέλλο του Φραγκίσκου.

— Και πού βρίσκεται τώρα ο Φραγκίσκος αυτός; Είπ' εδών;

— Όχι, είπε ο Έγκινεας άναστενάζοντας. Ο Φραγκίσκος είναι περιήμιος κυνηγός άλόγων. Κινήθηκε το άπόγευμα το Λευκό Ά-λογο των Λευμώνων και δεν ξαναγύρισε. Φοβόμην πολύ, ότι βρήκε κι' αυτός τον θάνατο μέσα στο δάσος. Πού βρήκατε το καπέλλο του, κύριε;

— Στο δάσος, ενώ ερχόμασταν προς τη λίμνη. Άλλά για σταθή-τε... Είπατε, ότι ο Φραγκίσκος κυνηγούσε το Λευκό Άλογο. Εί-δατε λοιπόν αυτό το Άλογο;

— Ναι. Ήρθε το άπόγευμα στη λίμνη για να πιη νερό.

— Άλήθεια! Δόξα σοι ο Θεός!... Έπ' τέλος... να πού ξα-ναβρίσκουμε τα ίχνη του!...

— Είσαστε κι' εσείς από τους κυνηγούς του Λευκού Άλόγου;

— Βεβαίως, απάντησε ο Άγγλος. Έχω άρασθεί να το πιάσω, με κάθε θυσία.

Ο Έγκινεας κύταξε τον ξένο προσεκτικά.

— Μήπως είσατε, ρώτη-σε, ο Άγγλος, περιηγητής που προσφέρει τις πέντε χι-λιάδες φράγκα σ' εκείνον που θα πιάση το Άλογο;

— Όλος κι' όλος, απάν-τησε ο Άγγλος. Υποσχέ-θηκα το ποσό αυτό και θα το δώσω εύχαρίστως σ' ε-κείνον που θα κατορθώσει να πιάση το Λευκό Άλογο.

Έχω κάμει όρα να μη γί-νουν στην πατρίδα μου, άν δεν πιάσω το Άλογο αυτό. Κι' έννοα να κρατήσω τον όρκο μου.

— Δυσκόλη δουλειά, κύ-ριε.

— Δυσκόλη, το ξέρω. Μά όποιος έπιμένει να... Λοι-πόν, δεν άναλαμβάνει κα-νείς από σ'ς να πιάση το Λευκό Άλογο και να κερ-δίσει τις πέντε χιλιάδες;

— Αυτό θα ήταν τρέλλια, κύριε, άποκρίθηκε ο Έγκι-νεας. Διανομίνοντες κάθε ήμερα τη ζωή μας, για λί-γα φράγκα. Θα μπορούσε συνεπώς να κάμει κανείς κά-θε είδους τρέλλια, για να

κερδίσει τις πέντε χιλιάδες. Μά το κυνήγι του Λευκού Άλόγου δεν είναι τρέλλια. Είναι κάτι χειρότερο. Είναι σίγουρος θάνατος.

— Διατάζετε;

— Και βέβαια διατάζουμε. Δεν άξιζει τον κόπο να κυνηγή κα-νείς τα σύννεφα. Γιατί σύννεφα, άέρας, άτμός είναι το Λευκό Ά-λογο των Λευμώνων. Πάντα ο άέρας;

— Πολύ καλά. Βοηθήστε με μόλις ξεμερώσει, να βρω τα ίχνη του Λευκού Άλόγου και θα το κυνηγήσω μόνος μου.

— Καλά θα εκάνετε, είπε ο Έγκινεας, να παρατηρήσετε από μαύ τέτοια έπιχειρήσι, γεμάτη άπορροια και κύνδυνοι. Το Λευκό Ά-λογο των Λευμώνων είναι άσύλληπτο. Κι' εκείνοι που το κυνηγάνε διατρέχουν χίλους-δυό κύνδυνους.

— Κύνδυνους είσατε;

— Άκριβώς, κύριε.

— Μά οι κύνδυνοι δεν άφορούν έμένα, δεν ενδιαφέρουν έμένα.

— Άλλά ποιόν ενδιαφέρουν;

— Τον σύντροφό μου. Τον Άμερικανό κυνηγό που έχω μαζί μου. Τον πληρώνω για να με προφύλαξ άπ' τους κύνδυνους, άπομακρύν-οντάς τους, μ' όποιον τρόπο νομίζει καλύτερο.

— Ναι, αυτό είν' αλήθεια, είπε κι' ο Άμερικανός, ο οποίος σιω-πούσε ως τη στιγμή αυτή.

— Και δεν φοβάσαστε τίποτε; ρώτησε ο Έγκινεας τον Άγγλο.

— Τι να φοβηθώ, κύριε; Πληρώνω άκριβώς, για να μη φοβάμην. (Άκούουθε!)

Ο Γοναπφές ή το Αίματωμένο Κεράσι.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ «ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ»

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

ΠΑΛΗΣΙΑΣΑ προς τη βρύση της Μονής. «Αφ' ου έφερε και βουερό το νερό από τον κρουνο. Χλωρή πρασινάδα τη σπάζει γύρω, Λουλούδια του βουνού άνοιγαν τα ματάκια τους στην ήλιο.

Έσκονα να μαζέψω λίγα λουλουδάκια, όταν μια φωνή βραχνή μ' έφερε στον έαυτό μου:

— Έτοίτο το νερό που βλέπεις, το έφερε ο άγιος!

Ήταν ένας από τους προσκυνητάς της Μονής που ήρθε, όπως μου είπε, από το Βόλο, κατά σύστασιν ενός... εισαγγελέως, για να θεραπευθεί.

— Έτοίτο το νερό, που βλέπεις, μου ξανάτε, το έφερε ο άγιος...

— Ποιος άγιος;

— Ο Ματθαίος, ο άγιος της Μονής ήγούμενος.

— Είπε ιδιαιτερώς;

— Όχι. Το έφερε με θαύμα. Νερό στο μέρος αυτό, εδώ και πένητε χρόνια, δεν ήρχετο. Ο ήγούμενος άγγιξε ένα πρωί την πατερίτσα του και σκόπησε ο βράχος και χύθηκε, θυμωμένο, έξω το νερό.

Άλλα όταν δοκιμάσανε να πιούνε ήταν άμυρο. Τότε γονάτισε ο άγιος ήγούμενος κι έδειψε, όφες άρετές, και το νερό εγλύανε! Τώρα είνε κρύο, καθαρό, χωνευτικό, ενούσιον.

— Για όσα έκανε κανένα θαύμα στη Μονή;

— Κανένα.

— Πού πη έφερες; Η θεία χάρις σε προσεδούτησε;

— Όχι, αλλά ο άγιος ήγούμενος, ξαναχάιτε επί όφες πάνω απ' το κεφάλι μου, παρακαλώντας το Θεό! Κάθετα γονατιστός και δέχτο. Ένα πρωί, τον σήκωσα ανείσθητο από τονά μου.

— Τι είχε συμβεί;

— Είχε λιποθυμήσει! Είδα με τα μάτια μου εγώ, να θεαμένοντα εδώ δυο γυναίκες απ' το Λιόπεσι. Τη μια την λέγανε Ειρήνη, γυναίκα του Θανάση του Δρόσου απ' το Λιόπεσι. Είχε καρτίνο στο στομάχι και ο ήγούμενος την έθεράπευσε. Το καρτίνο της, που το έλεγαν Παγώνα και ήτανε δεν ήτανε 12 χρόνων, γιατρέψτηκε κι αυτό από κοινοκάματο, που του έμενε από τέρρο. Τρία χρόνια ήτανε κοινό. Μα κι η Ειρήνη Δρόσου ήτανε για να πεθάνη. Σόδεψε τα μαλλιοκέφαλά της στους γατρούς. Τελειώτα είχε μπει και στην κλινική Χαλαμπίδου. Άλλα κι ο Χαλαμπίδης την άπλεψε. Κι ο άγιος ήγούμενος την έκαμε καλά.

— Και ποιά είνε η θεραπεία που μεταχειρίζονται στη Μονή;

— Νηστεία! Τρεις-τέσσερες ημέρες. Δεν πρέπει να βάλεις τίποτε στο στόμα σου, παρά μονάχα νερό από τη βρύση τη θαυματουργή. Νηστεία, προσευχή και δεισιές του πατρός Ματθαίου.

Κατέβαινα, βρωτώντας τα λουλούδια μου, όταν σ' ένα πεζούλι είδα ένα κοριτσάκι 12—13 ετών με μαύρα ούζα, μαύρα μακριά φουστάνια ως τους αστραγάλους, μαύρη καλύτερα στο κεφάλι, σαν μικροσκοπική προμήνιμη χίρα και παντούφλες μαύρες πέτσινες στα πόδια.

Κι όμως τα μαγουλά του ήταν σαν τη παπαρούνα κατακόκκινα και τα μάτια του μαύρα, άστραφερά και γελαστά.

Ρώτησα τι ήταν το φαινόμενο αυτό, και μου είπαν ότι η μητέρα του το είχε τάξει να γίνει καλογριά από μικρό.

Στάθηκε και το κούταξα. Ροδομάγνιλο, γερό, με χείλη σαν κεράκι και μαυροτελμένο συγχρόνως μ' εκείνες τις παντούφλες που φορούσε ή γριές, δεν έφαιτο πως μου φάνηκε σαν παπαρούνα ξαντανή, με μαύρες κορδέλλες σκεπασμένη...

Στάθηκε μπρός του και φιλοσοφούσα.

Τι έφατσε το μπουκινιόκι αυτό της ζωής για να βουτηχτεί από μικρό στα μαύρα, ν' απογαλακτισθεί από κάθε γάλα της ζωής και να μη προσδοκά τίποτε άλλο από αυτόν τον κόσμο, παρά μόνο τον ήρωιο θάνατο και την αναιή απόλαση μιας έπουρανης ενδιαιτίας;

Άλλα αν γυρίσει κανένας και ιδι όδες τις προστηγίες και τις καλές της ζωής, τις αποκαρτεώσεις και τις πάρες της κακώς συνταγμένης κοινωνίας, τα βράβια και τους άπειλομους, τις σκατιές παγίδες στις οποίες πάντα οι άθωοι πέφτουν, τις κλίμακες, τις μοχθηρίες της βρωμίας, το άδύνατο αλληλοφάγωμα του ενός από τον άλλο, το άσθενος από τον δυνατό, το αδύνατο από τον ισχυρό, το καλό απ' τον κακό, το εύσχημο από τον άσεμνο, το πόντο από τον πόντο, το άδύνατο από τον άχόρταστο, αν γυρίσει, λέω, και τα ιδεί κανείς όλα αυτά, φτάνει στον τέλος στο

συμπέρασμα, ότι είνε ίσως κατωτέρω ν' αποσυνθί σε κάποια έρημία, μέσα στην άλήθεια και την ειλικρίνεια της φύσεως, σ' ένα γαλά λουλούδια των άγρών, μακριά από τη σκληρή την κοινωνία, κητάζοντας, αντί της άσχημίας της ζωής, την άεσιμονα κησότητα ενός πολλά ύποσχόμενου ουρανού, στον όποιο θα βυθισθεί ή άρμωμοιδή μια ημέρα ή ψυχή του!

Έπιτρεχά ν' αποκαρτεώσω τον ήγούμενο. Στην πόρτα μ' έσταμάτησε κάποιος. Μία περιέργη, άγρη και μικροπλή μορφή, με δυο μάτια εξέχοντα και τρομαγμένα.

— Δόξα να έχη ο Μπαλαχάτης! μου εφάνταξε. Δόξα να έχη ο Μπαλαχάτης!...

— Τι είνε ο Μπαλαχάτης;... Άγιος; Έκανε κανένα θαύμα;

— Όχι. Είνε ο άρχηγός των Θεοσυστάων Κοινοτήτων των Παλαιομυρολογιτών στην Θεσσαλονίκη. Αυτός μου άσπασε να έρθω στην «Κυανή Θάλασσα» και να θεραπευθώ και, οί δυο έξι μήνες, έγινε περδίσι. Εγώ είμαι ο Μαγγράνης, άλλοτε κατωτέρω δικαστικός!...

Κατάλαβα ότι ο άνθρωπος αυτός με την άράπιαση του πόνου άχρότητα, τα γουρλωμένα μάτια και το τρομαγμένο βλέμμα, που μιλούσε για τον κ. Βασίλ. Μπαλαχάτην, άρχηγόν πρώτα των Παλαιομυρολογιτών στην Θεσσαλονίκη, και πρωτότοκο της Παλαιομυρολογικής ιδέας στην Ελλάδα. Ήταν άλστε και άξιωματικός, άποταχθείς διά τις φιλοσοφικές ιδέες του, από της επαναστάσεως.

Αυτός και ο γυιός του κ. Νικ. Μπαλαχάτης, έξεδωσαν και την πρώτη παλαιομυρολογική έφημερίδα στη Θεσσαλονίκη με τον τίτλο... Ελληόδοξο!

Πλησίασα να αποκαρτεώσω τον πάτερ Ματθαίον. Ο Άγιος Ήγούμενος με ελόγησε:

— Υάγαγε και μαζέτι άμάρτισε!

Η φράσις αυτή με έσταμάτησε.

Να μην άμάρτισω πλέον! Πολύ σαστά και άκατα. Άλλα όταν κι αυτό το κόρημα των μωσταίων είνε άμάρτια, τότε ή άμάρτια στην πρόσκληση αυτή ζωής, από που άρχίζει και πού τελειώνει;

— Άμάρτιανό είνε κοινωτικό; ρώτησα.

— Βεβαίως. Εφ' όσον ο άνθρωπος είνε πλάσιως κατ' εικόνα και όμοιον του Θεού, πώς περμιόφωτος του, προς άμάρτιανό καλότητα, είνε παρασπάρσις και θεωρείται άμάρτια.

Άλλα και η αλάνησις αυτή με έφερε σι σήχισι σκέψιν και ιδεών. Ο άνθρωπος βεβαίως είνε πλάσιως κατ' εικόνα και όμοιον του Πλάστου του, αλλά πώς άνθρωπος και κατά ποίαν εικόνα;

— Γνωρίζετε τον Κεραυνό; ρώτησα τον πάτερ Ματθαίον.

— Δεν γνωρίζω παρά του Θεού τον κεραυνό.

— Και αυτός, ως ύποθέτω, του Θεού θα είνε.

— Και ποιος είν' αυτός ο Κεραυνός;

— Ο κ. Κονδύλης.

— Τόν έχω άκουστά.

— Αυτός είνε, βεβαίως, κατ' εικόνα και όμοιον του Θεού πλάσιως.

— Μάλιστα.

— Θά έχετε άκουσει και για τη Γκρέτα Γκάμπλο;

— Ποιά είνε αυτή η Γκρέτα Γκάμπλο και τι θέλει εδώ πέρα;

— Αυτή δεν θέλει τίποτε, ούτε ήρθε εδώ πέρα, ούτε πρέπει να την βάλουμε κοντά στον Κονδύλη.

— Γιατί;

— Διότι θα την... φάη! Άλλα ένα άλλο πλάσι ερωτά: Ένε κι' αυτή πλάσιως κατ' εικόνα και όμοιον του Θεού;

— Βεβαίως.

— Τότε, ποιά από τις δυο αυτές εικόνας πρέπει να παραδεχτούμε ως εικόνα του Θεού;

— Ο πάτερ Ματθαίος μου άπάντησε ενούτως:

— Ο Θεός έδωσε εις ήμεις την άγια αυτού εικόνα, αδιάφορον εάν την διαστρέψει ή ψυχή μας!...

— Και ο κορυεύς;

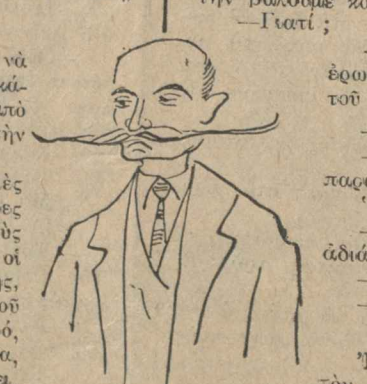
— Είπα, ή ψυχή μας!...

Έπανήλθα στα ζητήματα της άμαρτίας και ρώτησα τον άγιο ήγούμενο:

— Ο κ. Μπαλαχάτης. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ήγούμενος άγγιξε την πατερίτσα του κι' άμέσως χύθηκε νερό!

Ο κ. Μπαλαχάτης.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Κινέζικο παραμύθι)

ΚΟΥΣΤΕ μια παράξενη ιστορία...

Ο Σέγκι ήταν ένα δυστυχισμένο παιδί από την επαρχία του Τσέν-Σι. Η φύσις του έδωσε έξη δάχτυλα στο ένα του χέρι, και το κακό αυτό ήταν ή άφορητή της δυστυχίας του, γιατί έλοι τον κοροϊδεύαν.

Έκτος απ' αυτό ο Σέγκι ήταν πολύ άπλοικός, τόσο άπλοικός, που ντροπιάζαν και να κητάξη γυναίκα. Κι όταν έτύχαινε να του μιλώση καμιά γυναίκα, ο ντροπαλός Σέγκι κοκκίνιζε ως τις ρίζες των μαλλιών του.

Αυτός ήταν ο Σέγκι, ο δυστυχισμένος νέος από την επαρχία του Τσέν-Σι, που ή φύσις του έδωσε έξη δάχτυλα στο ένα χέρι.

Στην επαρχία του Τσέν-Σι ζούσε τον ίδιο καιρό κι' ένας μεγαλειόπορος, πλούσιος κι' από τους πρώην, και πύ ευγενής απ' όσους της ευγενείας, που είχε μια κόρη, την Α-Πάο, όμορφη σαν τη δροσιά της αήνης και άσπρη σαν τα άγάλματα του Βούδδα. Ο πατέρας της ήθελε να την παντρεύη, με ή Α-Πάο δεν εύρισκε κανέναν άξιο για να τον κάνει άντρα της.

Αυτή ήταν ή Α-Πάο, ή κόρη του μεγαλειόπορου από την επαρχία του Τσέν-Σι, ή κόρη του πλούσιου κι' από τους πρώην, και πύ ευγενής απ' όσους της ευγενείας.

Ο φτωχός Σέγκι είχε χάσει, πριν από λίγο καιρό, την άραβωνιστική του, ένα φταχκό με τιμό κορτί, κι' οι συνομήλικοί του για να τον κοροϊδούν τον έπαινε μια μέρα να ζητήση για γυναίκα του την Α-Πάο, την κόρη του πλούσιου μεγαλειόπορου.

Ο άπλοικός Σέγκι άκουσε την περιπαρηχτή τους συμβουλή και μια και δυο έστειλε στον μεγαλειόπορο μια προσέγγιση. Έκείνη ρώτησε ιδιαιτερώς την Α-Πάο αν δεχόταν το συνοικείο αυτό.

— Τον παντρεύομαι εύχαρίστως, αν θέληση να κηρή το έκτο δάχτυλό του, άπάντησε χαμογελώντας κοροϊδευτικά ή όμορφη κόρη.

Κι' ο δυστυχισμένος ο Σέγκι, όταν το έμαθε, έκαμψε μ' ένα μαχαίρι το παρπαριστό δάχτυλό του, κητώντας πως αυτό ήταν το μόνο έμπίδιο του συνοικείου. Κι' όταν του πέρασαν οι πόνοι από το κόρημ κι' ή πληγή του έκαμψε εντελώς, τράβηξε ίσα στις προσέγγισής για να της δείξη ότι έγινε το θέλημα της Α-Πάο και ότι τώρα έφερε πείρα να δώρη την πρότασι του ή όμοια άρχοντοπούλα.

Η προσέγγιση πήρε πράγματι για δειξήση φορά στην κόρη του πλούσιου κι' ευγενικού μεγαλειόπορου. Έκείνη όμως σαν άκουσε τα καλέσματα, χαμογέλασε πάλι ειρωνικά και είπε:

— Θά τον παντρεύομαι εύχαρίστως το Σέγκι αν κηρή τον δάχτυλό του, μόνον που έχει να πείρη τις άσπιδίτες στα σοβάρά!

Ο δυστυχισμένος ο Σέγκι κατάλαβε τότε ότι τον κοροϊδεύανε και παρηγορήθηκε με την ιδέα ότι ή Α-Πάο δεν ήταν άξια να γίνει γυναίκα του.

Σε κάμποσον καιρό γινόταν στο Τσέν-Σι ή Έορτή των Νεκρών. Οι φίλοι του Σέγκι του πρότειναν τότε να πάνε στο νεκροταφείο, με ή έλπιον να συναντήσουν εκεί καμιά νέα που θα ταίριαζε γι' άραβωνιστική του. Ίσως μάλιστα να συναντούσαν και την Α-Πάο την έορτή.

Ο καίσιμος ο Σέγκι δεν μιλούσε. Άναστένανε που και που, και παρπαρίζαν ότι ή μέρα εκείνη ήταν ή πιο παραμένη μέρα της φροκαμένης του ζωής. Οι φίλοι του κατάλαβαν τον πόνο του και χτυπάτες τον έλαφρά στον ώμο, του είπαν:

— Τάσο πολύ, λοιπόν, ή ψυχή σου άρρασίθηκε στην Α-Πάο; Μα άλλωμονο! Ο φτωχός Σέγκι δεν είχε πείρα την άσπιδίτηνη κοροϊδεία να καταλαβαίνει τί του λέγανε οι άνθρωποι. Τα μάτια του έκαμψαν σπληνόνοντας στο χάος και στα χείλη του είχε άποταχτο ένα μικρό χαμόγελο.

Από την ημέρα της έορτής των Νεκρών ο Σέγκι έπεσε στο κρηόδο του άρρωστος. Κάτι σαν άσκαρτίνο, σαν άδύνατο λήθης τον είχε ρίξει εκεί και τον έκανε να κηθύρη άκατανόητα άναμεσα στα όποια ξεχάρις κανείς το όνομα της Α-Πάο.

Ο δάστυος Σέγκι έβλεπε διαρκώς μέσα σε όπτασις τη γλυκύτητα και τα φαντάσματα ότι τη συνόδεε στο σπίτι της κάθε βράδυ κι' ότι δεν χωριζόταν πείρα ποτέ απ' αυτήν. Η ψυχή του είχε πάει στην Α-Πάο κι' είχε άρρασίθει σ' αυτήν!

Μά τον ίδιο καιρό κι' ο ύπνος της όμορφης κόρης του πλούσιου μεγαλειόπορου δεν ήταν ήσυχος. Κάθε βράδυ ή γλυκιά νέα έβλεπε μέσα σε όπτασις ένα θλιμένο νέο, που της έλεγε ότι ονομάζεται Σέγκι και ότι την αγαπάει πιο πολύ κι' απ' τη ζωή του. Η Α-Πάο σκεπτική τότε να τα πη όλα στους γονείς της, αλλά ντροπή.

Τέλος, μια μέρα, πήγαν στο σπίτι της Α-Πάο τρεις ιερείς και είπαν στον πατέρα της:

— Ένας δυστυχισμένος νέος έχασε εξ αιτίας της κόρης σου την ψυχή του. Η ψυχή του νέου αυτού φεύγει απ' το σώμα του κι' έρχεται στο σπίτι σου. Μας παρακάλεσαν λοιπόν οι συγγενείς του να κάμουμε ιεροτελεστίες για να ξανάβρη ο δάστυος νέος την ψυχή του και την ήσυχία του. Είνε πολύ άρρωστος και κηνύνει να πεθάνη.

Ο ευγενικός μεγαλειόπορος δέχτηκε εύχαρίστως να πείνη ή ιεροτελεστία. Κι' αυτή ή Α-Πάο έννοιωσε έσκαρτα βαθεία συμπαθήματα για τον δυστυχισμένο νέο, που του είχε έμπετισει άδελφικά της ένα τόσο άλογόρο αίσθημα, κι' έκαμψε κρηρά.

Έτσι, έπειτα απ' τους έξορκισμούς που έγιναν, ο Σέγκι ήσυχασε κάπως, αλλά ήταν πάλι ληθαίριος που δεν έβλεπε πείρα εκείνη που άνειρενται ή ψυχή του.

Πέρασε στο μεταξύ άρκετός καιρός. Και μια μέρα, ο Σέγκι είδε την αγαπημένη του στο ναό. Η Α-Πάο τον πρόσεξε κι' αυτή καλά, μιά δεν κόμησε να του μιλήση.

Ο Σέγκι κρηώθηκε πάλι κι' όταν γύρισε στο σπίτι του, έπεσε άρρωστος στο κρηόδο.

Ένα απόγευμα ο Σέγκι είδε ένα παιδί να παίζη μ' έναν φούρο παπαγάλο, κι' εύθις μέσα στο άρωστο ναυαλό του μια σκέπης γεννήθηκε: «Άχ! να μπορούσε ή ψυχή του να υπή μέσα στο νεκροταφείο κορμιού του πλουσιού εκείνου κι' έτσι να πετάξη ως το σπίτι της γλυκιάς του αγαπημένης!...

Μόλις το ναυαλό του έκαμψε τη σκέψη αυτή, ο φούρος παπαγάλος κρηώθηκε και φτερουγίζοντας έπτασε στην κάμαρα της Α-Πάο.

Η Α-Πάο έπιασε το πούλι, χωρίς εκείνο να άντισταθή, τη στιγμή όμως που προσπαθούσε να του περάση ένα χαλάκι στο πόδι, το άκουσε να λέη:

— Μή!... Είμαι ο Σέγκι!

Η μεγάλη σου αγάπη χαράχτηκε βαθεία στην καρδιά μου, του είπε τότε ή νέα, με εύχάριστη έκπληξη... Άλλ' άρρι δεν είσαι πείρα άνθρωπος, πως θέλεις να έκαμψησιν οι πόνοι σου;

— Δεν ζητάω τίποτε περισσότερο, παρά να είμαι κοντά σου, της είπε ο παπαγάλος.

Κι' από την ημέρα εκείνη ο Σέγκι δεν έλειπε από κοντά της. Δεν έρωσε παρά μόνο από τα χείλη της Α-Πάο. Όταν αυτή καθόταν, καθότανε κι' αυτός στα γόνατά της κι' όταν αυτή κοιμόταν, πλάναζε κι' αυτός κοντά της. Η Α-Πάο είχε άγαπηση τόσο πολύ τον Σέγκι, ώστε δεν ήθελε πείρα να είνε πούλι.

— Άχ! αν μπορούσε να γίνει πάλι άνθρωπος, του είπε, θα γινόμην παντρεμένη δική σου!

Ο παπαγάλος φάνηκε πως σκεπτόταν λίγες στιγμές. Ύστερα άρραξε από τα έδενια μαλλιά της κόρης μια κορδέλλα θαλασσινά και πέταξε στο σπίτι του δυστυχισμένου του Σέγκι. Έκεί, άρρι άρρισε την κορδέλλα άπάνω στον άρρωστο, έπεσε και ψάφησε άπάνω στην φάλα του πατάματος.

— Α!... να ή θαλασσινά κορδέλλα των μαλλιών της αγαπημένης μου! είπε ο Σέγκι, παίρνοντας άμέσως ζωή. Θά την κρατήσω, γιατί είνε μια ύπόσχεσις, θά την έχω στον κόρημ μου φυλαγμένη ως την ημέρα που θα πραγματοποιηθώ οι πόνοι μου.

— Τι καλή είδησι σου ήρθε, Σέγκι, και είσαι έτσι χαρούμενος; τον ρώτησαν οι δικοί του.

— Ξαναβρήκα την ψυχή μου!... είπε εκείνος. Σήμερα μου ήρθε ή ύπόσχεσις της ευτυχίας και πιστεύω πως θά έχω!...

Η μητέρα της όμορφης Α-Πάο, όταν έμαθε τα παρθένα αυτά συμβάντα, άποφάσισε να συγκατατεθή στο συνοικείο εκείνο. Άλλ' ο πλούσιος μεγαλειόπορος έσκαλομήθηκε να μην παραδέχεται να κηνη παιδί του ένα φταχκό και μαλακό νέο.

Η Α-Πάο έκαμψε τότε κρηρά και ένα πρωί μη κρατώντας πείρα τον πόνο της, είπε στο σκληρό πατέρα της:

— Χίλιες φορές θά υπήξω στην καρδιά μου τη χρυσή βελόνα, με την όποια κηνάω τα μαξιλάρια μου, αν δεν μ' άφήσεις να παντρευθώ τον Σέγκι. Μου είνε γλυκύτερος ο θάνατος παρά ή ζωή χωρίς αυτόν!

Έτσι ο σκληρός πατέρας ύποχώρησε!

Οι γάμοι έγιναν σε λίγες μέρες κι' ο Σέγκι είδε να πραγματοποιηθώ πάλιν τα όνειρά του, ύστερα από τόσους πόνους που υπέφερε. «Ω! πόσο ήταν ευτυχισμένος! Ποτέ κανένας άνθρωπος δεν υπήρξε τόσο ευτυχισμένος όσο ο Σέγκι κοντά στην Α-Πάο.

Όπως όμως κάθε ευτυχία δεν κρατάει άιώνως σ' αυτόν τον κό-

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησή των παρά των υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε δθεν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δσάκις υποπέσει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, (Έκ της Διευθύνσεως).

να μάς το αναφέρουν άμέσως.

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρέσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπό όντων.

Πολλοί αναγνώστες μας μάς γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομητάι του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επαγών. Γιὰ να τούς διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τὸν ἀντίκτυπον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ., εις γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

Ἰνευρο. Οἱ στίχοι σας εἶνε ἀπλὴ προσπάθεια. Μερικοὶ στίχοι κακοί, πολλοὶ κακοί. Γιατί αὐτοί; Γράφετε πῶς προσεκτικά. Καὶ κυρίως διαβάστε Ἐλ- ληνος ποιητάς. Νὰ πῶς μερικοὶ στίχοι ἀπ' τὸ ποιῆμα σας «Ἡ Γαλήνη»:

Μὰ σὲ' ἀντιὰ θροῖζει
σὰ σάλεμα φτεροῦ,
μελίσσι στὸν ἀέρα,
ἤχῳ τοῦ ἀποκόσμου,
μέσ' στήν ἀπειρη σέχῃ

ὡς τ' ἀντιὰ θροῖζει.

Τί νάσαι; Γί' ἀκούστε, τ' ἀγροῖ-

(κάτε;

Εἶνε ἡ ἀνάσα τῆς Γαλήνης πού

(κοιμάται.

Πόσο ὠραῖος ὁ τελευταῖος σας στίχος! Καὶ πόσο κακοὶ οἱ προηγούμενοι!.. Παντ. Θ. Γ. ε. ρ. γ. ο. ὑ. λ. α. ν. Μυτιλήνην. Τὸ «διήγημα» (!) πού μάς στεί- λετε δὲν εἶνε οὔτε κατά προέγγιον... διήγημα. Εἶνε εἰσῆσις ἐφημερίδος, λα- κωνικός γραμμή, εἶνε... διότι ἄλλοτε ἄλλο, ἄλλα οὐ διήγημα, ἀναστρε- φέ. Ἰδοὺ π.χ.:

ΤΡΕΙΣ ΠΗΡΟΒΟΛΗΣΜΟΙ

«Ο' Ἀνδρέας κάθετε στὸν κήπο του ἀπάνω σὲ ἓνα παίγκο καὶ

αἶμα, ἔτσι κ' ἡ δωρή τους ἦταν γραφτὸ νὰ σβήσει τραγικά. Γιατί ὅσοι- ρα ἀπὸ τριῶν χρόνων ζωῆ, ὁ Σέγγι πῆθαν ἔξω ἀνα ἓνα πρῶι.

Ἡ «Α-Πά» ἦταν σὺν τρελλῇ ἀπ' τὸν πόνο τῆς.

Ἀλλὰ νὰ πὺδ ἔγινε ἔξω ἀνα κατὰ πῶν παρῶν, πὺδ κανένας δὲν τὸ περιέμενε: Τῇ στιγμῇ διπλοῦ πὺδ σήκωναν τὸ φρεσκο γὰ νὰ τὸ πᾶνε στὸ νεκροταφεῖο, ὁ νεκρὸς κινήθηκε, ἀναστῆκε καὶ σηκώθηκε! ἔγινε ἀναστῆθε!

Μὲ χαρὰ καὶ κατάπληξιν τὸν πλησίασαν τότε δλοὶ καὶ τὸν ρωτοῦ- σαν πὺδ πῆγε καὶ τί εἶδε:

Κί' ὁ Σέγγι διηγῆθηκε:

— «Ὅταν κατέβηκα στὸν Ἄδην καὶ παρουσιάστρια μερσοτὰ στὸ Θεό, τοῦ εἶπα: «Ἡ γυναῖκά μου ἐτοιμάζεται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς ἐμένα. Ἐπειδὴ, ὅταν ἔλθῃ, νὰ μοὶ τῇ φέ- ρετε κοντὰ μου. Ὁ Θεὸς τότε ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ ἓναν ἄγγελο: «Ἐν' ἀλήθεια — ἀπάντησε ὁ ἄγγελος — δι' ἡ γυναῖκά του τόσο πὺν τὸν ἀγαπᾷ, ὥστε ζῇ αὐτοκτονίῃ γὰ νᾶφῃ κοντὰ του». «Πα- ράξενι ἀγάπῃ — εἶπε ὁ Θεός — νὰ θυσιάσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του γὰ τὸν ἄλλον!... Ὡ, αὐτὸ εἶνε πὺν σιγανητικὸ!». Καὶ κατὰξόντας με ἐπαρρόθεσε: «Ἐνὸ εἶσαι ἄξιος νὰ ζῇσῃς ἀνάμω πὺν γὰ τὴν εὐτυχί- α τῆς γυναῖκάς σου πὺν σὲ ἀγαπᾷ! Σαναγώσε, τέκνον μου, σὶ τὴ ζωή...».

Κί' ἔτσι γύρισα πᾶν στὸν κόσμο, εἶπε ὁ Σέγγι, σφίγγοντας ἀπάνω στὸ στήθος του τὴν πολυαγαπημένη του «Α-Πά»!...

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ

Κρέπ ντέ οιν
Κρέπ μαροκαίν
Κρέπ ζωρζέτ
Κρέπ ρομαίν
Κρέπ ἀρμούρ
Κρέπ σουνιάς,
κλπ. κλπ.

εἰς πλουσίαν συλλογὴν χωματόνεις τῆς
ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
Στοῦ Ἀρσάκειου 12.

περιμένει. Τί νὰ περιμένῃ ἄ- γαγε; Τὴν ἀγαπημένην του Μαρία πὺν εἶχαν δώσει ραν- τεσὺ σὶς δὺτὸ τὸ βράδυ καὶ ὁ Ἀνδρέας τὴν περιμένε ἀ- νυπόμονος. Εἶχαν φθάσει καὶ ἡ δὺτὸ καὶ ἡ Μαρία δὲν εἶν φανὴ ἀκόμη. Πὺν νὰ εἶνε, σπλογγίζεται ὁ Ἀνδρέας. Τί νὰ εἶναι, περιμένε. Ἐφτάσαν καὶ ἡ δὺτόμηση, ὁ Ἀνδρέας σηκώνετο βα- στικός, βάσει τὸ καπέλλο του καὶ φέβει. Ἀπὸ μακριὰ βλέπει τὴν... Μαρία. Ὅταν τὴν ἔφτασε, τὴ ρώτησε πὺν ἦταν. Κί' ἡ Μαρία ἀπάντησε δειλά. «Εἶχα δουλειά». Ὁ Ἀνδρέας τὴν πῆρε καὶ πῆγαν περὶπατο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἔδωσαν σὺνδὲ πᾶν σὶς δὺτὸ. Ὁ Ἀνδρέας περιμένε. Μὰ γελᾷσκη, πῆσαν καὶ ἡ δὺτόμηση, ἡ Μαρία δὲ φάνηκε. Ὁ Ἀνδρέας σηκώθηκε καὶ τρε- βήξε. Πῆγε πὺν δρόμο καὶ ἀπὸ μακριὰ εἶδε δὺδ οἰκίε. Ἐπῆ- γήγορα. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ, τί νὰ εἶδε; Ὡ! Θεὶ μου, εἶδε τὸ φίλο του Παύλο νὰ γλυκοφιλᾷ τὴν ἀγαπημένην του Μαρία. Τρε- φώναξε «Ἀπονή!». Καὶ με τὸ περισσοφο ἐκόντοσε τὸ φίλο του Παύλο. Ὑστερα πῆγε σὶν ἀγαπημένην του καὶ τῆς εἶπε. «Μί- τὸν θὰ εἴσουν καὶ ἐχτὲς καὶ ἐγὼ σὲ περιμένα». Καὶ βιάζοντα τὸν περισσοφο, σὺντοσε καὶ αὐτὴν.

Μὰ ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἡ ἀστυνομία καὶ ἀκούσε τὸν πρεβελάκη καὶ ἔτρεξε. Μὰ ὁ Ἀνδρέας πρόφτασε καὶ σημάδεύοντας τὸν πε- ρισσοφο ἐμεινε νεκρὸς!!!».

Γιὰ νὰ γραφῇ ἓνα καλὸ διήγημα, απαιτοῦνται μεγάλα καὶ σπάνια τα- σόντα. Ἄν τὸ πράγμα ἦταν εὐκόλο, τότε δὲν θὰ ἐμετροῦτο σὰ δόγμα πρὸ- δὸν οἱ καλοὶ διηγηματογράφοι. Γίνεται κανεὶς, κατ' ἀρέσκειον, διηγη- τὰς, ἀρχιτέκτων κλπ. Ποιητὴς ἢ διηγηματογράφος ὅμως οὐκ. Τὸ πλεόν- εἶνε θεῖον δῶρον, διδόμενον εἰς ὀλίγους ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους. Κί' ἡ βέλ- τιστή οἰκονομία στὸ ζήτημα τῆς τέχνης, εἶνε πάνσοφος. Γιατί ἡ φιλολογία γε- νικὰ δὲν θ' ἀέειζε τίποτε, ἂν ἦσαν εἰς θέαν νὰ γράφον σῆκος ἢ πᾶν εἰς οἱ ἀνθρώποι. Θὰ ἦταν κατὰ κοινὸ. Σὰς τὰ γράφοντε αὐτὰ γὰ νὰ τὰ κατὰ- ροῦν κί' οἱ ἄλλοι φίλοι μας καὶ νὰ μὴ μεταπισποῦν ἀδίκως. Ἀλλ' ἡ Γ. ε. ρ. γ. ο. ὑ. λ. α. ν. Μυτιλήνην. Τὸ δικὸ σας διηγηματάκι «Ὁ Γουρμὸς ἀρρεπ- τισμένος ὡς ἀπόπειρα». Ἐρετε ὅμως γιατί; Διότι εἰσθε περισσότερο ἡσυχ- ατοῦσθαι ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Κί' ἂν δὲν κατορθώτε νὰ γρά- φετε διηγήματα μὴ μέρη, πάντως θὰ κερδίζετε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν πλουτίζετε τὰς γνώμας σας. Θὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀπρόσκαπτος. Καὶ καὶ καλοῦραμένη ἐπιστολὴ πρὸς φίλον σας, εἶνε κατὰ. Γιατί λλοὶ ἀναστῆναι ὅποιος, εἶνε σήμερα σὲ θέαν νὰ γράφοντε διηγήματα. Ἐπὶ τὸν πρῶτον τοῦλάχιστον. Διαβάσετε. Αὐτὸ

θα ζήσης ενενήνια χρόνια

αν φροντίσης για την υγεία σου

Μη λησμονής όμως να παίρνεις κάθε πρωί
 και κάθε βράδυ ένα κουταλάκι ΜΑΓΝΗΣΙΑ
 Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, που έχει την ιδιότητα να
 διευκολύνει την πέψη, ν' απολυμαίνει και να
 δροσίζει τον στόμαχον και τὰ έντερα.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ